

LIZ BRASWELL
alias CELIA THOMSON

Cele nouă vieţi ale lui Chloe King

CARTEA A TREIA
ALEASA

Liz Braswell
alias Celia Thomson

Cele nouă vieți ale lui Chloe King

Cartea a treia
Aleasa

Traducere din limba engleză de
Adrian Deliu

LEDA
2013

Editura LEDA
Difuzare și Clubul Cărții
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, București, cod poștal 060012
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66
E-mail: *vanzari@edituracorint.ro*
Magazin virtual: *www.grupulcorint.ro*
www.ledabooks.ro

Redactor: Antonia Kacsó
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

ISBN ePUB: 978-973-102-599-5
ISBN PDF: 978-973-102-613-8
ISBN Print: 978-973-102-565-0

elefant.ro

ELIZABETH J. BRASWELL este o autoare americană de *urban fantasy.* S-a născut la Birmingham (Marea Britanie) și a studiat la Brown University (SUA). Meseria ei de bază este ingineria, dar are și o licență în egiptologie. O perioadă a lucrat ca inginer, apoi producător de jocuri video, după care s-a dedicat în întregime scrisului.

Își semnează cărțile cu diverse pseudonime – Liz Braswell, Celia Thomson, J.B. Stephens, Tracy Lynn, E.J. Braswell. Volumele ei s-au bucurat de un deosebit succes în rândul tinerilor cititori. Până în prezent a publicat seriile *Cele nouă vieți ale lui Chloe King* (acum și un serial produs de ABC Family) și *The Big Empty*, romanele *Snow* și *Rx*, precum și povestiri *horror* în revista *Amazing Stories*.

Locuiește la New York, este căsătorită și are un copil.

Pentru mai multe detalii, vizitați
TheNineLivesofChloeKing.com

Pentru Gg Re și Billy, cu drag și felicitări

Chloe King are

~~9 vieți~~

~~8~~

~~7~~

6

5

4

3

2

1

Unu

— HEI, KING, cum te simți?

Chloe închise ochii și oftă, împotrivindu-se tentației de a-și lăsa capul pe dulăpiorul din spatele ei. Știa că Scott doar încerca să se arate prietenos — nici măcar nu făcuse o glumă — dar situația în care se afla Chloe era epuizantă. Toată viața fusese mulțumită să navigheze pe apele puțin adânci ale iazului popularității școlare, delectându-se cu starea de anonimat.

Desigur, acum se terminase cu asta.

— Încă sunt puțin slăbită, răspunse, întorcându-și spre el fața și zâmbind palid. Dar, în general, mai bine. Mersi.

— Nene, porcăria asta e chiar *serioasă*. Văru-meu a avut-o, și a trebuit să facă școala acasă, pe timpul verii, atât de mult rămăsese în urmă.

Scott își potrivi mai bine căștile și făcu spre ea un gest ca și cum ar fi amenințat-o cu un pistol.

— Pace ție!

De ce-o fi trebuit să aleagă tocmai mononucleoza[1]*?* se întrebă pentru a cincizecea oară în ziua aceea. Contaminarea cu Epstein-Barr fusese pretextul inventat de Serghei, despre care informase conducerea școlii, pentru îndelungata absență a lui Chloe; și, chiar și-acum, când se mai așternuse praful, Chloe nu

era de părere că dezvăluirea adevăratului motiv al absenței sale ar putea fi primită prea bine.

Îmi pare rău pentru chestia asta, că n-am mai apărut la școală timp de câteva săptămâni, se închipui Chloe spunându-i directorului. *Știți, eu sunt* om-pisică *și a trebuit să mă ascund cu alții din rasa mea într-un enorm conac numit Firebird, care mai găzduiește și o companie imobiliară, cât timp a încercat să mă vâneze cultul ăla străvechi de tip masonic, crezând că l-am omorât pe unul dintre asasinii lor. A, și, în plus, am nouă vieți și se pare că sunt liderul spiritual al poporului meu, care crede că a fost creat de zeițe ale Egiptului antic.*

Nț. Chloe nu-și putea închipui că ar ține.

— Dar nu s-ar fi putut măcar să fie o tumoare pe creier? Sau chiar o rinoplastie? se întrebă ea cu voce tare.

Îl urmări cu privirea pe Scott, îndepărtându-se pe coridor și bătând palma cu adevărații lui prieteni. Era un tip pe care Chloe îl cunoscuse până acum doar vag, însă cel puțin reacția lui era de preferat față de a altora. Keira Henderson, de exemplu, le tot spunea tuturor că ar trebui să existe o clasă specială pentru cei suferinzi de boli venerice și pentru Chloe.

Dintre toate relele pe care i le făcuse Serghei, minciuna cu mononucleoza / „boala sărutului" era printre cele mai urâte. În fine, dintre cele pe care ea chiar putea *dovedi* că le făcuse el, adică. Era greu de precizat momentul în care ținerea ei la adăpost față de asasini se transformase în ținerea ei închisă pur și simplu. Și, din moment ce Ordinul A Zecea Lamă era o organizație al cărei unic scop declarat era să extermine poporul Mai, membrii ei o răpiseră pe mama lui Chloe, insistând că era pentru

propria ei protecție. La întâlnirea de la Presidio, când se dăduseră cărțile pe față, liderul Ordinului jurase că Serghei nu s-ar da în lături de la nimic ca să-i reteze legăturile lui Chloe cu prietenii ei umani și cu familia, și chiar dacă ea ajunsese să vadă în Serghei un fel de tată-surogat, pe durata ultimelor câteva săptămâni, se pomenise întrebându-se dacă nu cumva e adevărat.

Chloe chiar sperase că viața ei va reveni la normal, atunci când îi părăsise pe Mai, se întorsese acasă și reîncepuse să meargă la școală. *Vezi să nu.* În orice caz, nu încă. Ordinul era acum rezonabil de potolit, după ce Chloe își sacrificase una dintre vieți ca să-și salveze mama, și toată lumea își dăduse seama că ea era „Aleasa". Plus că — și Chloe nici măcar nu mai vorbea cu cineva de la Firebird, în prezent — sentimentele ei față de Serghei erau încă nelămurite, Brian dispăruse și, în fine, ea era încă împărțită între acesta și Alek. *Și toată lumea crede că am mononucleoză. Grozav.*

Chloe își scoase telefonul mobil și-l sună pe Brian, însă imediat îi intră mesageria vocală, așa cum se întâmplase la ultimele ei douăzeci de încercări. Și mesageria lui vocală era plină. Nu mai auzise nimic despre el încă din seara în care ea murise și înviase, salvându-și mama din schimbul de focuri dintre Mai și oamenii Ordinului. Brian, *fiul* conducătorului Ordinului, trecuse de partea ei... și-și atrăsese jurămintele de răzbunare din partea celor din A Zecea Lamă. Își luase rămas-bun de la ea la fereastră, când se sărutaseră prin geam, după care dispăruse prin orașul întunecat.

— Hei, Selina, ce faci? o întrebă Paul, ducându-se spre dulăpiorul lui.

Începuse să-i spună așa de când ea le povestise, lui și lui Amy, despre adevărata ei natură. Selina era alter-egoul lui Catwoman și, după cum bănuia ea, felul lui de a se împăca, oarecum, cu faptul că *ea* avea superputeri, în timp ce el, fanaticul benzilor desenate, rămânea un om normal. *Dacă-l ajută, să fie*, se gândi Chloe.

— Pe bune, pe lângă că sunt obosită tot timpul și toată populația de vârstă școlară își bate joc de mine, mai sunt și alte simptome ale mononucleozei pe care ar trebui să le cunosc?

— Știu că nu poți să te duci în unele țări din Africa, din cauză că Epstein-Barr interacționează cu nu știu ce ciupercă ciudată și-ți poate provoca moartea, răspunse Paul, diplomatic.

— Nu țări africane, nu ciuperci ciudate. Bifat, bifat.

Se gândi, vag, la Semeția din New Orleans, alcătuită în principal din Mai care preferaseră să rămână în Africa, după ce fuseseră forțați să plece din Egipt, și, până la urmă, emigraseră în Louisiana.

— Cum te descurci, cu întoarcerea și tot restul?

Chloe oftă și se rezemă de dulăpioare, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Să vedem. Trei săptămâni de lecții ultra-complicate la trigonometrie de recuperat, am reușit cumva să ratez și Reconstrucția după Războiul Civil, și trebuie să deduc de una singură în laborator, după ore, reacțiile de oxidare-reducție. A, zise, pocnind din degete, *și Moby Dick*. Tot tacâmul, carne de balenă, picioare de lemn și așa mai departe, până marțea viitoare.

— Asta, hm, e cam nașpa, zise Paul.

— Nu cred să se fi inventat deocamdată un cuvânt mai presus de *nașpa* care să descrie adecvat situația mea școlară, declară Chloe.

Porniră împreună pe coridor, Chloe târându-și picioarele spre ora de educație fizică, pradă unui grav acces de lene. Încă nu se hotărâse dacă să-i tulbure mințile domnului Parmalee executând brusc un slam-dunk[2], sau s-o dea pe *Smallville*[3] și să încerce să-și ascundă puterile secrete, comportându-se ca un copil normal, leneș și inapt din punct de vedere fizic.

— Dar cu, știi tu...

Paul își căuta cu stângăcie cuvintele, lucru care rareori i se întâmpla. Făcu un mic gest, mimând ghearele.

— Cu adaptarea, ca om normal, la traiul cu maimuțe ca voi? replică sec Chloe. Chiar nu e mare brânză, Paul. Asta am făcut toată viața.

Paul încuviință, însă expresivele lui sprâncene ca două omizi se apropiară un pic, ca ale unui personaj de anime mimând îngrijorarea. Paul trecu ca o vijelie de-a lungul culoarului în nădragii lui de trening gen DJ exaltat, și Chloe își dădu seama că nu-l mai văzuse în pantaloni kaki încă de când... în fine, de dinainte ca ea să descopere cine era în realitate și să-i întâlnească pe Mai. Și, în timp ce intra în vestiar, o întrebare îi răsări în minte: *Oare ce altceva am mai pierdut?*

În seara aceea, când se duse acasă la Amy ca să învețe împreună, camera prietenei sale, deja plină de tot felul de bucăți de materiale și dezordonată, arăta de parcă ar fi explodat o fabrică de confecții: semn clar că se apropia sărbătoarea de Halloween. Peste tot se vedeau cutiuțe pline cu paiete, mărgele, nasturi și alte

lucruri sclipitoare, presărate pe toate suprafețele disponibile. Frânturi de dantelă și bucăți de catifea erau împrăștiate peste tot. Un tub cu adeziv, o foarfecă, mai multe ace și o mașină de cusut stăteau, toate, cocoțate în echilibru precar într-un colț, parcă temându-se ca nu cumva să se prăbușească în haosul de dedesubt și să fie încorporate în vreo ținută ciudată. Precedentele realizări triumfale ale lui Amy atârnau pe umerașe, arătând ciudat de organizat prin comparație cu haosul din restul încăperii. Ea deja își pusese muzică de Halloween: *Buffy: The Musical* urla în demodatele ei boxe din lemn, ascunse pe sub resturile de materiale.

— Mă gândesc la secolul al șaptesprezecelea, zise Amy, ducându-și un deget la buze. Știi, prin intermediul morților-vii. Zombi, nu vampiri.

— Mda. Vampirii sunt *prea* de domeniul trecutului, bombăni Chloe, ștergând rezultatul problemei de matematică la care lucra și luând-o de la capăt.

Reușise să-și găsească un petic de loc într-un capăt al patului prietenei sale, și se folosea de un sul de muselină așezat pe genunchi în chip de pupitru portabil. În fața ei, caietul se balansa, instabil, pe manualul de matematică, plin de sinusuri, cosinusuri și fragmente de ecuații.

Amy luă de bun comentariul prietenei sale.

— Da, *știu*! Nu-i așa că e ridicol? Dar astea vor fi grozave. De data asta, o să folosesc oase veritabile la corset... ai auzit de Dark Garden? Mi-au zis că pot să-mi vândă resturi din schelete, ca să le pot folosi.

— Amy, eu încerc să mă concentrez aici, nu să bat pasul pe loc, îi atrase atenția Chloe, ridicându-și manualul de matematică la vedere. Nu te supăra, dar chiar trebuie să-mi văd serios de lecții.

— A, mda, scuze, nicio problemă, zise Amy, strâmbând din nas, iar Chloe făcu eforturi să-și stăpânească râsul.

Părul negru și creț al prietenei ei îi cădea acesteia peste față, explodând din fâșia de pânză cu care încercase să și-l lege. De umărul tricoului avea prinse uriașe ace de siguranță, ca pentru scutecele bebelușilor, și în jurul gâtului îi atârna un metru de croitorie.

— Sunt *total* pentru treburile școlărești, zilele astea, continuă aceasta.

Dintr-un salt, se trânti pe pat, determinând-o pe Chloe să-și strângă în brațe manualul și să-și înșface calculatorul, ca să-l protejeze.

— Ia uite-aici! exclamă Amy.

Scoase o broșură din buzunarul de la spate al blugilor. În ultima vreme, purta tot mai mult pantaloni, iar acum chiar unii surprinzător — în cazul ei — de strâmți și de potriviți. *Ea obișnuia să se, hm, eschiveze de la purtarea lor, catalogându-i drept banali și prozaici*, își zise Chloe în sinea ei, formulându-și cu grijă fraza, încercând să-și întrebuințeze vocabularul de zile mari. Luă broșura și începu să citească.

— *Fit*[4]*?* Ce naiba mai e și asta, vreo dietă nouă?

— Nu, e *F-I-T*, de la Fashion Institute of Technology. Din New York. E, cum să zic, cea mai bună facultate de design vestimentar din țară. *Foarte* prestigioasă.

Chloe privi fotografiile: persoane îmbrăcate bizar — cam ca Amy — stând în săli de clasă,

plimbându-se fericite pe străzi, prinzând cu bolduri tot felul de lucruri pe manechinele din plastic, proiectând bijuterii pe computer.

— Fain. Arată grozav, zise, restituindu-i broșura. Dar, hm, mai ai cam mult până s-ajungi acolo, știi? Suntem abia în anul doi, ai uitat?

— Mda, recunoscu Amy, înroșindu-se și lăsând capul în jos. Eu, hm, mă cam gândeam să absolv cu un an mai devreme.

— *Ce?* strigă Chloe, lăsându-și cartea deoparte.

— Chloe, eu am *terminat* aici, zise Amy, oftând. Deja am început să urmez un curs din anii superiori... cu trei ani avans, până vara viitoare aș putea să îndeplinesc toate cerințele.

— Păi... pe naiba, zise Chloe, neștiind ce altceva să mai spună.

Singura persoană despre care știa că absolvise liceul înainte de termen fusese fratele mai mare al lui Halley, un geniu recunoscut, care se dusese imediat la MIT[5], nu la FIT. Nu era genul de realizări potrivite pentru unii ca *ei*: adică, pentru ea, Amy sau Paul.

Încă un an și, dintr-odată, Amy avea să dispară din viața ei.

— La drept vorbind, persoana ta — adică, tot ce s-a întâmplat cu tine — a contribuit în mare măsură la luarea hotărârii mele, îi explică Amy, cu sfială, privind-o cu ochii ei albaștri, deveniți acum mari și rotunzi. Știi, luna trecută, când tu n-ai fost pe-aici, când erai ocupată cu toată povestea aia cu Mai, și nimeni dintre noi nu știa ce se petrece... tu îți vedeai din plin de cealaltă viață a ta. Tu ești, cum să zic, un om-pisică, și conducătoarea poporului tău, și ai de-a face cu vrajbe datând de secole, și, cum să zic, ai

doar șaisprezece ani. Și încă mergi la școală. Vreau și eu să am o viață deosebită.

Tăcură amândouă pentru câteva clipe.

— Dar nu sunt „conducătoarea poporului meu", bâigui în cele din urmă Chloe, deschizându-și din nou cartea de matematică.

Pe parcursul următoarelor câteva ore, interacționară normal: Amy o tot întrerupea pe Chloe din învățat, întrebând-o mereu ce părere are despre câte o stofă, sau dantelă, iar Chloe riposta aruncând cu tot felul de lucruri în ea. Luară o pauză la opt și jumătate, și doamna Scotkin le prepară câte un espresso și biscuiți cu umplutură de bezea și de ciocolată. Pe la zece, cele două prietene își încetară activitatea și stătură să urmărească *The Daily Show with John Stewart.*

Când o conduse acasă cu mașina, în timp ce sporovăia, entuziasmată, despre FIT și despre planurile ei pentru anul viitor, Amy o tot privea pe furiș pe Chloe. *A tot vrut să-mi spună despre asta de ceva vreme*, își dădu seama Chloe. *Dar a amânat până a găsit cuvintele potrivite.*

În clipa în care pătrunseră pe aleea din fața casei, Chloe își văzu mama privind pe fereastra bucătăriei, așteptând-o. Amy își flutură mâna în semn de salut. Chloe oftă și scrâșni din dinți. Anna King nu obișnuia să facă așa ceva, iar dacă *într-adevăr* o aștepta, mereu avea grijă să dea impresia că face altceva, cum ar fi să stea la televizor, sau să citească. Filosofia ei era să-și respecte fiica adolescentă și să aibă încredere în ea: principiu cu care fostul ei soț nu fusese de acord. Cu toate că abia dacă-și mai amintea de el, Chloe știa totuși că tatăl ei adoptiv avusese o atitudine exagerat de protectoare în privința ei. Ba chiar îi spusese doamnei King că fata lor nu

are voie să iasă niciodată cu băieți. Niciodată. Chloe se întrebă dacă era posibil ca el să fi știut tot timpul ce anume era ea — o Mai, o leoaică umană — și că orice om cu care ar întreține relații intime ar muri.

Chloe trase de timp cât putu de mult, făcându-i semne cu mâna lui Amy, până când autoturismul Malibu negru dispăru în noaptea la fel de neagră, cu farurile lui roșii de poziție micșorându-se tot mai mult, așa cum se stinge flacăra unui chibrit. În sfârșit, veni vremea să intre.

— Bună, zise Chloe, intrând în căldura din casă.

— Bună, Chloe. Cum ți-a mers azi?

Mama ei i se adresase pe un ton liniștit, în timp ce spăla ceva în chiuvetă. Doar pentru o clipă, Anna King dădea impresia că ar fi o gospodină oarecare de cartier, nu o mamă singură, care ziua își vedea de avocatură, iar seara trebuia să se ocupe de ciudățenia ei de fiică-leoaică adoptivă. Chiar dacă, în esență, situația se rezolvase până la urmă, Chloe tot nu putea să-și ierte faptul că mama îi fusese răpită din cauza ei.

— Foarte bine. Mi-am făcut cea mai mare parte din temele la mate acasă la Amy... dac-aș reuși să dau gata măcar cincizeci de pagini din *Dick* în seara asta, ar fi foarte tare.

— Zău că mi-ar plăcea să nu mai vorbești astfel, zise Anna, cu un zâmbet afectat care — doar pentru o secundă — o făcu să arate a avocat și a mama de altădată. Vrei să mănânci ceva?

Dintr-odată, frigiderul conținea foarte multă carne, și deși Chloe ar fi vrut ca mama ei să înceteze cu strădaniile de a fi atât de subtilă și

de a-și manifesta, cu atâta stângăcie, sprijinul, în taină îi era recunoscătoare. Nu aderase în totalitate la principiile dietei Atkins[6] de când începuseră să-i iasă ghearele, dar categoric își descoperise o înclinație deosebită față de alimentele sărate și roșii, în ultima vreme.

Vampirii sunt prea de domeniul trecutului, își zise. *Acum sunt la modă pisicile.*

— O să iau ceva, peste puțin timp. Chiar vreau să termin cu astea, răspunse, începând să urce spre camera ei.

— Chloe?

Se opri, crispându-se când auzi tonul ferm al mamei sale.

— Sunt cu adevărat mândră de tine!

Mama își pieptănase părul tuns pixie pe spate și-l prinsese în două codițe la ceafă, dar tot reușea să aibă o înfățișare maternă și matură în clipa aceea.

— Nu doar pentru... toate cele prin care-ai trecut, dar și pentru cât trudești ca să recuperezi ce-ai pierdut la școală. Cred că te descurci de minune.

— Mersi, îi răspunse Chloe.

Nu știa precis dac-ar fi trebuit să mai spună și altceva, însă mama ei doar îi făcu un semn de încuviințare și se întoarse la spălatul vaselor.

După confruntarea de la Presidio, ele două purtaseră o mare discuție de la om la om, despre multe subiecte. Claire îi povestise totul despre puterile ei secrete, despre poporul Mai, despre Ordinul A Zecea Lamă, care o răpise, și despre cum își văzuse mama biologică în timp ce fusese moartă. Mama ei tăcuse, ascultând-o și sorbind dintr-un pahar de scotch. La urmă, amândouă plânseseră și se îmbrățișaseră, și asta fusese tot.

Dar lucrurile *chiar* se schimbaseră între ele, și ea se simțea stânjenită chiar și numai gândindu-se la asta. Nu se putea face abstracție de realitatea faptului că-i salvase viața mamei lăsându-se lovită de glonț și murind, pierzându-și una dintre cele opt vieți care-i mai rămăseseră. Era un fapt important și greu de acceptat pentru o mamă, o mamă care încă se considera ca îndeplinind rolul de protector și de păzitor.

Iar lui Chloe nu-i plăcea mersul ca pe coji de ouă al mamei sale, care tot încerca să-și dea seama cum ar fi cel mai bine să se comporte cu fiica sa adolescentă, dotată cu puteri de supererou. *Ar trebui să fac ceva rău și să fiu pedepsită*, își zise, aproape hotărâtă. *Asta ar îndrepta lucrurile chiar foarte repede.*

Telefonul ei mobil sună; sau, mai bine zis, telefonul mobil al lui Amy, cel prevăzut cu GPS, care le permisese prietenilor lui Chloe să-i dea de urmă atunci când încercase să li se ofere ca prizonieră celor din A Zecea Lamă, în schimbul eliberării mamei sale. Chloe nu i-l dăduse deocamdată înapoi; era încă o reminiscență a întregului incident. *Dar nu și cea mai importantă.*

— Bună, zise, recunoscând numărul lui Alek.

— Bună, Chloe, fată! Ghici de unde te sun!

— De la petrecerea de după All-State[7]? încercă ea.

— Indiscutabil. Îți vine să crezi? Nu au deloc bere!

— Incredibil. Și tocmai în capitala statului nostru! zise Chloe, zâmbind istovită și lăsându-și jos cărțile. Cum a fost la concert?

— N-a fost prea rău. Dar încep să cred că flautul e pentru fraieri. O să învăț să cânt la piculină; la început, mi s-a părut că e numai pentru gay, însă tipii ăștia chiar le iau pe *toate* gagicile după ce fac câte un solo.

— Drăguț, Alek.

— Hei, trebuie să închid, dar ne vedem mâine, da?

— Mda, ne vedem mâine, zise Chloe, trimițându-i un sărut prin telefon.

El îi răspunse la sărut și ea închise.

Își scoase din geantă exemplarul din *Moby Dick* și se întinse pe spate în pat, deschizând încet la pagina la care rămăsese.

OK. E unsprezece și un sfert. Doar două ore, și pe urmă nani.

Însă ochii începură s-o usture. Faptul că ajunsese la partea cu balena numită *spermă*[8] nici măcar n-o amuză. Își strecură degetul între pagini, ca să nu uite unde a rămas, și privi afară, pe fereastră.

Răsărise o lună rotundă, diformă, prea albă ca să poată fi numită luna recoltei[9]. Amy va fi foarte dezamăgită: n-o să fie lună plină de Halloween, ci după, deja pălind. Lucru pe care nu l-ar fi știut și nici nu l-ar fi observat vreodată, înainte de a deveni Mai în toată legea. Ceața, sau pâcla, sau fumul încețoșau partea de jos a lunii, și făceau să clipească stelele din emisfera inferioară a cerului.

Brian era pe undeva, pe acolo. Cel din urmă fir lipsă al confruntării. Toți ceilalți actori din rolurile-cheie dăduseră deja socoteală.

Chloe mai privi afară vreme de câteva clipe, după care se întoarse, în sfârșit, la cartea ei.

1 Boală infecțioasă acută, provocată de un virus, denumită popular „boala sărutului".

2 Termen din baschet desemnând procedeul prin care un jucător introduce mingea în coș de deasupra acestuia.

3 Serial american de televiziune, având la bază benzile desenate cu Superman.

4 Cuvântul *fit* este interpretat aici în sensul de „a fi în formă".

5 Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai mari universități specializate în cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts.

6 Dietă alimentară având la bază reducerea consumului de carbohidrați, carnea, lactatele și ouăle fiind permise în cantități mai mari.

7 Allstate Corporation este una dintre cele mai mari societăți americane din domeniul asigurărilor, important sponsor al multor manifestări sportive (ca și al Comitetului Olimpic American), printre care și al campionatului universitar de fotbal american, la finala căreia, numită Sugar Bowl, probabil că se referă aici personajele.

8 Joc de cuvinte intraductibil, *sperm whale* însemnând, în limba engleză, „cașalot".

9 În original, *harvest moon*, denumire care desemnează luna plină din preajma echinocțiului de toamnă, când agricultorii din emisfera nordică își culeg recoltele și după apusul soarelui.

Doi

AVEA DIN NOU visul acela.

Știa că e un vis, dar nu putea să împiedice tot ce avea să urmeze. Pe brațele lui erau spirale și înflorituri de tuș, și țesuturi cicatrizate, alcătuind cuvintele *Sodalitas Gladii Decimi*[10]. Veșmintele îi erau de un negru mat, ceea ce-l făcea să pară o umbră. Avea ochii albaștri, cu un licăr nebunesc în ei.

Ia stai, e ceva familiar aici...

Și apoi, fugi.

Fugi pe o alee, chiar dacă știa că exact asta nu trebuia să facă. Numai că, în coșmarul ei, era singurul lucru pe care *putea* să-l facă. Întunericul o înghiți cu totul și, până să poată țâșni afară de pe alee, pe la celălalt capăt al ei, se pomeni cu o poartă cu sârmă ghimpată deasupra înălțându-se în față.

Prima steluță zburătoare o nimeri în gambă. O a doua, în încheietură. Căzu, și el deja apăru deasupra ei, fluturându-și pumnalul din argint care avea să-i răpească toate cele opt vieți. Zâmbi, aproape cu tristețe, și-i tăie beregata.

Chloe se ridică în capul oaselor, pe patul ei, scăldată în sudoare.

— *Șapte* vieți, își zise, cu voce tare. Mai am doar *șapte*. Asta a fost sora mea, nu eu.

Visele erau mereu despre sora ei, cealaltă posibilă Aleasă, care fusese asasinată ceva mai devreme, în anul acela. Foarte rar, îi mai apărea în vis mama ei biologică, și încercările ei de a unifica poporul Mai din Europa de Est, de acum două decenii. Însă Chloe nu visase niciodată ceva legat de fratele despre care i se spusese că ar fi posibil să-l aibă... oare asta să fi însemnat că el trăia și acum? Oare ea, noaptea, nu retrăia decât amintiri ale celor răposați?

Afișajul aparatului ei de radio îi indica ora 4:17. Afară era încă întuneric, iar stelele străluceau, în cea mai friguroasă parte a nopții. Chloe se ridică și deschise fereastra, lăsându-se răcorită de aerul înghețat. Prea curând oricum n-avea cum să mai adoarmă.

Îndreptând o ultimă privire spre patul ei, Chloe sări pe pervaz și, de acolo, jos, pe pământ, dispărând apoi în întuneric.

10 *Ordinul A Zecea Lamă*, în limba latină.

Trei

— CHLOE? CHLOE?

O voce familiară, sâcâitoare, o... în fine, o sâcâia, trezind-o. Chloe pluti, amețită, spre starea de luciditate, și deodată deveni conștientă de faptul că brațul ei încă zăcea, amorțit, strivit de pupitru.

— Poate tu chiar *ai* mononucleoză, zise Paul, lovind cu piciorul în scaunul ei, ca s-o trezească mai bine. S-a terminat ora de trigonometrie, dragă prietenă. Vestea bună e că Abercrombie s-a repezit afară ca să dea un telefon.

Chloe mormăi ceva, străduindu-se să-și pună gura în funcțiune.

— Dar ce-i cu tine? Ai făcut noapte albă? Nu ai de recuperat decât vreo câteva săptămâni.

— Mda, dar mi-e greu să mă pun la punct cu toate astea. Știi cum e, că nu poți să dresezi pisicile să facă tot felul de șmecherii, nu? Cam așa și cu mine. Sunt o pisică proastă.

Se întinse și, pentru că tot nu era nimeni prin preajmă, își scoase ghearele. Paul, nefiind încă întru totul obișnuit cu așa ceva, făcu ochii mari. *Iarăși îi minți. Ce mod grozav de-a o lua de la capăt!*

— Mda, de-asta ești la grupa de super-avansați la mate, replică Paul, sec. De *proastă* ce ești.

Chloe ridică din umeri, preferând să nu-i răspundă.

— Kim o să mă ajute mai târziu, cu franceza.

— Kim știe franceză?

— Perfect. E oarecum sinistru.

Da, desigur, s-o vezi pe fata Mai, cu urechile ei mari de pisică și ochii oblici și colți ascuțiți, făcând *orice* lucru normal părea sinistru, dar, dintr-un anume motiv, conjugarea verbelor și cititul cu voce tare din *Les Liaisons Dangereuses*[11] era, în mod special, ceva tulburător.

— Și, o să te duci... ăăă... acolo? o întrebă Paul, referindu-se la Firebird.

Ea bănuia că, dacă vreodată Paul ar fi folosit cuvântul *Mai*, l-ar fi pronunțat în șoaptă, așa cum proceda bunica ei cu termenul de *homosexual*.

— Nu, nu cred. O să ieșim să bem un ceai, sau o cafea, zise Chloe, îndesându-și caietul în ghiozdan și punându-și stiloul după ureche.

— Nu-ți face plăcere să te întorci acolo, nu? insistă Paul.

Avea absolută dreptate. Când fusese dusă pentru prima oară acolo, lui Chloe i se păruse un soi de refugiu: nu numai că Alek, Olga și Serghei o apărau de asasinii Ordinului A Zecea Lamă, ci îi și prezentau o lume cu totul nouă. Și o ajutau să descopere cine-i era mama biologică. O sprijineau, și o primeau printre ei...

...și o țineau acolo. Orice făcea ea, trebuia să facă împreună cu ei. Nici măcar să plece de una singură nu putea, „pentru propria ei protecție". Abia spre sfârșitul șederii ei acolo începuse să-i vadă ca pe un fel de sectă.

Luați individual, membrii ei erau grozavi, cum se întâmpla cu Alek și cu Kim, una dintre cele mai noi și apropiate prietene ale ei. Iar Igor și Valerie erau inofensivi, chiar dacă aderau la întreaga filosofie a locului.

Serghei era cel la care nu voia să se gândească.

Nu exista nici cea mai mică *dovadă* asupra faptului că el ar fi trimis membri ai clasei războinice din cadrul poporului Mai, pe așa-numiții *kizekh*, ca să-i omoare mama. În decursul unicei evadări veritabile a lui Chloe de la Firebird, din vremea când ei o „apărau" de A Zecea Lamă, Amy și Paul o informaseră că, după părerea lor, se petrecea ceva ciudat la ea acasă: de exemplu, că mama ei nu mai era niciodată de găsit. De îndată ce Chloe își dăduse seama că mama ei fusese răpită, Kim își oferise voluntar talentul ei felin aparte pentru căutarea de indicii în casa King. Fata cu urechi de pisică nu adulmecase numai urmele oamenilor care aparțineau Ordinului, ci și prezența unor Mai. Ce să fi căutat aceștia din urmă pe-acolo? Dac-ar fi fost vorba doar să-i supravegheze și să-i protejeze mama, în mod sigur, Serghei i-ar fi spus-o... nu?

Kim doar îi sugerase, vag, lui Chloe, că ea n-ar fi primul caz de Mai crescută de oameni, ai cărei părinți să „dispară", astfel încât orfana să fie readusă în cadrul turmei. Dar chiar dacă Serghei nu plănuise cu adevărat să-i omoare mama, oricum el refuzase s-o salveze de A Zecea Lamă. Iar când Chloe, în cele din urmă, se hotărâse să „dreagă" totul, oferindu-și libertatea la schimb cu a mamei sale, ambele tabere își făcuseră apariția la Presidio — plus Kim, Alek, Paul și Brian — pentru o confruntare capitală,

care avusese ca deznodământ pierderea unei vieți pentru Chloe.

Serghei trăsese atunci un foc de armă, însă Chloe tot nu era sigură cui îi fusese destinat glonțul. Să fi fost, într-adevăr, îndreptat spre Brian, și nu spre mama ei? Sau, poate, să fi fost țintit spre Chloe? Serghei o adoptase și o tratase ca pe o fiică a lui, dădăcind-o, jucând șah cu ea, cinând cu ea, și făcând tot felul de alte lucruri paterne, de care ea nu se bucurase din partea adevăratului ei tată, și *nici* a celui adoptiv, care-și preluase rolul când ea era foarte mică. Și nici la toată povestea cum că ea ar fi Aleasa nu voia să se gândească. Ar fi fost, efectiv, o răutate din partea ei, dacă i-ar fi uzurpat lui Serghei rolul de conducător al poporului Mai, și nu era un lucru pe care ar fi vrut în mod deosebit să-l facă, și nici să discute despre el.

— Mda, în clipa de față nu prea am chef de chestia asta, cu adăpostul pentru pisici, recunoscu ea.

— Nu te condamn. Hei, ți-am zis că o să dau o probă de DJ pentru balul bobocilor? își aminti Paul, ridicând vreo câteva discuri de treizeci de centimetri și fluturându-le entuziasmat.

— O să-i faci să scoată la lumină un platan? întrebă Chloe, pe un ton sec.

Porniră spre biroul de redacție al *Lanternei*, ziarul școlii la care lucra, oarecum, Paul, astfel încât să poată avea acces în sediul și la computerele acestuia.

— Ce? Nu. Nu sunt atât de moderni. Dar am cumpărat discurile astea de la Justin. Și-mi folosesc iPod-ul și un computer.

— Uau. E *tare* demodat.

— Tacă-ți gura, King. Măcar o să se-asculte ceva muzică bună anul ăsta.

— Da, dar o să și putem dansa pe ea?

— Mă *bazez* pe tine să ajuți la umplerea ringului, până când se încălzește lumea, mărturisi, cu sinceritate, Paul. Ba chiar le-am promis lui Amy și câtorva dintre cele mai goth prietene ale ei c-o să pun ceva Switchblade Symphony[12] și New Order[13], în prima parte a programului.

— Știi, chiar ar fi cazul să scrii într-adevăr ceva pentru ziar, la un moment dat, îi zise Chloe, în timp ce Paul descuia ușa redacției *Lanternei*.

Ea, personal, nu lucra la ziarul școlii, însă deseori profita de canapeaua și de computerele acestuia, la care avea acces prietenul ei, datorită poziției lui de redactor.

— Să-ți pui vastele cunoștințe în valoare, argumentă ea. Să scrii o rubrică de „Noi apariții", sau ceva asemănător. Să acumulezi vreo câteva puncte pentru dosarul de admitere la facultate.

— Hm, mormăi el, oprindu-se să se gândească la propunerea ei. Sigur ar fi mult mai bine decât să corectez porcăriile de editoriale ale bobocilor. Ei bine, de-aia zic eu că ești creierul operațiunii.

— Noo, doar mușchii. *Și* ghearele, adăugă Chloe, târșâindu-și picioarele înăuntru după ce el îi deschise ușa, pregătindu-se să-și arunce ghiozdanul pe canapea, așa cum obișnuia să procedeze înainte de a se trânti și ea, însă se opri la jumătatea elanului, exact la timp cât să nu-și trimită geanta de cinci kilograme drept în capul lui Amy, care răsfoia un exemplar din *The Nation*, cu picioarele încrucișate ostentativ, prefăcându-se că nu-și dă seama de surprinderea lui Chloe și-a lui Paul.

— Bună, le zise, pe un ton nepăsător. Ce faceți?

— Nu mare lucru... tu cum ai intrat? se miră Paul.

Nu părea atât de entuziasmat pe cât ar fi trebuit, probabil, să fie: iubita lui se hotărâse să-i facă o surpriză, apărând brusc într-un spațiu semiprivat. De îndată ce avea să plece Chloe, probabil ar însemna că urmează o serioasă repriză de pupături... cum era asta?

— Carson m-a lăsat înăuntru, răspunse Amy, indicând cu degetul mare peste umăr.

Cineva scotocea prin camera cu materiale.

— Eu aș putea s-o șterg..., propuse Chloe.

Ar fi însemnat să-și caute alt loc în care să tragă un pui de somn... poate pe sub băncile din sala de sport? Singurii care ar putea s-o descopere acolo ar fi îngrijitorii, sau administratorii, și sigur că niciunul dintre aceștia nu-și făcea apariția înainte de terminarea orelor.

— Noo, e OK, zise Amy, lăsând jos revista.

— Bine.

Chloe suspină ușurată și se lăsă să cadă lângă Amy, ghemuindu-se fără să mai stea pe gânduri și punându-și capul pe una dintre foarte uzatele și ușor slinoasele perne ale canapelei.

Carson ieși din camera cu materiale și-i privi chiorâș pe toți trei.

— Paul, tu ești redactor. *Lucrezi* aici; nu se poate să te tot folosești de birou ca și cum ar fi al tău, personal.

— De fapt, acum sunt titular de rubrică, îl corectă Paul, cu un zâmbet răutăcios.

— Am o idee, rosti somnoroasă Chloe, de pe canapea. Tu nu sufli o vorbă despre prezența

noastră aici, iar noi n-o să divulgăm față de Keira că ți-ai făcut de cap aseară cu Halley.

Carson nici măcar nu încercă să tăgăduiască; doar pufni și se răsuci pe călcâie, întorcându-se în debaraua cu materiale.

— Și *cum* de știm noi așa ceva? se interesă Amy, privind-o pe Chloe.

Paul își arătă nasul și apoi, cu o mică mișcare a mâinii, sugeră ghearele.

— A, corect. Bine lucrat, Chlo.

Însă Chloe deja dormea tun.

Alek chiar o scoase la cină în seara aceea — într-un local oarecare, dar bine măcar că nu era McDonald's — și-i relată bârfele culese din călătoria cu orchestra. Era la fel de ahtiat după așa ceva ca o fată: îi sclipeau ochii de încântare în timp ce-i relata reușitele și catastrofele diverselor cazuri de agățat petrecute. Nu era de mirare că pe el nu-l deranjau componentele sectante de la Firebird: pentru el, totul nu era decât o amplă telenovelă.

Iluminatul localului era deprimant de fluorescent, iar decorul nu era decât un material plastic de un albastru-verzui spălăcit, de la tejgheaua zgâriată a barului și până la banca de care-și lipise Chloe fesele. Dincolo de ochiurile mari de geam ale ferestrelor, bezna era deplină, cu excepția farurilor autobuzelor care treceau, când și când: oarecum ca în celebrul tablou al lui Edward Hopper[14]. Departe rău de Firebird, cu draperiile sale din catifea și birourile din lemn de mahon.

Era același local în care mâncaseră Alek, Kim, Paul și Amy, după lupta de la Presidio, când se întrebaseră ce avea să se-ntâmple mai departe. Atunci, Chloe și mama ei se duseseră acasă, și avuseseră marea discuție despre tot ce

ascunsese ea pe parcursul ultimelor două luni: ghearele, apartenența la poporul Mai, *totul*. Ulterior, Brian își luase rămas-bun de la Chloe, prin fereastra dormitorului ei.

Probabil că n-ar fi trebuit să se gândească la el cât timp lua cina cu Alek, însă îi venea greu să nu o facă. Clătina aprobator din cap când i se părea că e cazul, și mai scotea câte un mormăit, la intervale regulate.

— ...și atunci am început să arunc găini în flăcări pe cur, încheie Alek, mușcând dintr-un cartof pai în care-și înfipsese furculița.

— Ăăă... ce? Scuză-mă, zise Chloe, când își dădu seama de ce anume spusese el.

— Nici măcar nu asculți! Se vorbește chiar despre numirea unui *rege* și a unei *regine* a balului bobocilor... cam ca într-un film vechi de duzină, sau pe-acolo.

— Ah. Bizar, zise ea, privind afară, pe fereastră, prin întuneric, și concentrându-se să nu-și lase ochii să se îngusteze ca la pisici.

— E ceva despre care ai vrea să vorbești cu mine, Chloe King?

Își însoțise întrebarea de o încruntare comică, însă Claire tot reuși să-i descifreze îngrijorarea din ochi.

Aceasta era șansa ei de a fi sinceră, de a-i aduce la cunoștință cât era ea de tulburată în legătură cu el și cu Brian, chiar dacă Brian nu era de găsit pe nicăieri.

Nț. Nu încă. Pur și simplu, nu putea.

— Ți-aduci aminte când am luat mâncare chinezească, zise, în loc de asta, și tu mi-ai povestit cât îți e de greu, uneori, să te adaptezi la relațiile cu oamenii normali și la viața normală a oamenilor?

— Da. Am mâncat pui și *lo mein* cu zece legume, își aminti el, bucuros.

— Și cum reușești? îl întrebă Chloe, cu seriozitate.

El își înălță sprâncenele, surprins de cât de directă era întrebarea fetei.

— Nu știu...

Se foi, stânjenit, la fel ca un adolescent normal. O șuviță de păr blond îi căzu peste ochi.

— Mă distrez cu toată lumea la școală, dar nu le sunt chiar atât de *apropiat*, să știi. Ei cred că e din cauză că sunt rus, sau un tip super tare, sau mai știu eu ce. Și...

Se încruntă, stând să se gândească mai bine.

— Și o am pe mama, și pe tata, când se mai deranjează să vină pe-acasă, și pe toți ceilalți... Am crescut ca un Mai, știi? Înconjurat de ei. E ușor să fii „normal" ziua, când poți să te relaxezi seara cu alții la fel ca tine.

— Mda. Corect, îl aprobă Chloe, posomorâtă, închipuindu-și propria mamă și casă, seara.

Nu tocmai relaxant. Presupuse că, dacă ar fi existat o carte intitulată *Cum să te comporți cu copilul tău adoptat din neamul Mai*, mama ei ar fi citit-o până acum și s-ar fi decis să se asigure că fiica ei îi apreciază cultura nativă. *Cam dificil, când originea mea etnică e un vechi secret, și poporul meu e capabil să doboare — și chiar doboară — căprioarele din fugă, numai cu ghearele goale.*

— Iar tu... ești *altfel*, Chloe, continuă el, cu delicatețe. Chiar și decât noi. Tu ești liderul nostru spiritual: ai nouă vieți. Chloe, tu ai *murit*, și te-ai întors la viață. *De două ori.* Iar asta te face să fii altfel decât *toată lumea*.

Chloe începu să soarbă cu zgomot din milkshake-ul ei cu ciocolată, nevrând să mai audă așa ceva. Existau anumite probleme majore — moartea, viața de după, zeițele poporului Mai, Dumnezeu în general — concepte vechi de milenii, sau de-o eternitate, la care chiar nu se simțea pregătită să se gândească în clipa de față. Poate chiar niciodată. Să mori și să revii la viață *era* ceva ciudat. Și ea nu voia ca asta să aibă ceva de-a face cu actualele ei sâcâieli de la școală.

— Îmi pare rău, zise imediat Alek, observându-i privirea. Îi mângâie ușor obrazul. Nu e nevoie să discutăm despre asta. Dar tu m-ai întrebat. Cred că, poate, readaptarea la vechea ta viață o să fie... cam grea, Chloe.

— Asta *tare* nu seamănă cu răspunsul pe care-l doream, rosti ea, printre dinți.

— OK, atunci ce zici despre asta: dacă vrei să faci sex cu mine — adică, sex de-a binelea — îți garantez că s-ar rezolva totul. Inclusiv acneea ta.

Chloe se strică de râs. *Asta* era ceea ce-i trebuia ei în clipa aceea: să râdă, chiar dacă asta doar amâna, pentru scurt timp, gândul la inevitabil.

— Ia stai, exclamă ea, redevenind dintr-odată serioasă. Care acnee?

11 *Legături primejdioase* (în limba franceză, în original), cunoscut roman epistolar al scriitorului francez Pierre Choderlos de Laclos, apărut pentru prima dată în anul 1782.

12 Formație din San Francisco, promovând un stil care îmbină sonoritățile clasice cu rockul gotic, orchestrația

încărcată de sunetele sintetizatoarelor fiind dublată de părți vocale eterice.

13 Celebră reprezentantă a curentului new - wave electronic.

14 Este vorba despre lucrarea intitulată *Nighthawks* (*Păsări de noapte*), realizată în anul 1942 de pictorul realist american Edward Hopper (1882–1967), înfățișând o cafenea în noapte, cei câțiva clienți ai săi, total necomunicativi, fiind prezentați în necruțătoarea lumină a unor becuri electrice.

Patru

— *IL FAUT QUE NOUS PARLIONS*[15], repetă Kim, răbdătoare.

— *Il faut que nous parlions*, zise și Chloe, încercând să imite întocmai sunetele.

— E mai bine. Acum, poți să-mi spui *toate* formele de subjonctiv prezent ale verbului *parler*?

Stăteau pe acoperișul clădirii care găzduia Café Eland, Chloe cu o latte și Kim cu ceaiul ei verde. Deși cealaltă fată Mai era din ce în ce mai curioasă în legătură cu viața cotidiană a lui Chloe în San Francisco, și la ceea ce făceau adolescenții „normali", era încă prea timidă ca să întrebe. Fusese nevoie de o *mulțime* de rugăminți din partea lui Chloe — ca și de un instructaj personal cu privire la modul de funcționare a autobuzelor și a liniilor BART[16] — ca s-o convingă pe Kim să fie de acord cu o întâlnire în oraș, și nu la Firebird.

— *Parle, parles, parle, parlons, parlez, parlient...*

— Par*lent*, o corectă Kim.

Deodată, una dintre urechi îi zvâcni pe spate și, doar pentru o clipă, ochii i se îngustară.

— Prietenii tăi sunt aici... în cafeneaua de sub noi. Tocmai au intrat, o anunță ea.

— Amy și Paul? N-am întâlnire cu ei astă-seară, zise Chloe, mirată. Și dispusă să facă

orice, numai să nu conjuge verbe.

— Poate doar au ieșit împreună, își dădu cu părerea Kim.

— Poate, acceptă Chloe, târându-se spre răsuflătoarea sistemului de încălzire și lipindu-și urechea în apropierea ei.

Nu avea nici pe departe auzul la fel de bun ca al lui Kim, dar tot era cu mult mai sensibil decât al unui om normal. Avu nevoie de câteva secunde în care să sorteze zgomotele străine — scaunele scrâșnind în contact cu podeaua, clinchetul casei de marcat, discuțiile altora — până când individualiză vocile prietenilor ei.

— Mda, s-a cam speriat când i-am zis.

Era vocea lui Amy, care tocmai se instala într-unul dintre scaunele mari, confortabile. Chloe și-o putea imagina strecurându-și picioarele lungi sub ea și arătând ca o fetiță pe un scaun prea mare. *Afectată, dar drăguță.*

— Păi, e o veste importantă!

Acesta era Paul, care-și mai pusese zahăr în cana cu ciocolată caldă și acum îl amesteca.

— *Tu* nu te-ai speriat.

— Eu vreau tot ce-i mai bun pentru tine.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, punctată de câteva zgomote părând niște scaune care se trag, probabil făceau loc cuiva care dorea să treacă pe lângă ei.

— Ești dispus la o relație pe termen lung?

Amy își formulase întrebarea pe un ton infatuat, însă în vocea ei era ceva deosebit, o oarecare încordare. Ceva de *încercare*: ca și cum de întrebarea aceasta depindeau multe alte lucruri.

Paul scoase un oftat, pe care încercă să și-l camufleze suflând în ciocolata caldă.

— Amy, nu știu sigur dacă noi suntem dispuși la o relație pe *termen scurt*, zise până la urmă.

Se așternu o tăcere prelungită, glacială. Până și Chloe își ținu respirația.

— Asta ce-ar trebui să însemne?

— Eu... noi... N-a fost... Tu n-ai simțit nimic ciudat în ultima vreme?

— Păi, mda, răspunse Amy, care probabil că avea pe chip acea expresie sarcastic-mânioasă din momentele în care strâmba din nas. Cu salvarea lui Chloe, și chestiile astea cu oamenii-pisică, și apropierea Halloweenului, și tot restul... Ce tot *spui*, Paul Chun?

— Nu știu. De când s-a întors Chloe, e cam ca în vechile vremuri. Poate că asta — cu *noi* — e un fel de aberație. Una *frumoasă*, se grăbi el să adauge. Dar poate că încercăm să facem prea mare caz dintr-o oarecare tensiune sexuală și toate celelalte lucruri care se întâmplă.

— Dar *nu* e ca în vechile vremuri, dobitocule, se răsti Amy. De obicei, folosea acest cuvânt cu tandrețe, însă de data aceasta era prea puțină căldură în vocea ei. Chloe e un afurisit de *om-pisică*. Și care trăiește alături de alți *oameni-pisică*. Care sunt vânați de alți *oameni nebuni*.

Chloe simți că i se strânge stomacul. Amy, de fapt, nu spunea nimic *rău* despre ea, dar faptul că auzea vorbindu-se despre propria persoană și despre viața ei recentă, în astfel de termeni, o făcea să simtă... frig. Kim privi în altă parte, prefăcându-se că nu auzise.

— Și, dacă e vreo problemă între noi, atunci e între *noi*, continuă Amy. N-o mai amesteca pe Chloe aici.

Urmă un nou moment de tăcere care sigur fusese oribil de stânjenitor pentru cei doi prieteni ai ei. Iar când se auzi din nou, în vocea lui Amy se ghiceau lacrimile.

— Eu... *eu* am fost destul de fericită în ultima vreme, zise ea, cu o voce firavă, pronunțându-și cuvintele cu mici înghițituri, așa cum se întâmplă cu cineva care încearcă să-și stăpânească plânsul. Știu că am fost ocupată... Ce e în *neregulă*?

Chloe își îndepărtă capul de răsuflătoare, nevrând să audă mai multe. Se simțea un pic dezgustată de sine pentru faptul că auzise atâtea. Dac-ar fi fost oricine altcineva, sau doar *unul* dintre prietenii ei, vorbind cu altcineva, n-ar fi deranjat-o absolut deloc. Probabil c-ar fi ascultat în continuare. Dar așa, era ceva mult, *mult* prea intim.

— Se despart, zise, pe un ton inexpresiv, târându-se înapoi spre Kim. Sau îi dă Paul papucii, am impresia.

Kim nu zise nimic, ci doar o privi cu ochii ei mari și verzi, de pisică, fără să clipească.

— Trebuia să-mi dau seama că se întâmplă ceva, continuă Chloe. Trebuia să fi observat: în ultima vreme n-au mai petrecut prea mult timp împreună, iar Paul nu prea pare să mai aibă cine știe ce chef s-o vadă în preajma lui.

— Și care a fost vestea ei importantă? se interesă Kim, dar deodată își aminti că se prefăcuse neatentă.

Își roti privirea în jur, nesigură, dar fără să se îmbujoreze. *Exact ca o pisică*, își zise Chloe, zâmbind un pic în sinea ei.

— Vrea să termine școala cu un an mai devreme. Și *chiar* m-a speriat, mărturisi, oftând. Până acum n-a mai vorbit niciodată despre

asta... nu știu, a fost, pur și simplu, cam prea dintr-odată.

— Se pare că fiecare dintre voi trei începe să se îndrepte într-o cu totul altă direcție decât ceilalți, rosti lent Kim.

— Sper că n-o să începi iar să-mi spui despre toată porcăria aia cu Aleasa, zise Chloe, pe un ton mai aspru de cât ar fi vrut.

Kim își lăsă privirea în manualul de franceză.

— Am vrut să spun exact ce-am spus. Însă ție *chiar* îți va fi mai greu decât crezi să scapi de... moștenirea ta.

Chloe se bucură că prietena ei nu folosise cuvântul *soartă*, însă chiar și-așa tot nu-i făcea plăcere.

— M-am săturat să-mi tot spună lumea chestiile astea! exclamă, ridicându-se. Am *șaisprezece* ani. Mi-am petrecut *întreaga viață* ca un „om normal". Nu se poate să se schimbe totul dintr-odată. Vreau să iau note bune, să mă duc la petreceri, la discoteci, să intru la facultate. Ceea ce, și-așa, e destul de greu, cu atâtea săptămâni câte am pierdut! Nu am timp pentru așa ceva, nici pentru despărțirea dintre Paul și Amy, nici pentru cât de ciudat se poartă mama când sunt eu prin preajmă...

— Vrei să te întorci la vechile vremuri.

— Da, vreau... Taci!

— Ce-ai de gând să faci după ce terminăm aici? o întrebă Kim, descumpănind-o.

— Cum adică?

— După ce terminăm lecția de franceză, ce vrei să faci?

— Să mă duc... ăăă...

Să ajung acasă, să citesc un pic, și pe urmă să dorm. Cuvintele acestea erau bine pregătite,

repetate și întrebuințate de multe ori de când se întorsese de la Firebird. Însă nu putea să mintă privind în ochii mari, de pisică, ai lui Kim. Se gândi la ce spusese Amy despre ea, întrebându-se dacă mai păcălea pe cineva, în definitiv.

— Să mă duc să alerg, încheie, cu stângăcie, convinsă că va ști Kim foarte bine despre ce vorbește.

Kim se aplecă spre ea și, printr-o mișcare rarisimă, chiar o *atinse* pe Chloe, cuprinzându-și mâna în laba ei cu gheare.

— Indiferent ce te-ai hotărî să faci, rosti ea, pe un ton egal, nu te minți *pe tine însăți*, Chloe.

Chloe se gândi la cuvintele lui Kim în timp ce alerga de-a lungul orizontului, sărind și făcând tumbe peste acoperișuri și stâlpi electrici. Nu putea ignora faptul că trișa, ieșind pe timpul nopții, răpindu-și din timpul dedicat temelor pentru școală și mințindu-i pe alții. Înainte — cu doar câteva săptămâni în urmă — fusese capabilă să ignore toate acestea și doar să savureze libertățile nopții. Acum, însă, nu mai putea.

Chloe.

Se opri brusc. Fusese o șoaptă, o aproape-voce care părea s-o cheme pe nume. Vântul se întețise și șuiera printre vechile antene moarte care încă împodobeau unele acoperișuri, precum țepii cactușilor. Chloe își înălță nasul în vânt și întoarse capul, încercând să-și încordeze auzul către acel sunet.

— *Miau.*

Fără să stea pe gânduri, se întoarse și urmă sunetul, sărind peste spațiul dintre două case, pe acoperișul clădirii din fața ei. Acolo, stând afectat în fața hornului rotund al unei sobe pe motorină, era un motan negru. Mustățile și

pieptul îi erau albe, ca și lăbuțele. Motan *de lăptărie*, l-ar fi numit mama ei. Unul care umblă pe lângă fermele de lactate, prinzând șoareci și primind, în schimb, castroane cu lapte proaspăt.

Ce caută acolo, sus? se întrebă Chloe. Și, în timp ce căuta cu privirea o ușă, sau un luminator lăsat deschis, motanul își ridică, sfios, o lăbuță și începu să și-o lingă, cu un aer de parcă ar fi dispus de tot timpul din lume. De parcă n-ar fi fost un motan mititel, pe un acoperiș rece dintr-un mare oraș așteptând sosirea iernii.

— Salut, micuțule, zise Chloe.

Își închipuise că, fiind Mai, ar fi trebuit să poată vorbi pisicească, sau ceva asemănător... dar se părea că nu era așa. Motanul se opri din lins pentru o clipă, după care își văzu mai departe de treabă.

— N-ar trebui să fii aici. Te-ai rătăcit?

Chloe se strecură mai aproape de pisoi, șoptind acele cuvinte cunoscute, *pis-pis-pis*, la care motanul lui Amy venea întotdeauna fuga. Se ghemui și începu să-și întindă brațul, însă micul motan sări în vârful hornului, unde nu putea să-l ajungă.

— *Miau!* făcu din nou, acum ceva mai tare.

— Haide, ușurel, zise Chloe, înfigându-și ghearele de la picioare în cărămizi și pregătindu-se să se propulseze. Poate că ești tu în stare să întreci în fugă un om normal, dar mă tem că...

Își avântă mâna, însă micul motan sări jos și alergă mai repede decât izbuti Chloe să-și întindă ghearele, dând din picioare ca în desenele animate.

— Pisi! îl strigă Chloe, începând să se enerveze.

Alergă de-a curmezișul acoperișului după el, însă pisoiul sări dincolo de marginea clădirii.

— Nu! exclamă Chloe, coborându-și privirea spre stradă.

Nu putea să vadă prin întunericul de dedesubt, nici măcar cu agerimea ei de pisică.

— Miau!

Chloe își ridică privirea la loc: motanul era pe acoperișul unei clădiri mai îndepărtate, așteptând-o răbdător. Probabil că plonjase până pe pervazul unei ferestre și apoi se cățărase iar.

— Mi-au!

— Acum am înțeles. Vrei să ne jucăm, asta era? Jucăm leapșa?

Nu era un pisoiaș rătăcit: era un motan al străzii, sau un *motan al cerului*, mai degrabă. Aici era lumea lui, și nu voia decât să se joace cu o nou-venită.

— OK! zise Chloe.

Zâmbi și sări. Motanul așteptă o clipă, ca și cum ar fi vrut să-i ofere un avantaj, după care-și luă tălpășița... dar oprindu-se, din când în când, ca să vadă dacă ea îl urmărește.

E de-a dreptul grozav. Neapărat trebuie să-mi iau o pisică, se hotărî Chloe. Și nu se putea aștepta ca mama ei să mai aibă acum obiecții în această privință.

Ori de câte ori ajungea prea aproape, Chloe își încetinea înaintarea; nici ea, nici tovarășul ei de joacă nu-și doreau ca hârjoneala să se sfârșească prea repede. Zâmbi, întrebându-se cum ar arăta totul în ochii unui trecător întâmplător: o vrăjitoare și familiarul ei, zburând la nivelurile superioare ale orașului? O pisică mare, hăituind una mai mică? *Sau poate că, pur și simplu, n-ar lua nimic în seamă.*

Sărbătoarea de Halloween bătea la ușă: orice ținea de supranatural era posibil.

Deodată, motanul de lăptărie coti la stânga, sărind în vârful unei scări de incendiu.

— Ha! Ai obosit? îl tachină Chloe.

Dar motanul îi aruncă o privire despre care ar fi putut jura că e răutăcioasă.

— Bine, dar să știi că nu pot să mă mai joc prea mult timp pe străzi cu tine, îl avertiză ea. Nu pot să mă las văzută de alți oameni.

— Miau!

Motanul se întoarse și se lăsă să alunece pe treptele metalice, ca un Slinky[17] negru.

— Aici e casa ta? Vrei să-mi arăți unde...

Deodată, Chloe se opri, uitând complet de motan. Scara de incendiu dădea spre o alee înfundată și întunecată, aparent nefolosită, cu excepția colectării gunoiului. Cea mai mare parte a asfaltului era ciuruită și plină de mici băltoace negre de apă menajeră lucitoare.

Iar în locul acela zări un contur sinistru, mare, semănând suspect de mult cu un trup omenesc.

Și mai era și un miros... un miros familiar...

Chloe sări imediat în jos de la etajul al doilea, aterizând ghemuită la doar câțiva centimetri de marginea acelei siluete. Se târî mai aproape și, pe măsură ce ochii i se adaptau, văzu că într-adevăr era un corp omenesc, nemișcat și părând zdrobit.

Era Brian.

15 *Trebuie să vorbim*, în limba franceză în original.

16 Abreviere de la Bay Area Rapid Transit, rețea de metrou care leagă East Bay de San Francisco printr - un tunel subteran, inaugurată în 1972.

17 Jucărie de forma unui arc elicoidal, care se întinde și se reformează de la sine.

Cinci

— OH, DOAMNE...

Chloe îi puse mâna pe gât, având grijă ca mai întâi să-și retragă ghearele. Avea puls... însă foarte slab. Pielea îi era rece și lipicioasă, de parcă organismul n-ar mai fi putut să lupte cu frigul care-l înconjura.

— Chloe? rosti Brian, răgușit.

Chloe își plimbă mâinile pe corpul lui, încercând să vadă și să simtă ce era în neregulă. El gemu și se împotrivi un pic; nu părea să aibă rupte nici gâtul, nici coloana.

Își ținea mâinile în dreptul stomacului, chiar sub piept. Când Chloe i le dădu deoparte, un sânge cald, vâscos, începu să se scurgă de-acolo. Toată cămașa îi era îmbibată, și râulețe de sânge i se scurgeau într-o parte și-n cealaltă, coagulându-se în apă. Era o rană de cuțit. Evident că era o rană de cuțit. Dacă membrii Ordinului A Zecea Lamă foloseau nouă pumnale ca să răpească toate cele nouă vieți ale unui conducător de Semeție, era suficient unul singur pentru asasinarea unui membru al Ordinului care trădase.

— Era vorba că fugi... că dispari, strigă Chloe, străduindu-se să nu intre în panică.

Brian încercă să spună ceva, însă nu reuși să scoată vreun sunet. Inspiră adânc și deschise ochii. Pentru o clipă, o văzu limpede — sau, cel

puțin, îi zări contururile, din moment ce era prea întuneric pentru vederea omenească — și-i zâmbi. Apoi, leșină din nou.

— *Mama mă-sii*, înjură Chloe.

Unde ar fi putut să-l ducă? Dacă-l ducea într-un spital de stat, ar fi însemnat o țintă sigură pentru asasinii Ordinului, care și-ar fi dus treaba la sfârșit. Ea n-avea cum să-l apere non-stop, și nu știa cum se procedează dacă vrei să angajezi un bodyguard... cu atât mai puțin unul care să nu lucreze pentru compania de securitate a tatălui lui Brian.

Mai putea să-l ducă la ea acasă, așa cum procedase și cu Alek, atunci când fusese rănit de *Brian*, pe pod. Dar, oricât ar fi tentat-o gândul acesta, Chloe luase decizia fermă de a nu-și mai supune mama la riscuri din cauza vieții ei ciudate. A Zecea Lamă deja le pătrunsese o dată în casă, răpindu-i mama; dacă ar fi dus acolo un om a cărui moarte o doreau nu însemna decât să caute necazurile cu lumânarea. Așa că nu-i rămânea decât o singură variantă posibilă: conacul Firebird. Centrul administrativ al poporului Mai.

— Halal dreptate, Batman, bombăni ea, în timp ce îngenunchea să-l ia în brațe pe Brian.

Încă o dată, asemănările dintre Chloe și un veritabil super-erou se sfârșeau: de data aceasta, se întâmplă când își dădu seama că era foarte dificil să-l care tocmai până la Sausalito, și pe deasupra ar fi durat mult. Și nici gând să poată găsi un taxi al cărui șofer să fie dispus să ia o fată împreună cu iubitul ei rănit, plin de sânge. Evident, și autobuzul ieșea din discuție.

Așa că recurse la singura super-armă de care dispunea: telefonul mobil. Formă la repezeală numărul. Alek avea mașină, dar

numai când fura câte una. Prin urmare, nu rămânea decât...

— Alo? auzi în aparat vocea veselă a lui Amy.

— Amy, am nevoie de tine... e o urgență. L-am găsit pe Brian sângerând de moarte pe o alee. Am nevoie de ajutor pentru el.

— Aoleu, mamă! Unde ești?

— Undeva pe lângă Chinatown, răspunse, privind în jur, dar degeaba, fiindcă aleea nu avea nume. Mă găsești cu telefonul tău, adăugă.

Amy avea celălalt telefon mobil cu GPS, astfel încât să se poată găsi una pe cealaltă; unicul inconvenient consta în faptul că ecranul nu era prea mare, și Amy trebuia să-l cerceteze în timp ce conducea.

— Ajung acolo cât pot de repede.

Odată ce mica repriză de conversație normală se încheie, Chloe deveni mai conștientă de singurătatea aleii și de tăcerea lui Brian. Nu reușea să-și amintească mare lucru din cursurile de prim-ajutor urmate în primul an de liceu, și spera că procedează cum trebuie sfâșiindu-și mânecile bluzei și legând rana cu fâșiile de pânză. În afară de asta, și de faptul că-l ținea să nu se agite și să atingă apa murdară din băltoacele din jur — cu toate că nici măcar suprafața uscată a pavajului din piatră cubică nu era tocmai un mediu steril — Chloe nu prea mai avea ce să facă, decât să-i ofere alinare și să aștepte.

— Ce se-ntâmplă aici?

Chloe se întoarse să vadă cine era proprietarul acestei noi voci. Doi băieți, prea viguroși ca să fie oameni ai străzii, și prea încrezători ca să le fie frică de o alee lăturalnică.

Amândoi, musculoși. Asiatici. Îmbrăcați complet în negru... membri ai unei *bande*.

— Ai vreo problemă? o întrebă celălalt, zâmbind.

Lăsând deoparte tupeul și tatuajele, se vedea clar că au cel mult douăzeci de ani. Și, la drept vorbind, arătau destul de bine.

Poate să fie ori albă, ori neagră, își dădu seama Chloe. Exista posibilitatea ca ei să fie doi băieți rezonabil de cumsecade de prin părțile locului, care nu voiau decât să fie de ajutor. Însă Chloe n-avea de gând să aștepte ca să vadă dacă nu cumva era vorba despre cealaltă — mult mai probabilă — variantă.

Așa că, scoțând un sâsâit înfricoșător, sări în picioare, scoțându-și la maximum ghearele de la mâini și de la picioare și având grijă ca ochii ei oblici să reflecte lumina. Din două salturi, fu la un pas de ei, urlând și șfichiuind cu ghearele.

— *Li Shou!* strigă unul dintre ei.

Imediat, făcură stânga-mprejur și o rupseră la fugă.

— Aproape prea simplu, murmură Chloe.

Își retrase ghearele și se întoarse la Brian, care dintr-odată i se păru că este mult prea rigid. Îngenunche lângă el și începu să-l mângâie pe păr.

— Rămâi treaz... trebuie să rămâi treaz...

El gemu, ca răspuns, însă buzele i se mișcau ca și cum ar fi încercat să-i spună ceva.

— *Lasă-mă,* șopti, până la urmă. *Ei se vor întoarce. S-a terminat...*

— Nici să nu te gândești, dragule, replică ea, cu un zâmbet forțat. Ajutorul e pe drum.

— *Chloe...*

Buzele i se mai mișcară, însă fără să mai iasă vreun sunet. Chloe se aplecă mai aproape.

Însă el căzu înapoi, fără simțire.

— Brian, nu, șopti ea, și ochii i se umplură de lacrimi.

După aproximativ zece minute, Amy își făcu apariția în vechiul break negru al fratelui ei. Chloe îl ridică pe Brian, având grijă să-i preia cea mai mare parte a greutății, datorită forței ei deosebite, însă avea nevoie ca Amy să-l țină drept și nemișcat, pentru eventualitatea în care *chiar* ar fi avut vreo problemă cu coloana.

— Mama mă-sii, fu singurul comentariu al prietenei sale.

Îl așezară cu grijă pe bancheta din spate; complet lipsit de simțiri, el nici măcar nu gemu. Pielea îi era de o paloare cadaverică.

— Scuze, zise Chloe, așezându-se la volan. Ascunzătoarea unde îl ducem e cam secretă, și tu va trebui să... să-ți acoperi cumva ochii ca să nu vezi.

Amy păru puțin înțepată, însă numai pentru o clipă.

— Nu-i problemă. În calitate de credincioasă aghiotantă, ar trebui să mă aștept că voi fi pusă în situații ridicole.

Așa că sări pe scaunul din dreapta și-și trase geaca peste față.

Chloe demară făcând să iasă fum din cauciucuri și, când coti intrând pe stradă, o umbră care semăna cu o siluetă omenească se lipi de zid aproape de capătul aleii, privind cum trece automobilul. Însă o *singură* persoană n-ar fi putut să-i facă asta lui Brian... Arăta de parcă ar fi fost lovit din toate părțile deodată. Și nu era stilul celor din A Zecea Lamă să pândească prin întuneric: dacă ei ar fi știut că e acolo o fată Mai, ar fi ieșit la iveală și-ar fi încercat s-o omoare și pe Chloe.

Respirația nu-i reveni la normal până când nu ajunseră pe pod, trecând vâjâind pe lângă oamenii din Garda Națională, care erau pe urmele ei de când cu marea încăierare cu Coțcarul.

Neluând în seamă indicatoarele de *intersecție* și de *drum cu prioritate*, Chloe scoase mașina de pe carosabil de îndată ce coti pe drumul care ducea spre Firebird.

— Mă *omoară* frate-meu..., bombăni Amy, de sub geaca ei.

Chloe manevră până în spatele clădirii și claxonă, strigând „Eu sunt!" în timp ce se repezea spre poarta pe care paznicul o deschise exact la timp ca automobilul să *nu* se ciocnească de ea. În filmele văzute mai demult la televizor, Batmobilul intra vâjâind printr-un tunel ascuns cu discreție în conacul Wayne; Batman nu avea nevoie ca Alfred să-i dea drumul înăuntru.

Trebuie făcut ceva cu asta.

Opri în dreptul ușii bucătăriei, intrarea din spate în casă, și sări afară din mașină. Între timp, o femeie deschisese deja ușa, curioasă să vadă cine putea să apară la ora aceea târzie. Când văzu despre cine era vorba, femeia Mai își înclină capul.

— V-ați întors, Conducătoarea noastră.

— Am nevoie să-l duc într-un pat, ceva, porunci Chloe. *Ajută-mă.*

Femeia deschise ochii și adulmecă aerul.

— Dar el... și ea... sunt *oameni*!

— Acum pot să-mi scot asta? întrebă Amy, încă stând pe scaunul din dreapta, cu geaca pe cap.

— Te rog, nu! Te implor! strigă Chloe, disperată.

— Cea Aleasă nu are nevoie să implore, murmură femeia.

Apoi, strigă ceva în spate, fie pe rusește, fie în limba Mai; Chloe nu fusese îndeajuns de atentă, încât să poată sesiza diferența.

Asta-i Eleni, își zise ea, distrată, în timp ce femeia se repezea spre automobil, s-o ajute cu Brian. Eleni era o femeie Mai sosită de curând din Turcia, de unde era și familia biologică a lui Chloe.

— Mai stai numai două minute, îi zise lui Amy.

Printre ceilalți Mai care-și făcură apariția — unii cu ochii cârpiți de somn, alții pe deplin treji — se afla și Ellen, acea *kizekh* care-i fusese un fel de bodyguard lui Chloe, în perioada când locuise acolo permanent, nu demult. Partenerul ei, Dmitri, n-o însoțea, ceea ce era neobișnuit. Femeia îi zâmbi lui Chloe, după care îi făcu o ușoară plecăciune, sincer bucuroasă că o vedea întoarsă. Toți ceilalți se înclinară adânc și, cu politețe, o dădură deoparte pe Chloe, ca să-l transporte înăuntru pe Brian.

— Unde-l duceți? se interesă Chloe.

— În salonul pentru urgențe, Venerată Conducătoare, îi răspunse Ellen, făcându-i cu ochiul. Nu vă îngrijorați: îl facem să arate ca nou.

Și tot grupul de Mai dispăru în pas alergător pe coridoarele casei.

— În salonul pentru urgențe? Avem un salon pentru *urgențe*? se miră Chloe, în timp ce o lua pe Amy de mână și pornea în urma lor.

Chiar exista un întreg mic univers între pereții aceștia.

Era, în mod evident, una dintre cele mai vechi părți ale clădirii. Chloe nu mai fusese

acolo până acum, și fu surprinsă de îngustimea coridoarelor cu pereți din piatră și de aerul rece, mirosind a umezeală... de parcă ar fi fost, prin apropiere, un puț, sau un beci. Simți o oarecare reținere: era o casă veche, parcă scoasă dintr-un film de pe postul public de televiziune, și ea avea permis de liberă trecere prin ea. Putea chiar să *locuiască* în ea, dac-ar fi vrut.

Ajunseră într-o încăpere întunecoasă, ale cărei lumini se aprinseră la o secundă după ce intrară ele; cea care apăsase pe întrerupător fusese o femeie Mai care, frecându-se la ochi, își îmbrăca un halat alb, de laborator. Înăuntru erau două paturi ca de spital, ceea ce semăna suspect de mult cu o sclipitoare masă pentru operații, din oțel inoxidabil, așezată pe mijlocul podelei, și străvechi dulapuri metalice pline cu echipamente medicale. Podeaua era din lemn vechi, într-un vizibil contrast cu natura sterilă a tuturor celorlalte elemente din cameră.

Ellen și cealaltă femeie Mai care-l ducea pe Brian îl întinseră cu grijă pe masa pentru operații.

— Un *om*? se miră doctorița.

Era o femeie măruntă, cu un corp de parcă ar fi fost Clopoțica și ochi enormi, căprui-închis — aproape brun — culoare neobișnuită printre Mai. Probabil că se apropia de patruzeci de ani, însă era greu de spus cu precizie.

Ellen își întoarse brusc, fără vorbe, capul spre Chloe.

— *A!* exclamă doctorița.

Își înclină capul și-și desfăcu brațele, cu palmele în sus, într-un gest curtenitor, însă sincer, de respect. Apoi, se apucă imediat să-l examineze pe Brian, care începu să geamă ușor în timp ce ea îl consulta.

— De ce stă cealaltă ființă umană cu o geacă pe cap? o întrebă în șoaptă Ellen pe Chloe.

— Încerc să păstrez secret locul în care se află Firebird, îi răspunse Chloe, nevrând să-și ia ochii de la Brian.

Doctorița tocmai desfăcea pansamentele improvizate de Chloe și cerceta rana. Și, în loc de instrumente medicale normale, își folosea ghearele, cu o uimitoare precizie.

— Cineva să-l curețe pe omul acesta cu prosoape sterile, cât timp mă ocup eu de el, se răsti apoi. Iar restul — își ridică privirea, reușind să fixeze în mod egal pe toată lumea — *afară*! Vă rog, Venerată Conducătoare, adăugă după o clipă, privind spre Chloe.

Chloe patrula neliniștită prin micul birou de alături, care servea drept sală de așteptare. Toți ceilalți se duseră la culcare, făcându-i plecăciuni supuse și retrăgându-se cu spatele, exact așa cum îi văzuse procedând cu Serghei. Gesturile, însă, păreau un pic mai riguroase, mai pornite din inimă, față de cele pentru el, totuși. Ellen chiar își dusese la frunte dosul palmei lui Chloe în timp ce se înclinase, așa cum făceau cavalerii în Evul Mediu, când jurau credință. Și totul i se părea lui Chloe puțin cam stânjenitor.

Se așteptase la multe lucruri pentru momentul în care avea să se întoarcă în conacul Mai: dezamăgire, față de hotărârea lui Chloe de a pleca de-acolo, furie din cauza dragostei sale pentru oameni, tristețea de a fi „pierdut" pe cineva în favoarea lumii exterioare. La o oarecare răceală, cel puțin. Și, poate, din partea acelora mai abili, care și-o doreau întoarsă în turmă, îmbrățișări și sărutări și o dragoste sufocantă. Dar, în mod cert, nu venerație.

Se pare că ar fi dispuși să facă orice pentru mine, medită ea, absentă. Acordul lor imediat de a-l ajuta pe Brian era de necrezut. Nu doar că el era om normal, nu numai că fusese până de curând membru al Ordinului A Zecea Lamă, ci mai era și *fiul căpeteniei* Ordinului. Inamicul se afla în tabăra lor, și ei îl primeau cu brațele deschise. În fine, într-un fel...

— Așa, ia stai, ce ziceai tu mai devreme? Că eu sunt eroina, iar tu, *aghiotanta* mea? întrebă, într-un târziu, încercând să se distragă de la gândurile sale prin revenirea la conversația avută cu Amy, în mașină, cu ceva timp în urmă.

— Mda, ca Batman și Robin. Sau Xena și Gabrielle, se auzi vocea de sub geacă.

— Hm, dar noi nu suntem gay. Cel puțin, eu nu. Și cum rămâne cu Paul? El cine ar fi?

Tăcere.

— Ultra-maleficul personaj negativ, poate, ripostă până la urmă Amy. Antagonistul, eventual. Deja e gelos pe puterile tale. În clipa asta, e posibil să comploteze la pierzania ta.

— Tu... ăăă... ai vrea să stăm de vorbă despre ceva anume? se hazardă Chloe.

Era un moment ciudat pentru o astfel de conversație: când ea era îngrijorată pentru Brian, și se aflau la Firebird, iar prietena ei își ținea o geacă pe cap. Și totuși, i se părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

Urmă o nouă tăcere.

— Nu, răspunse Amy, cu încăpățânare, dar fără să dea impresia că ar fi prea sigură de asta.

— V-am auzit, pe tine și pe Paul, discutând ceva mai devreme, la cafenea. Nu vă spionam, adăugă Chloe, în grabă, ca reacție la strâmbătura pe care era convinsă că o făcea

prietena ei. Eu repetam conjugarea verbelor, pe acoperiș, cu Kim.

— El vrea să ne despărțim, mărturisi Amy, încetișor.

— Și tu...?

— Mie mi s-a părut că e destul de bine așa... adică, n-a fost chiar perfect: el e destul de greu de înțeles, câteodată. Dar era o relație *adevărată*. Nu cum a fost cu oricare dintre băieții cu care am mai umblat înainte... Era așa cum trebuia. Mai *întâi*, prieteni, știi?

— Mda, dar... Chloe își mușcă buza, neștiind sigur cum trebuia să-și formuleze întrebarea. Lăsând filosofia deoparte, ție îți *place* de el?

— Da, răspunse Amy, cu un nod în gât. Când nu e o *pacoste*!

— A început să se poarte așa înainte, sau după ce i-ai spus că vrei să termini școala cu un an mai devreme?

— De ce întrebi? vru să știe prietena ei.

— Păi, e un lucru important, Amy. Și apărut cam din senin, zise Chloe, dându-și seama că nu mai vorbea acum despre Paul. Adică, doar n-o să-mi spui că-ți planificaseși asta de la început...

— Ei bine, și *transformarea ta în pisică* s-a produs peste noapte! se răsti Amy, indignată.

Chloe inspiră adânc, forțându-se să nu riposteze la replica asta. Dar îi venea greu.

— Mda, dar asta înseamnă c-o să ne părăsești. Definitiv... ar fi începutul sfârșitului, știi? Mi-e greu să-mi imaginez că te-aș pierde. Și pariez că e și mai greu pentru Paul, care e pe cale să-și piardă și familia. Părinții lui aproape că nici n-au mai vorbit între ei, de când a început divorțul.

Amy tăcu, părând să se retragă un pic în ea însăși, ca și cum chiar ar fi stat să se gândească la spusele ei.

Tocmai atunci, intră Kim în încăpere, liniștită.

— Bună, Chloe. Bună, Amy, zise.

Încă o dată, fata cu uriașele urechi de pisică nu se lăsa descumpănită de nimic; se comporta de parcă le-ar fi așteptat.

— Bună, Kim, răspunse Amy, de sub geacă, în stilul Vărului It[18].

— Cred că poți să-ți descoperi ochii acum, dacă despre asta e vorba, zise Kim.

Nu zâmbise, însă Chloe începuse să se obișnuiască de acum cu simțul umorului extrem de sec al celeilalte fete.

Îi ridică geaca lui Amy cu toată blândețea posibilă. Cu toate acestea, părul creț al prietenei sale se electriză oricum, ridicându-i-se în jurul capului de parcă era un clovn goth.

— De unde-ai știut că sunt eu? se interesă Amy, trecându-și mâinile prin păr, în încercarea — eșuată — de a-l aranja.

— După miros, îi răspunse Kim, strâmbând din nas.

— Da? zise Amy, strâmbând la rândul ei din nas și încercând să adulmece. Pentru că veni vorba, *categoric* miroase zdravăn a pisică pe-aici...

Kim păru uimită și oarecum jignită.

— Așadar, aici e Grota Pisicilor, hm? Ascunzătoarea secretă? întrebă Amy, rotindu-și privirea avidă în jur.

— Îți ofer mai târziu turul de onoare, îi promise Chloe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kim.

— L-am găsit pe Brian zăcând pe jumătate mort în stradă. Cred că asasinii trimiși de A Zecea Lamă și-au închipuit, probabil, că l-au omorât de-a binelea, sau poate o fi trecut cineva și le-o fi întrerupt „treaba"...

— Și l-ai adus aici.

Erau aici o afirmație, o întrebare mascată și o acuzație, toate într-o singură propoziție.

— Ce altceva ar fi trebuit să fac? ripostă Chloe. Știu că e ciudat, și-mi pare rău... Aș putea să promit că n-o să se mai întâmple niciodată, dar nu cred că mai pot să promit ceva vreodată. Mă revanșez eu cumva...

Se așeză pe canapea, cuprinzându-și capul în mâini.

— Oricum, nimeni n-a părut să fie prea deranjat, adăugă, parcă vorbind cu podeaua.

— Asta pentru că tu ești Aleasa, Chloe, îi atrase atenția Kim, cu blândețe, așezându-se grațioasă pe canapea, lângă ea.

Amy își trase un scaun plușat în fața lor.

— Ar fi în stare să moară pentru tine, dacă le-ai porunci, continuă Kim.

— E caraghios, bombăni Chloe.

— E adevărul. Știu că ți-e greu, dar ne ești lidera spirituală. Mereu ne-ai fost. Nu e vorba atât despre destinul tău, cât despre un drept din naștere.

— Dar unii dintre cei de-aici sunt prea tineri încât să fi avut măcar vreodată o... hm, o *Aleasă*! Și-atunci, de ce mă acceptă așa, dintr-odată, ca pe noua lor conducătoare?

— Chloe, să fii *Aleasa* nu înseamnă că moștenești o anume poziție, ca un rege, sau ca unii președinți republicani, zise Kim, cu un zâmbet aproape imperceptibil, iar Chloe îi înțelese gluma. Doar pentru că e cineva Cel Ales,

nu înseamnă că și copilul lui, sau al ei, va fi la fel. Aleasa trebuie să fie *altfel*: nu doar un suflet pur, o persoană puternică, hotărâtă și dornică să facă bine, ci trebuie să fie aleasă și binecuvântată de Zeițele Gemene cu talentul de a și putea înfăptui toate acestea. Să aibă nouă vieți, ca să-și poată conduce poporul în bătălie, iar și iar, la nevoie. Să aibă o *legătură* cu trecutele, precedentele Alese. O legătură cu prezentul, cu Semeția ei, într-un mod care transcende metafizicul.

Chloe o privi, uimită.

— Cu ultimele două, nu știu, zise.

Dar apoi își aminti de o prezență în moarte, de senzația că mama ei ar fi fost acolo. Aducându-i mângâiere, ca o protectoare puternică, atât de puternică, încât să poată birui moartea.

— Bine, se corectă, atunci numai cu ultima.

— Ai făcut să înceteze, de una singură și cu mâinile goale, o luptă între Semeția ta și A Zecea Lamă, îi atrase atenția Amy.

— Dar am *murit*, nu ți-aduci aminte? *Asta* a fost ceea ce a pus stop încăierării.

— Chiar și-așa, încuviință Kim.

Chloe se lăsă pe spate, simțindu-se oarecum învinsă în fața veșnic calmei — și seninei — fete de lângă ea.

— Și totuși, tu nu mă venerezi, așa e? zise, cu o voce firavă. Ești, cum să zic, singura mea prietenă adevărată pe-aici.

Kim își înclină capul într-o parte, stând pentru o clipă să se gândească.

— Eu... venerez poziția Alesei și sacrele sale îndatoriri, rosti, cu glas tărăgănat. Și niciun conducător nu poate fi vreodată perfect, nici măcar cei cu harul divin. Tu, ca fiecare Ales de

dinaintea ta... categoric ai avea nevoie de o sfătuitoare.

— Hei, zise Chloe, iritată, dar amuzată. Eu am zis *prietenă*, nu sfătuitoare.

Kim își întoarse palmele în sus, ridicând din umeri, însă pe buze avea un zâmbet ambiguu.

— Cred că în zilele care vor veni vei descoperi că ai nevoie de amândouă.

— Eu aș putea fi prietena, interveni, cu diplomație, Amy. Iar tu, sfătuitoarea.

— Dar eu n-am zis niciodată că voi accepta așa ceva, le atrase atenția Chloe. Eu provin dintr-o civilizație care crede în libertatea alegerii, știți? Nu în predestinare.

— Așa cum spunea și bătrânul din filmul la care m-ai dus. Firește, tu trebuie să faci ceea ce consideri că e potrivit, zise Kim, referindu-se la seara în care se duseseră în grup să vadă *Războiul Stelelor.* Dar, indiferent ce alegere ai face, în calitate de Aleasă, ea nu poate să fie *decât* potrivită.

— Da, dar fără presiuni, bombăni Chloe, sarcastică.

Mai întâi, Amy se oferă să-i fie Jet Girl pentru tanc[19], iar acum, Kim vrea să fie Obi-Wan, pentru al ei Luke[20]. Era oarecum bizar.

Ușa salonului pentru urgențe se deschise, și doctorița ieși, cu mâinile adânc înfundate în buzunare, exact ca personajele din filmele de la televizor. Ba chiar se și înclină ca ele. Și, chiar dacă i se părea ciudat să se tot încline lumea în fața ei, îi făcea tare bine pentru amorul propriu. Ca și cu simpaticii chelneri dintr-un restaurant japonez. *Evident, va trebui să fac să înceteze toate astea.*

— OK, zise doctorița, prietenul tău e destul de bumbăcit. Nu numai că a pierdut o mulțime de sânge, însă are la ceafă o rană care pare gravă. Brațul drept e fracturat, cinci coaste rupte, piciorul stâng fracturat, și câteva dintre degetele de la picioare i-au fost zdrobite.

Se opri să aștepte, cu o privire întrebătoare. Chloe nu zise nimic, neștiind sigur ce voia de la ea.

— Pot să întreb...? se aventură până la urmă doctorița.

— El a cam plecat din A Zecea Lamă, lucru care bănuiesc că nu se face. Și a făcut-o tocmai când ne băteam cu toții la Presidio, încercând să ne salvăm, eu și mama, de oamenii Ordinului, când el trebuia să lupte *alături* de ei. Așa că l-au pus pe primul loc pe lista lor de ucideri. Chiar dacă e un fel de prinț moștenitor al Ordinului A Zecea Lamă, sau cam așa ceva, adăugă Chloe.

— *El* e Brian Rezza? Fiul lui Whitney, șeful Ordinului? se miră doctorița, scoțând un șuierat. Și chiar ai lui i-au făcut toate astea?

— Mi se pare evident că nu mai sunt ai lui acum, replică, sec, Kim.

— Și când te gândești că pe *noi* ne numesc sălbatici, oftă doctorița. O să fiu sinceră cu tine: încă nu știu ce gravitate au leziunile de la cap, și *dacă* va avea noroc să-și revină, refacerea va fi un proces îndelungat și dureros. Nu știi ce grupă sanguină are, nu? Oricare ar fi, cineva trebuie să facă rost de vreo doi litri de sânge.

Chiar dacă se strădui din răsputeri, Chloe nu-și putu împiedica ochii să se umple de lacrimi. *Adevărații lideri nu plâng atât de ușor.* Nu era decât o dovadă în plus a faptului că avusese dreptate.

— O să dreg aici ce-o să pot, dar dacă nu vrei să-l duci la un spital adevărat, o mare parte din procesul de vindecare o să depindă de propriul lui organism.

Își trecu o mână, cu ghearele acum ascunse la loc sigur, prin părul ei șaten, lung până la umeri.

— Nu ni s-au făcut încă prezentările, cred. Sunt doctorița Calie Lovsky.

Îi întinse mâna, și Chloe i-o întinse pe-a ei, crezând că vor efectua acea strângere de mână specială și „secretă" învățată de ea de la Igor: cu o ușoară întindere a ghearelor, astfel încât să atingă ușor palma celeilalte persoane. În loc de asta, însă, la fel ca Ellen, doctorița își duse la frunte dosul palmei lui Chloe. Dar, spre deosebire de Ellen, nu se înclină.

— O să... ăăă... facă toată lumea așa, mereu? se interesă Chloe, întorcându-se spre Kim.

— Fiecare *kizekh*, da. Restul, numai prima oară când îți sunt prezentați oficial.

— Mă bucur foarte mult că ești aici, îi zise doctorița Lovsky, vârându-și la loc mâinile în buzunare. Chiar avem nevoie de tine.

Ușurința cu care trecea de la ipostaza de medic la cea de slujitoare plină de venerație îi produse un șoc emoțional lui Chloe. Femeia era mai în vârstă decât ea, *muuuuult* mai bine educată, plus că era și medic. *Ce naiba o face să mă respecte atât?*

— Pot să-l văd? întrebă, în cele din urmă.

— Mda, dar știi vechea placă: să nu stai prea mult, are nevoie de odihnă.

Chloe dădu să treacă pe lângă ea și să intre în salon, dar deodată se opri.

— Îmi... îmi pare foarte rău pentru faptul că am adus aici un om.

— Orice dorește Aleasa, replică doctorița, ridicând din umeri.

Între timp, îl mutaseră pe Brian într-un pat și-i înlocuiseră hainele murdare cu o simplă tunică din bumbac, de spital. De asemenea, fusese îmbăiat: cea mai mare parte din sângele închegat dispăruse. Ca și doi dintre dinții lui, constată Chloe, cutremurându-se de oroare. Ca și cum l-ar fi lovit cineva cu piciorul în gură, în timp ce era căzut. Un cearșaf alb, curat, îl învelea până la gât.

— Hei, zise încetișor Chloe. Ce mai faci?

Un gâlgâit tulburător ieși din adâncul gâtului lui Brian. Tuși de câteva ori, încercând să și-l curețe de sânge, însă tresări din cauza durerii din piept. Pleoapele, și ele cu urme de răni, îi zvâcniră, ridicându-se pe jumătate. Când o văzu pe Chloe, îi zâmbi. Ea îi puse o mână pe obraz.

— O să te faci bine, îi șopti.

Brian încercă să spună ceva, însă ieși un sunet ciudat, ca un horcăit de om bătrân. Ea se aplecă mai aproape, ciulindu-și urechile.

Folosindu-și toată energia care-i mai rămăsese, Brian se împinse ușor în sus.

Și o sărută.

Își prelungi sărutul cât putu de mult, până când căzu la loc pe pat, leșinat.

Chloe încremeni, refuzând să creadă că tot ceea ce tocmai se petrecuse era adevărat.

El o *sărutase.*

Asta însemna condamnarea la moarte pentru un om normal. Între oameni și Mai, iubirea nu era posibilă, încă de când începuse

războiul dintre aceste două rase, cu milenii în urmă.

Chloe o știa mult prea bine: accidental, îl omorâse, sau aproape că-l omorâse — încă nu știa cu precizie — pe un tip pe care-l agățase într-un club, înainte de a afla toate acestea. Ultima dată când îl văzuse pe Xavier, acesta era plin de răni, și avea fața într-atât de umflată, încât devenise de nerecunoscut. Atunci, ea sunase la 911 și fugise.

Iar acum, fiind convins că oricum va muri, Brian nu mai considera că ar avea importanță.

18 Cousin Itt, personaj din seria de filme *Familia Addams*, purtând în permanență ochelari fumurii, mănuși și pălărie de tip gambetă.

19 Referire la *Tank Girl*, serial de benzi desenate a cărui protagonistă este o fată care locuiește într - un tanc.

20 Personaje din seria de filme *Star Wars* (*Războiul Stelelor*), Ben „Obi - Wan" Kenobi fiind mentorul lui Luke Skywalker, după ce, înainte, îi fusese mentor tatălui acestuia, Anakin.

Șase

CHLOE REUȘI SĂ SE STRECOARE în propria ei casă exact când ceasul arăta cinci și jumătate. *Grozav, două ore întregi de somn.* Se dezbrăcă și se cufundă într-o toropeală profundă înainte chiar de a atinge perna.

Două ore mai târziu, când coborî, împleticindu-se, la parter, cu greu se putea spune că ar fi fost trează. Mama ei o aștepta cu gogoși și cafea. I le așeză pe masă, cu servieta diplomat agățată încă pe umăr, și-i zâmbi bucuroasă.

— În dimineața asta au avut cu cremă-de-ciocolată-cu-*k*, din cea care-ți place atât de mult..., începu Anna. Ia stai, dar tu arăți *groaznic*. Ce-ai pățit?

— Mersi, mormăi Chloe.

Asta fusese partea veselă; acum, urma cea dificilă. Oare să pornească iarăși avalanșa minciunilor? *Sunt doar stresată de examenul restant de mâine, la trigonometrie. Abia dac-am putut să dorm.* Două propoziții, cincisprezece... ba nu, șaisprezece cuvinte, și mama ei ar fi lăsat baltă toată povestea. Dar dacă i-ar spune adevărul? *Hei, mami, prietenul, hm, iubitul meu uman, știi, l-am găsit aproape mort pe stradă, azi-noapte, pe la 2, când bântuiam pe străzi, așa că l-am dus la cei care m-au cam ținut captivă timp de câteva săptămâni.*

Ea și mama ei se priviră în ochi, și fiecare dintre ele își prelungi ezitarea.

— Ei, puțină cafea o să te facă să te simți mai bine, îi zise în cele din urmă mama, întorcând repede capul în altă parte.

Chloe coborî și treptele rămase, simțind, în același timp, o infinită ușurare, și o extremă tulburare. Stânjeneală. *N-ar trebui să te simți stânjenită față de mama ta.* Așa te simți față de cei mai buni prieteni, când îi trădai, bârfindu-i, sau de cei care nu te înghit așa cum ești, sau de diriginții de la școală, când sunt ferm convinși că ai „iarbă" în dulăpiorul din vestiar. Poți să te *enervezi* pe ea, dar *să te simți stânjenită*? Pur și simplu, nu părea normal.

— Mersi, zise, îndesându-și în gură o bucată de gogoașă cât mai mare cu putință, așa cum făcea când era mică. A, asta ziceam..., molfăi ea, venindu-i greu să articuleze corect cuvintele prin atâta *cremă* delicioasă, groasă, total artificială, fără pic de lapte. Ai putea să mă ajuți diseară la lecții? Vreau să fac câteva teste, ca să mă pregătesc.

Chloe intenționase să sune ca o ofertă de pace adresată mamei sale, dar se nimeri să fie exact ce trebuia să spună: doamna King zâmbi, aproape la fel de larg ca mai devreme, și-și îndesă după ureche o șuviță rebelă de păr.

— Fără discuție! Comandăm mâncare chinezească și facem o seară ca între fete.

— O seară între fete cu trigonometrie, replică, pe un ton inexpresiv, Chloe, înălțând o sprânceană.

Ho-pa, uite că încep să vorbesc în genul lui Kim.

Mama ei se aplecă și o sărută pe creștet.

— O seară între fete cu trigonometrie. Hai, trebuie să fug, nu uita să...

— Încui după tine, mda, mda. M-am prins.

Chloe își urmări cu privirea mama, cum își înșfacă geanta și ochelarii, apoi iese ca vijelia pe ușă, ca un miniatural vârtej de Ferragamo și Anne Klein. Apoi, își coborî ochii spre ce-i mai rămăsese din gogoașă, și oftă.

La școală, Chloe trecu pe coridoare ca prin ceață, privind forfota matinală a elevilor, care-și întrebuințau cum știau ei mai bine cele câteva minute libere de dinaintea începerii orelor. Copii de la National Honor Society lipeau afișe despre cine știe ce activitate de voluntariat, sau altceva în care voiau să-i implice pe alții. Maniacii stăteau strânși ciorchine, discutând avizi despre episodul de aseară din *Stargate.* Majoretele încercau să le vândă tuturor celor care treceau acadelograme de Halloween. Pentru un dolar, îi puteai oferi oricui din școală o acadea însoțită de un bilet, având posibilitatea de a i le trimite acasă chiar în dimineața de Halloween. În vremea gimnaziului, erau acadele din cele ieftine și tari. Acum, erau mici ciocolate Godiva ambalate.

În fiecare an, de Valentine's Day, de Paște, de Halloween și de Crăciun / Hannukkah[21] / Kwanzaa[22] / Diwali[23], Amy și Chloe își trimiteau reciproc bilețele misterioase din partea unor „admiratori secreți", pornind de la filosofia de sitcom că băieții aveau să vadă câte acadelograme primește fiecare și să presupună că Amy și Chloe sunt două fete populare și râvnite. Nu le ieșea niciodată, evident. Nu că Amy ar fi și avut nevoie de așa ceva, în ultimii câțiva ani. *Chiar mă întreb, oare o să-i trimită vreuna lui Paul?*

— O acadelogramă? îi propuse, cu o voce voioasă, o majoretă micuță, stil vedetă de televiziune.

Avea un trup minuscul și purta uniforma de rigoare, cu tot cu infima fustiță roșu cu alb. Stătea puțin ridicată pe vârfurile picioarelor, săltându-se în sus și-n jos.

Însă Chloe nu reușea să-și adune nici măcar atâta energie cât s-o deteste: scutură doar din cap și-și văzu de drum. În spațiul deschis din mijlocul acelui *X* care marca intersecția coridoarelor spre aripile de clădire pentru matematică–științe naturale și engleză–istorie, câțiva elevi urcați cu picioarele pe scaune agățau fanioane în culorile frunzelor de toamnă în jurul unui uriaș — și de un surprinzător bun-gust — afiș pe care scria *Ceva periculos se apropie: Cumpărați-vă biletele la balul bobocilor, azi, în pauza de prânz! 60$ perechile, 35$ persoanele singure.*

— Ce părere ai? o întrebă Alek, năpustindu-se asupra ei din spate și sărutând-o pe obraz.

— Cred că bat apropouri pentru cei care nu mai au altă ocazie ca să se cupleze, răspunse Chloe, strecurându-și degetele mari pe după bretelele rucsacului.

— Mda, și, cine nu e în stare să se cupleze?

— Cei care nu sunt străini, sexy, și mortal de superbi, zise ea, întorcându-i sărutul pe obraz.

Era ceva neobișnuit: în mod normal, s-ar fi sărutat pe gură, nefiind prin preajmă profesori habotnici, sau supraveghetori ai coridoarelor. Însă, în clipa de față, pur și simplu nu i se părea potrivit.

Mai ales după ce s-a întâmplat azi-noapte. De îndată ce ajunsese la școală, Chloe sunase să

afle ce mai făcea Brian, însă doctorița îi spusese că e cam în aceeași stare, poate un pic mai bine decât înainte. Nu pomeni despre alte simptome, „noi", nici măcar când o descusu, cu prudență, Chloe. Fu nevoită să se împotrivească din răsputeri tentației de a suna iar, la fiecare cinci minute, ca să ceară vești și să se asigure că sărutul dintre ei nu avea să-l omoare.

— Ei bine, nu toți pot să aibă atât noroc, zise Alek, petrecându-și brațul pe după umerii lui Chloe și întorcându-se astfel încât să poată admira amândoi afișul. Am pus-o pe Hannah Ellington să răspundă de afișe și de programe, îi destăinui el.

— *Tu* ai pus-o? Credeam că nu ești decât în comisia care se ocupă de muzică.

— Toți aveau nevoie de ceva... ajutor, răspunse Alek.

Și se părea că el își folosea puterile în folosul binelui, totuși; deja, evenimentul dădea impresia c-o să iasă mai bine decât cel de anul trecut, nu doar o serbare tâmpită de-a liceenilor, ci, mai degrabă, un *bal al bobocilor* ca de facultate.

— Ai auzit ce s-a întâmplat azi-noapte? îl întrebă Chloe, când se întoarseră și porniră spre clasa unde aveau ora de istorie.

Alek scutură din cap. Ea îi povesti totul, dar omițând partea în care Brian o sărutase.

— ...și, ca și cum *asta* n-ar fi de-ajuns, îmi vine chiar foarte greu să mă împac cu toată chestia asta, cu „Aleasa". Apropo, ar trebui să te înclini în fața mea, să știi, adăugă, expediindu-i un cot în burtă.

— Eu cred că alesul Alesei poate fi scutit, replică el, ridicând din umeri.

— Dar tot mă vei venera, nu?

— Nu te-am venerat totdeauna? zise Alek, trecându-și mâna prin părul ei — exact cum făcuse ea cu Brian azi-noapte — și-i zâmbi afectuos.

Era ceva rar pentru el: nu avea o privire pofticioasă, nici glumeață... doar *afectuoasă*.

Merseră împreună spre ora de istoria civilizației americane, trecând pe lângă una dintre puținele ferestre de pe coridor, care dădea spre fâșia de iarbă muribundă și gardul care despărțeau școala de restul lumii.

Ceva nu era tocmai în regulă. Chloe se întoarse să privească iar, însă tot ceea ce văzu putea foarte bine să fie rămășița unei urme de picior în iarbă, dispărând repede, pe măsură ce tulpinile tari, îngălbenite, se ridicau la loc.

— Hei... ai văzut ceva? întrebă, trăgându-l de mânecă pe Alek și arătându-i spre fereastră.

— Nu... ce? se miră el, încruntându-se.

— Nu știu, doar că... Am ajuns să fiu foarte sperioasă în ultima vreme, mărturisi ea, ridicând din umeri. Tot am impresia că văd pe cineva, sau că mă urmărește cineva.

— Stresul. Și știi cum se rezolvă asta?

— Prin sex. Da, știu, răspunse Chloe, râzând.

Se așezară în bănci alăturate. Când începuseră să fie împreună, el se mutase, ca să stea mai aproape de ea: lucru rar întâlnit, într-o fază atât de înaintată a semestrului. Chloe tocmai se gândea că ziua ar putea să-i decurgă *normal*, fără să aibă de-a face cu nimic legat cu adevărat de Mai, când îi sună telefonul. Nu cunoștea numărul.

— Alo? răspunse.

— Chloe? Sunt Serghei.

Chloe simți că-i tresaltă inima, stomacul urmând-o degrabă. Iată un alt fir foarte deșirat din seara confruntării. Da, Serghei o adoptase și o tratase ca pe o fiică, purtându-se ca tatăl pe care ea nu-l avusese niciodată, însă era posibil ca el, *de asemenea*, să fi trimis asasini ca să-i omoare mama și să-i reteze lui Chloe orice legături cu lumea umană. Și, deși începea să-și dea seama că lumea era mai complicată decât crezuse ea până de curând, încă nu avea chef, și nici abilitatea necesară, să se ocupe de încurcata ei relație cu Serghei. În ultima vreme, ea reușise să se împace cu situația forțându-se să nici nu se gândească la Conducătorul Semeției.

— Serghei, zise, simțindu-și stomacul strângându-se dureros.

Alek își înălță sprâncenele, încercând să asculte și el.

— După voce, pari să fii bine, Chloe.

— Chiar sunt, mersi. Mai mult sau mai puțin.

— Am văzut că ai adus un mic musafir azi-noapte...

Aha, asta era. Domnișoara Barker tocmai ștergea tabla, pregătindu-se să-și înceapă ora, și-i săgeta cu priviri severe pe toți cei care încă vorbeau la telefoanele mobile. Lăsând deoparte faptul că era conducătoarea unei străvechi rase de oameni-felină, Chloe tot nu voia să fie ca potăile alea respingătoare care ridicau mâna, rugându-și profesorul să „stea puțin" până termină de vorbit la telefon. Și-așa avea destule probleme la școală, și fără asta.

— ...m-am gândit că noi doi, poate și cu Olga, ar fi bine să ne întâlnim și să avem o mică discuție pe anumite teme.

— Mda, hm, sigur, răspunse Chloe, străduindu-se să pară veselă și binedispusă, ca și cum ar fi considerat că e o idee grozavă.

— Atunci, să rămână pentru azi, când vii să-ți vizitezi prietenul?

În realitate, chiar nu sunase ca o întrebare.

— Foarte bine.

— Excelent, atunci abia aștept să te văd. Succes la școală.

Țac.

Chloe închise încetișor telefonul.

Hai să ne înțelegem, expedie ea un mesaj mental la adresa Sorții, sau a Zeițelor Gemene, sau a mamei sale biologice, sau a indiferent cui ar arunca zarurile pentru viața ei. *Nu s-ar putea să delimitezi măcar pe săptămâni situațiile de criză? Ca, de exemplu, una pentru școală, următoarea pentru Amy și Paul, și cealaltă pentru orice altceva? Chiar trebuie să se-ntâmple toate în același timp?*

Ceva o lovi în cap cu un mic, dar ascuțit *buf*, și-o smulse din gândurile ei. Pe podea, lângă banca ei, văzu o ciocolățică Godiva, puțin strivită. Alek zâmbea cu viclenie: probabil c-o șterpelise de la vreo majoretă, sau i-o smulsese cu vorbe dulci.

Chloe îi răspunse la zâmbet și-i șopti un mulțumesc, desfăcând imediat ambalajul și vârându-și ciocolata în gură.

Dumnezeu chiar are căile Lui nepătrunse, se gândi ea.

Pauza de prânz se desfășură într-o atmosferă glacială, care aproape c-o făcu să-și dorească să treacă mai repede ziua de școală, astfel încât să-și poată înfrunta următoarea serie de porcării. Chloe stătu la masă față în față cu Paul și cu Amy, care se străduiau vizibil să interacționeze

normal — dar fără ca măcar să se atingă unul pe celălalt, sau să-și întâlnească privirile — până când se auzi soneria, iar Paul îi dădu lui Amy un sărut formal de rămas-bun. Nu fusese atât de multă *tensiune* la masă, cât o completă înghețare a comportamentului normal, relaxat. *Știam eu că așa o să se-ntâmple*, se gândi Chloe. Când Amy îi spusese, prima oară, că ea și Paul se cuplaseră, îi fusese evident că, dacă nu cumva rămâneau împreună până când intrau la facultate, nu putea să se termine decât cu lacrimi pentru cei trei prieteni.

Rămase timp de încă o oră după școală, ca să recupereze unul dintre numeroasele cursuri la laboratoarele de chimie de la care lipsise, numit „Formarea compușilor ionizați". Doamna Mentavicci era *mult* mai atentă în astfel de ocazii, și când nu nota vreo lucrare — sau nu juca solitaire — chiar putea să fie de ajutor. Chloe începu să simtă plăcerea de a fi dădăcită. Fără să mai existe oprelіștea unei limite de timp de patruzeci și cinci de minute, și fără obligația de a suporta un partener, putea să lucreze încet și metodic, și chiar să *înțeleagă* ce făcea.

Pe urmă, luă un autobuz spre Sausalito. Nu voia să vină o mașină s-o ia: oricât ar fi fost de luxoasă, ar fi fost, în același timp, ceva incredibil de restrictiv; s-ar fi simțit total controlată de Mai. Așa, avea un excelent loc pentru meditație, în tremurătoarea lumină fluorescentă din autobuz, care făcea ca totul să pară mai limpede și mai real. Fiecare nit din podea, fiecare cusătură din dezagreabila tapițerie a scaunelor ieșea în evidență.

Totuși, ea nu se putea concentra decât asupra unui singur lucru: exista posibilitatea ca

Brian să fie mort deja, sau pe moarte, când ajungea ea la Firebird.

Efectul nu fusese imediat în cazul lui Xavier, tipul cu care se sărutase în club. Când îl găsise ea, după câteva zile, zăcând în apartamentul lui, era plin de răni și nici nu putea să respire ca lumea... însă trăia, încă. Deabia. Doar câteva ore — poate chiar minute — în plus, și ar fi fost mort. Ea nu reușise niciodată să afle ce se-ntâmplase cu el, până la urmă. Acum, era categoric momentul să redeschidă această direcție de cercetare.

Când opri autobuzul, Chloe fu singura care coborî. Cerul era acoperit, norii înghesuindu-se în înaltul cerului. Se înveli cât putu de bine cu gluga, apărându-se de vântul rece care străbătea printre crengile copacilor și stâlpii de telefon. Pășea intenționat apăsat, cu zgomot, forțându-se să scoată sunete urâte, omenești, ca o sfidare la adresa cerului, a vântului, și a grațioasei femeileoaică din ea. Izbi cu piciorul pietre și pietricele, dorindu-și să fi avut iarăși treisprezece ani. Sau, măcar, cincisprezece, înainte ca totul să se schimbe.

Ajunse la poartă și se gândi cât de măruntă arăta, probabil, prin comparație cu ea: o adolescentă prăpădită, într-o bluză de trening decolorată și o pereche de blugi, sub gheretа de pază a uneia dintre cele mai mari companii imobiliare din San Francisco... ca și a muribundei rase a unor străvechi războinici felini.

— Ah, domnișoară King... vreți să vă trimit o mașină?

— Nu, mulțumesc, merg pe jos, zise, strecurându-se prin aproape invizibila minusculă „ușă” pietonală care se

întredeschisese lângă impozantele porți duble și dădea spre lunga alee acoperită cu pietriș.

Chloe nu se putu împiedica să nu observe copacii și tufișurile, și arbuștii tunși ornamental, și toate acele frumuseți ale grădinii pe care n-o explorase niciodată cât timp stătuse aici. Rămăsese înăuntru, cu excepția cazurilor în care evadase ca să-și vadă prietenii.

Preferă să intre prin spate, evitând antreul și întâlnirea cu persoana de la recepție și cu mulțimea care probabil s-ar fi aflat acolo. Holbându-se la ea. Înclinându-se în fața ei. Îndrumând-o spre Serghei.

Cu toate că nu-și amintea precis unde era salonul de spital, își puse frânturile de amintiri cap la cap și-și întrebuință simțul olfactiv. Ciocăni în ușă, înainte de a o deschide și de a intra, la fel de discret cum pătrunsese și pe poartă.

— Bună, o întâmpină doctorița Lovsky, care tocmai examina ceva pe foaia de observație a lui Brian.

Femeia execută în fața ei și o mică plecăciune.

Brian se afla într-o poziție ușor diferită față de cea în care-l văzuse ultima dată, și avea prinse de el tot felul de tuburi și de fire. Un ac pentru perfuzii în braț. Ceva în nas. Avea o înfățișare fragilă și acea nuanță palidă a grăsimii de pasăre. *Mărunt.*

— Cum se simte? se interesă Chloe, în șoaptă.

— Poți să vorbești oricât vrei de tare. A luat atâtea calmante, încât ar fi nevoie de un cutremur ca să-l trezească, zise doctorița Lovsky, agățând la loc foaia de observație la picioarele patului. E stabilizat... azi o să-i examinez și

capul mai îndeaproape. E destul de viguros pentru un om.

— Fiindcă veni vorba despre oameni...

Chloe închise ochii și scrâșni din dinți. *Unui conducător nu-i e teamă să spună adevărul.* Gândește-te la Washington și la cireș[24]. Sau la Cinstitul Abe[25].

— ...probabil că ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar, când el credea c-o să moară, m-a... ăăă... m-a sărutat.

Mapa îi alunecă periculos din mână doctoriței Lovsky, până când ajunse să-i atârne doar de vârful unei gheare.

— C-cât de tare? izbuti ea să bâiguie.

— Hm, destul de tare, bănuiesc, răspunse Chloe, foindu-se stânjenită. Puțin de tot și cu limba, adăugă, năpădită de o roșeață violentă.

— De ce nu mi-ai spus până acum? țipă ascuțit doctorița, trecându-și mâna cu ghearele scoase prin păr. Venerată Conducătoare.

— Am crezut că atunci o să-l lăsați baltă, presupunând că oricum o să moară.

Ciudat lucru, doctorița Lovsky n-o contrazise aici. Părea să se numere printre acele rare cazuri de persoane care nu protestează atunci când știu că interlocutorul are dreptate.

— Am mai sărutat și alt băiat, înainte de a ști cine sunt...

Femeia nu făcu decât să-și ciocănească dinții cu o gheară. Chloe își drese glasul.

— O să fie bine? Puteți să faceți ceva pentru el?

Doctorița clătină din cap.

— Am fost... implicată într-un caz, cu ani în urmă, când o Mai și un om s-au sărutat, doar. El a murit. La spital nu s-a putut face nimic... Și

arăta al naibii de bine, mult mai bine decât orice de-*aici*.

Chloe se simți intimidată, redusă la tăcere: exista, categoric, o poveste în spatele și dincolo a ceea ce spusese ea.

Apoi, însă, Calie se încruntă, arătând nedumerită.

— Doar că... n-am observat nici cel mai mic semn de șoc toxic, sau de orice *asemănător*, cel puțin *până acum*. E destul de neobișnuit... O să stau cu ochii pe el și-o să-i prepar ceva efedrină, zise ea, și ieși din încăpere, tropăind, clătinând din cap și bombănind ceva în barbă.

Iar acum, să-mi înfrunt soarta.

În timp ce urca treptele, Chloe începu un joc mental cu ea însăși, încercând să se decidă ce ar prefera, în loc să se întâlnească și să stea de vorbă cu Serghei. Să-și ciugulească o pieliță de la unghie... categoric. Să-și trateze o ciupercă infecțioasă, poate. Să-și deretice prin cameră, aproape sigur. Să lucreze în tura de noapte la Pateena, absolut. Să-și petreacă o după-amiază la tanti Isabel? Poate. Aici era la limită.

Dar lucratul la Pateena, cu atât mai puțin în tura de noapte, nu mai reprezenta, în realitate, o opțiune, totuși. Din moment ce proprietara magazinului de haine vintage originale îi spusese să nu se mai deranjeze să se întoarcă vreodată, dacă nu-și făcea apariția într-o zi de miercuri, de acum câteva săptămâni, Chloe renunțase la serviciul ei, considerându-l iremediabil pierdut.

Încercă să se strecoare pe lângă secretara îmbrăcată în haine modeste, care stătea singură în insula ei din lemn de mahon, din mijlocul antreului. Singurul lucru care-i ținea companie era o uriașă vază cu flori scumpe.

— Te așteaptă în biroul lui, o informă, fără să-și ridice privirea. *Venerată Conducătoare.*

I se păruse, sau fusese și o mică notă de sarcasm în tonul ei?

Chloe oftă și se furișă spre ușa biroului lui Serghei. Ciocăni. Ușa păru să se deschidă din proprie inițiativă, și Olga o pofti înăuntru. Ochii ei negri se luminară puțin la vederea lui Chloe... însă arăta și îngrijorată, în același timp.

— Chloe! Venerată Conducătoare! Intră!

Se mărgini la o ușoară strângere a umărului, nu tocmai o îmbrățișare. Mâna dreaptă a lui Serghei era o femeie directă, lipsită de complicații și de prefăcătorii. Chloe era destul de convinsă că putea să știe la ce să se aștepte cu ea în oricare clipă.

Serghei se ridică din spatele biroului său și făcu în fața lui Chloe o plecăciune extrem de cuviincioasă, adâncă. Ar fi trebuit să i se pară amuzant, dat fiind cât era el de scund și de îndesat, însă cum stătea, cu călcâiele lipite, și cu barba lui perfect tunsă, dădea impresia unui demnitar străin. Ușa se închise în urma ei. *Ei bine, începe balul*, își zise Chloe, așezându-se pe un scaun lângă Olga. *Dacă, într-adevăr, eu sunt Aleasa, atunci de ce nu mă simt așa ceva?*

— Chloe, zise Serghei, lăsându-se pe spătarul scaunului, dă-mi voie să încep prin a spune cât de mult mă bucur să te revăd. Ne-a fost dor de tine, cât timp ai fost plecată.

— Cât timp am fost *acasă*, se pomeni Chloe că-l corectează.

Și-și dori să nu fi făcut-o. Minunata Artă a Legării Prieteniilor și a Influențării Celorlalți, *nu de Chloe King*.

— Da, cât timp ai fost acasă, acceptă cu lejeritate Serghei, ca și cum n-ar fi constituit o

problemă. Prin urmare, să înțeleg că nu te-ai întors pe termen lung, așa este?

Aha. Asta era. *Pfiiiiiiiii* poc! Ca o petardă care-ți cade, neexplodată, la picioare. *Ce faci, o ridici, sau o rupi la fugă?*

— Încă nu știu care-mi vor fi planurile de viitor, rosti, precaută, Chloe.

Doamne, Dumnezeule, doar sunt un copil de șaisprezece ani! N-ar trebui să fiu obligată la luarea unor decizii pentru tot restul vieții mele, sau să vorbesc cu atâta prudență — ca de politician — față de cineva de trei ori mai mare decât mine, ca vârstă, și de zece ori mai priceput la așa ceva! Eu ar trebui să ies cu băieții, să mă cert cu mama și să-mi storc coșurile în fața oglinzii.

— Deocamdată, o să stau cu mama, zise apoi.

— Ne-ai cam făcut o mică surpriză la Presidio, plecând așa, cu prietenii tăi, zise bărbatul mai vârstnic, lăsându-și pentru o clipă privirea spre podea, apoi ridicând-o iar spre ea, ca și cum ar fi fost vorba despre o amintire dureroasă. Chiar m-a... *durut*, adăugă el, încetișor.

Chloe simți că-i vine să vomite. Exact acolo, pe loc, în clipa aceea. Oare să fi fost el cel mai mare actor din lume, și *total* malefic — ceea ce cam prefera ea să creadă în momentul acesta — sau doar un bărbat care crezuse că-și găsise o fiică de suflet și căruia îi fusese zdrobită inima?

— Îmi... îmi pare rău. Doar că...

— Ți-a fost greu, te înțelegem, zise Olga, întinzându-și brațul și începând s-o mângâie pe mână. Toată violența aceea probabil că a fost un șoc pentru tine.

— Dar noi ne aflam acolo ca să te sprijinim, Chloe. Știi asta, nu? adăugă Serghei, pe un ton care aproape implora.

Iată. O foarte mică scânteie de mânie. *Prinde-o, Chloe; ia-i urma, până la sursă.* Era unica „putere" de care simțea că ar mai dispune acum.

— Atunci *am murit*, pentru numele lui Dumnezeu! *A doua oară!* explodă ea. *Spune-mi* că n-ai vrea să stai cu propria mamă, după așa ceva.

— Totuși, zise Serghei, punându-și picior peste picior și încercând o cu totul altă tactică, faptul că ai fugit pentru o vreme e total de înțeles, așa cum a spus Olga. Noi vom fi totdeauna aici, așteptându-te. *Dar să aduci un om în complexul nostru?*

Nu ridicase tonul, însă i-l simțise *rece*, fiecare cuvânt încheindu-se cu o tăcere tăioasă.

Chloe se așteptase la asta; și totuși, chiar și-așa, era complet nepregătită să răspundă.

Deschise gura, însă tocmai atunci se auzi un mic sunet, și ușa se deschise în spatele ei. Kim intră fără alt zgomot în încăpere, la fel de calmă și de liniștită ca o briză într-o oază scăldată de soare. Se înclină în fața lui Chloe și a lui Serghei și-și trase un scaun.

— Kim, aceasta este o întâlnire particulară, îi atrase atenția Serghei, în același timp dezorientat, dar și sever.

Fata cu uriașele urechi de pisică făcu un semn de încuviințare, netezindu-și o cută invizibilă de pe poalele rochiei lungi și negre, ca de preoteasă.

— Discutați despre transmiterea conducerii către Aleasă, corect? întrebă, calmă.

— Corect, răspunse Serghei, printre dinții încleștați.

— Și eu, la rândul meu, trebuie să-mi cedez puterea: nu mai reprezint organismul spiritual al acestei Semeții. Chloe este acum Înalta Preoteasă. Și subiectul acesta trebuie discutat.

Se așeză, și cu asta încheie discuția.

MULȚUMESC! îi transmise Chloe, în gând, lui Kim. *De o mie de ori, mulțumesc.* Și, dacă fata cealaltă o fi observat privirea lui Chloe îndreptată spre ea, oricum n-o luă în seamă, ca și cum n-ar fi fost decât ceva obișnuit. Însă în ochi avea un licăr aproape insesizabil, evident neobservat de cei doi adulți.

Acum, dacă faptul de a fi Aleasa aduce odată cu el urechile de pisică, și coadă, și orice altceva înfricoșător la vedere, aș putea și eu să fac șmecherii din astea fără să clipesc, își zise Chloe în sinea ei, cu un pic de gelozie. Kim se scotea din *foarte multe* datorită impresionantei sale bizarerii.

Conducătorul Semeției scoase un oftat adânc, ca și cum ar fi capitulat, modificându-și atitudinea.

— Chloe, este, pur și simplu, foarte dificil. Dintr-o serie de motive, zise el, pe un ton deschis, în afara celor personale: eu *chiar* vreau ca tu să te întorci aici. Îmi *plăceau* micile noastre partide de șah, și discuțiile, și... să te am în preajmă, adăugă el, la repezeală, ca și cum s-ar fi simțit puțin cam jenat.

Indiferent ce altceva ar mai fi fost adevărat în legătură cu el, bărbatul acesta între două vârste, cu coama lui leonină, ținea într-adevăr la ea, însă oare să fi ținut la ea suficient de mult încât să fie în stare să-i omoare mama, ca s-o păstreze alături de el?

— Și, gândește-te la mine, continuă el, gesticulând spre pereții din jurul lui. Mi-am petrecut *întreaga viață* și-am cheltuit milioane de dolari ca să clădesc, pentru noi toți, acest mic adăpost, acest mic imperiu imobiliar, și să-i strâng aici pe ai noștri. E un pic cam ciudat să trebuiască, dintr-odată, să dau totul pe mâna unei fete tinere.

— Nu cred că e nevoie să se implice Chloe în partea care ține de afacerile Semeției noastre, interveni Kim, pe un ton care dădea impresia că, mai degrabă, afirmă evidența. Cel puțin, nu deocamdată. În orice caz, nu face parte din „fișa postului" ei. Ea ne este lider *spiritual*, conducătoare în toate privințele care țin de particularitățile poporului Mai. Nu și în activitățile umane.

— Asta ce înseamnă? întrebă, fără menajamente, Olga.

— Păi, în vremurile străvechi, ea ne-ar fi condus riturile și ritualurile închinate Zeițelor Gemene, rosti Kim, gânditoare. Sau în războaiele împotriva dușmanilor noștri. Sau ne-ar fi condus vânătorile. S-ar fi sacrificat, la nevoie, pentru continuarea supraviețuirii Semeției. Acum, înseamnă să conducă Semeția în oricare direcție ar fi necesar, pentru supraviețuirea — și prosperitatea — acesteia, *astăzi*, în era modernă, în lumea aceasta nouă.

Olga, Serghei și Kim își întoarse privirile spre Chloe, așteptând, însă ea habar n-avea ce să însemne toate astea. Ce-ar fi *trebuit* ea să propună, ca să devină „mai moderni"? *Poate, să conecteze un MP3-player la sistemul de amplificare din foaier?*

— Primul lucru pe care cred că ar trebui să-l facem ar fi să convocăm o adunare generală a

Semeției, hotărî Serghei. O întâlnire în care să te prezentăm tuturor, așa cum se cuvine. Sunt unii care n-ar crede că tu ești Aleasa, până când nu te văd cu ochii lor. Kim, ar trebui să-i predai un curs-fulger despre spiritualitatea noastră și despre riturile Zeițelor Gemene. Eu te voi pune la curent cu felul în care ne-am guvernat, mai mult sau mai puțin, în decursul ultimelor câteva decenii, adăugă, adresându-i lui Chloe un zâmbet slab. Ca și cu tradițiile conducerii, și cele referitoare la *kizekh*. Am putea să comandăm pizza...

O ofertă de pace. El chiar și-o dorea înapoi... chiar și numai cu program redus.

— OK, zise ea, clătinând din cap în semn de încuviințare, și încercând să dea impresia că nu i se pare cine știe ce scofală.

— Bun... am putea să ne întâlnim vinerea asta?

Chloe ridică din umeri. Părea să fie bine.

— Și ar trebui să programăm întâlnirea la scurt timp după asta, adăugă Serghei, răsfoindu-și calendarul de birou. Pentru marți, poate.

— Dar n-ar trebui să vezi mai întâi ce program are fiecare? se pomeni spunând Chloe.

Până și Kim se stăpâni cu greu să nu-și dea ochii peste cap.

— Chloe King, rosti Serghei, cu o severitate prefăcută, primul lucru pe care trebuie să-l înveți despre Semeția aceasta este că *nu* ai de-a face cu o democrație.

Nu este o democrație. În timp ce-o urma pe Kim spre sanctuarul în care li se aducea închinare zeițelor-feline Bastet și Sekhmet, cuvintele acestea îi tot reveneau în minte lui Chloe.

OK, hai să intrăm în joc. Să mă dau drept conducătoarea acestui întreg grup de feline. Ce

cred eu că ar fi mai bine pentru ele? se întrebă Chloe.

Mai multă integrare, fu răspunsul imediat și cel care îi răsună mai tare în minte. Trebuie să existe o modalitate de supraviețuire, din punct de vedere rasial și social, și nu să se recurgă la pitirea într-un conac de la periferia orașului, ca vampirii. Să joace jocuri video. Să meargă la cinematograf. Toți tinerii să poată urma facultatea.

— Kim, eu habar n-am ce așteaptă toată lumea asta să fac, ca Aleasă, și nici măcar ce ar *trebui* să fac, mărturisi ea cu voce tare, așezându-se pe o bancă, în timp ce Kim se înclina, rostind și câte o mică rugăciune, în fața fiecăreia dintre cele două zeițe: Bastet, pisica de casă, cu zâmbetul ei blând și cercelul în ureche, și Sekhmet, cu colții ei dezgoliți.

Unicul sunet auzit în încăpere era susurul apei din „șanțul de apărare" care despărțea piedestalul zeițelor de restul spațiului, un mic pârâiaș menit să le amintească tuturor credincioșilor de Nil.

— Ceea ce trebuie să faci vei afla cu timpul, îi răspunse Kim, ridicând din umeri. Ai doar șaisprezece ani, și lumea e mult mai complicată acum decât pe vremea când nu ne ocupam decât de vânat și de recoltat. Cât despre așteptările celorlalți, înțelepții vor înțelege. Iar toți ceilalți vor fi nevoiți să aibă răbdare.

— Și eu, ce se presupune că ar trebui să fac, între timp? Dacă m-ai întreba ce-aș face *azi*, aș zice că să aduc naibii ceva *aer* și lumină în locul ăsta. Ăăă... nu la templu mă refeream, ci la Firebird, adăugă repede, văzând-o pe Kim că se încruntă. Serghei are dreptate: poporul Mai n-ar *trebui* să fie captiv aici. Ar trebui să fie liber să

interacționeze cu restul lumii și să fie stăpân pe propriul destin, în loc să stea legat de cine știe ce blestem vechi de cinci mii de ani. *Și* de o companie imobiliară plicticoasă.

Kim o privi curioasă, ascultând-o fără să comenteze.

— Dac-ar fi după mine, continuă, lent, Chloe, gândindu-se la Xavier și la Brian, aș face tot posibilul ca să scăpăm de blestem. Ăsta ar fi scopul meu numărul unu. Nu e drept nici pentru noi, *nici* pentru oamenii cu care am ajunge, accidental, să avem legătură. Și, în plus, asta chiar sporește tot aerul sectant al Semeției. Neamestecul cu oamenii înseamnă să te cuplezi acasă și... mă rog, o presiune în plus de a păstra totul în familie. Leii migrează liberi cale de sute de kilometri, ducându-se unde poftesc și cu cine poftesc... și rămân împreună pentru că așa vor, nu fiindcă ar fi forțați, înțelegi?

La drept vorbind, Chloe nu știa dacă ultima ei frază era și adevărată, însă îi suna bine. În visele ei, avusese o senzație de putere și de libertate, care în mod categoric lipsea în Semeția ei atât de închisă. Iar Kim îi încuviință spusele, dând impresia că e aproape flămândă de libertate.

— Dar, hai să zicem că reușim asta, da? continuă Chloe, pleoștindu-se. Reușim, cumva, să scăpăm de blestem, interacțiunile dintre Mai și oameni redevin posibile, toți ne împrăștiem și trăim fericiți, până la adânci bătrâneți, de capul nostru. Libertatea poporului Mai înseamnă, până la urmă, integrarea și dispariția lui. Altfel spus, sunt șase miliarde de oameni de cunoscut, de care să ne îndrăgostim, cu care să facem copii. În vreo două generații, poporul Mai ar înceta să existe... *asta* să fie ceea ce trebuie?

Cum ar fi posibil să ai o deplină libertate individuală, și totuși să păstrezi civilizația Mai?

Kim zâmbi ușor, și urechile i se lăsară puțin în jos.

— Chloe, eu cred că e posibil să-ți fi răspuns singură la întrebarea inițială. Poate că o *călăuză* spirituală, care să ne mențină legăturile dintre noi, este ceea ce ne trebuie, în epoca prezentă.

Chloe clipi, nedumerită.

— În orice caz, încă ai de ridicat blestemul vechi de cinci mii de ani, de câștigat aprecierea celorlalți, și de trecut la franceză, așa că deocamdată ai sacul destul de plin, cum se spune, adăugă prietena ei, aprinzând o lumânare și luând o mână de nisip, ca să-și continue blagosloveniile.

— Mda, mersi pentru ajutor, bombăni Chloe, un pic abătută, readusă din visele ei filosofice cu ochii deschiși la realitatea temelor pentru școală. Și mersi pentru c-ai apărut la întâlnire, apropo. Situația cu Serghei începuse să devină un pic cam încordată.

— N-ai pentru ce, răspunse Kim.

Și părea ciudat să auzi cum replici atât de moderne ies din gura ei, cu micii colți scoși la vedere.

— Dar, evident, lui o să i se pară cam ciudat să predea conducerea Semeției unei fete de șaisprezece ani, este? zise Chloe, privindu-și prietena și așteptând o reacție din partea ei. Adică, în definitiv, cui nu i s-ar părea?

Kim își întrerupse ritualul și o fixă cu privirea pe Chloe, fără să clipească, pentru un timp atât de îndelungat, încât Chloe chiar începu să se simtă stânjenită.

— Hei, până la fund, zise Alek, închinând și dând pe gât o halbă brumată de bere India Pale

Ale.

Chloe își roti privirea prin bibliotecă, dându-și seama cât de mult îi lipsiseră cocteilurile din serile de joi de la Firebird. Toți se îmbrăcau de sărbătoare și erau serviți cu băuturi pe tăvi din argint. Cei mai bătrâni dintre Mai, care crescuseră în Abhazia, sau în Rusia, sau în Georgia, beau șampanie simplă, sau vodcă scumpă, în pahare din gheață.

Igor, Valerie, Alek și ceilalți membri mai tineri ai Semeției preferau să bea bere, însă Chloe se înamorase de băuturile mai sofisticate, pe care nu și le-ar fi putut permite niciodată, cele despre care se povestea prin reviste sau în serialul *Totul despre sex*: cocteiluri cosmopolitane roz, martini sec cu trei măsline, Bellini cu șampanie și nectar din piersici.

Cât timp locuise acolo, Serghei stătuse mereu cu un ochi vigilent îndreptat spre ea, și n-o lăsase niciodată să bea mai mult de un pahar, așa că se obișnuise să soarbă puțin câte puțin.

Totuși, acum sunt Aleasa. Asta nu înseamnă că sunt îndeajuns de mare ca să pot bea?

Totul era uluitor, se gândi, în timp ce se așeza pe un fotoliu dublu din catifea, printre ceilalți tineri. Iat-o, stând într-o bibliotecă desprinsă parcă dintr-un roman cu mistere, plină de oameni-lei — de *ai ei* — dintr-o rasă felină secretă care trăia printre oameni, cu toții formidabili.

— Vreau un voal lung, anunță Valerie, aruncând o mult-răsfoită revistă *Martha Stewart Weddings* pe măsuța din fața ei, astfel încât s-o vadă toată lumea.

Destul cu lucrurile șic, sexy, secretoase, oftă Chloe; cu toate acestea, privi și ea, curioasă, fotografia.

— E o tradiție patriarhală pentru vremurile noastre, se împotrivi Simone.

Era frumoasa dansatoare cu părul roșu pe care o cunoscuse Chloe la vânătoare. Atunci când făcea o mișcare — fie și neglijentă — oricui, fie bărbat, fie femeie, îi venea greu să-și dezlipească privirea de ea.

— Cu toate că dantela e frumoasă, adăugă ea.

— Patriarhală, cum o fi, nu mă interesează. Asta e ceea ce vreau.

— Orice vrei, vei avea, încuviință Igor, sărutând-o pe frunte.

Alek și Chloe își zâmbiră unul altuia, dându-și ochii peste cap.

— Kim a propus să adaugi și ceva tradițional pentru Mai, insistă Simone. O să faci asta?

Logodnicii se priviră, strângând din buze, cu înfățișări meditative.

— Eu sunt de părere că e o idee bună, zise, în cele din urmă, Igor.

Iar Valerie făcu un semn de încuviințare.

Chloe nu participase decât la o „slujbă" de grup oficiată de Kim: în esență, era o religie cu caracter personal, după cum accentuase fata cu urechi de pisică, însă surprinzător de mulți Mai își făcuseră apariția. În loc de cărți de rugăciuni, aveau suluri de pergament, scrise în limbi necunoscute de Chloe. O parte a slujbei fusese în engleză, însă restul se desfășurase în rusă și în limba Mai. Kim pusese mici cantități de carne uscată — semăna suspect de mult cu mâncarea pentru pisici — de miere și de vin la baza fiecăreia dintre statui. Fusese oarecum interesant, dintr-o perspectivă antropologică,

însă nu ceva de care Chloe să se simtă într-adevăr pătrunsă.

— Dar va trebui să arunci un buchet, interveni una dintre celelalte fete. Ca să putem să-l prindem noi, cele încă nemăritate.

— De acord, zise Valerie, râzând.

— Şi o să-l iei pe tatăl tău, ca să te aducă la altar? se interesă Chloe, cu gândul la alte posibile aspecte „patriarhale" ale slujbei.

— Nu ştiu cine ar putea să fie tatăl meu, îi răspunse Valerie, ridicând din umeri. Probabil c-o fi murit.

— Ah, exclamă Chloe. Nici eu nu-l cunosc pe-al meu.

Fata cealaltă făcu un semn de încuviinţare, ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles.

— E ciudat..., rosti Chloe, pe un ton tărăgănat, stând să se gândească. Toată lumea e cât se poate de preocupată să afle cine îmi este *mama* biologică, dar nimeni nu spune nimic despre tatăl meu.

— Hm, Venerată Conducătoare, zise Simone, tuşind delicat. Descendenţa, la Mai, se determină totdeauna pe linie *maternă*, fiindcă totdeauna ştii precis cine îţi e mamă.

— Mda, dar...

— Ce vrea ea să spună, Chloe, se amestecă Alek, este că, în trecut, soţul nu era neapărat şi tatăl tuturor copiilor.

Ştia că era o lipsă de politeţe, însă Chloe nu se putu împiedica să nu rămână cu gura căscată. Să fi fost aceasta o tradiţie pisicească? Sau doar o consecinţă a violenţelor şi a haosului din Europa de Est?

Dintr-un anume motiv, Chloe nu prea credea să fi fost cea de-a doua variantă. Iar implicaţiile... nu erau deloc plăcute.

— Şi, tu şi cu Alek aţi vorbit ceva? întrebă Valerie, schimbând subiectul. Ştii, despre asta?

Alek reuşi să se înece cu berea.

— Am şaisprezece ani! exclamă Chloe, năucită de subînţelesul întrebării.

— Ah, dar nu mă refeream la *acum*, zise femeia, râzând cu poftă. Dar, ştii tu... aveţi ceva planuri? Serioase?

Toată lumea îi fixa, pe ea şi pe Alek, cu priviri pline de interes, până şi Igor. Şi, de data aceasta, iubitul ei era cu desăvârşire mut, şi de-a dreptul roşu la faţă.

Dintr-odată, Chloe înţelese. Populaţia Mai era mai mică şi decât cea a statului Rhode Island[26]; probabil erau mai puţini Mai şi decât membrii sectei Amish. Aşa că fiecare cuplu însemna o potenţială sursă de reproducere.

— O, ia uite cât s-a făcut ceasul! Trebuie să plec, zise, fără să se mai obosească să-şi camufleze stângaciul pretext.

— Mda, şi eu trebuie s-o caut pe mama. Ăăă... noapte bună, zise imediat şi Alek, ridicându-se la rândul lui.

— Of, Chloe, ciudată mai eşti, zise Valerie. Şi tu, Alek. Sunteţi o pereche *perfectă*.

Iar perechea perfectă ieşi cât se putea de repede, astfel încât să nu dărâme mobilele, sau cărţile de pe rafturi.

— Păi... ăăă... noapte bună, îi zise Alek, când ajunseră afară.

— Ăăă... mda, zise şi Chloe.

Îl sărută, însă scurt şi oarecum formal. Nici el nu insistă. Iar când, în sfârşit, se priviră în ochi, izbucniră într-un râs nervos.

21 Sărbătoare evreiască întinsă pe durata a opt zile, începând din ziua a 25 - a a lunii Kislev (cea de - a treia a calendarului evreiesc și corespunzând aproximativ cu luna decembrie din calendarul gregorian). Marchează reînnoirea închinării Templului din Ierusalim, oficiată de Iuda Maccabeul în anul 165 î.H.

22 Sărbătoare a populației afroamericane care debutează pe 26 decembrie și ține până pe 1 ianuarie, avându - și originea în celebrarea primelor recolte de fructe (*matunda ya kwanza* însemnând, în limba swahili, „primele fructe").

23 Festival al populațiilor hinduse, cunoscut și ca Festivalul Luminilor, ținut în lunile octombrie–noiembrie, prin care se celebrează Lakshmi, zeița luminii și a bogăției, ca și Anul Nou și povestea *Ramayana*. Oamenii aprind lămpi și lumânări (*diwali* însemnând „ghirlande de lumini"), invitând - o astfel pe zeiță în casele lor.

24 George Washington (1732–1799), primul președinte al S.U.A. (1789–1797), despre care se povestește că, în copilărie, ar fi tăiat un cireș la care tatăl lui ținea foarte mult. Întrebat fiind dacă el l - a tăiat, el și - ar fi recunoscut fapta, declarând: „Nu pot să spun o minciună, tată."

25 Abraham Lincoln (1809–1865), cel de - al șaisprezecelea președinte al S.U.A. (1861–1865), și unul dintre cei mai cunoscuți conducători ai americanilor, devenit erou popular după moartea sa.

26 Cel mai mic dintre Statele Unite ale Americii, cu o suprafață de numai 3 188 de kilometri pătrați, și o populație depășind cu puțin un milion de locuitori.

Șapte

A = 33 grade, B = 95 grade, a = 6 cm
Care este lungimea lui b?

ÎN DECURSUL ULTIMELOR DOUĂ LUNI, Chloe se pomenise că-i ies ghearele, se luptase cu un asasin, murise de două ori și devenise conducătoarea poporului său.

Inspiră adânc, gândindu-se la repriza târzie de învățat, de aseară, cu mama ei. *Teorema sinusurilor.*

$$a / \sin A = b / \sin B$$
$$6 / \sin 33 = b / \sin 95$$
$$6 / 0{,}5446 = b / 0{,}9962$$
$$b = \sim 10{,}97$$

Părea să fie corect.

Chloe oftă adânc și-și desprinse foaia cu lucrarea de tăblia băncii, de care se lipise din cauza apăsării și a palmei transpirate. Poate și a cotului.

I-o întinse profesorului ei de analiză matematică și de informatică, domnul Hyde, care o aștepta, tăcut, la catedră, dezlegând enigmele din *Scientific American*. El îi luă lucrarea cu un aer de parcă ar fi și uitat de prezența ei, ușor surprins și încântat. Era ascetic de slab, numai sprâncene arcuite și logică ireproșabilă.

— Ascultă, îi zise, pe un ton un pic mai ridicat decât cel moale care-i era caracteristic. Mă cam gândeam să te iau ca rezervă pentru echipa de matematică, pentru semestrul următor, de după Crăciun.

Chloe fu cât pe ce să-și scape cărțile din mână. Pe *ea*? Dar nu era o tocilară: doar ceva mai bună la matematică. Sau, cel puțin, mai bună decât foarte mulți alți elevi din anul ei.

— Nu știu... n-am fost niciodată cine știe ce om de echipă.

— Gândește-te doar la propunerea mea, bine? o rugă el. Chiar mi-ar face plăcere să te am în echipă. Ai fi un model grozav pentru fetele din clasele mai mici.

— Hm, sigur. La revedere, zise Chloe, ieșind din sală cât putu de repede și fluturându-și mâna din mers.

Ea, în echipa de matematică? *Dacă un singur lucru din viața mea o mai ia razna, doar* un singur lucru, *jur c-o să...*

— Hei, Chloe! Arăți de parc-ai fi întâlnit o fantomă, o strigă Paul.

Acesta tocmai își răsfoia cărticelele cu benzi desenate proaspăt cumpărate, ținându-și geanta maro sub braț.

— Jekyll și Hyde tocmai mi-a cerut, practic, să intru în echipa de matematică. Pe post de rezervă, se grăbi ea să adauge.

— N-am știut că și talentul pentru trigonometrie se numără printre superputerile tale. Apropo, cum mai stau treburile prin casa cu pisici?

— Mă vor să le fiu conducătoare, îi răspunse Chloe, rezemându-se cu spatele de perete și lăsându-se să alunece în jos până când ajunse așezată pe podea.

Paul îi urmă exemplul. Ea își scotoci prin geantă, sperând să găsească vreo ciocolată, ceva, însă tot ce descoperi fu un vechi drajeu contra tusei. Mai era și puțin prăfuit, de cât stătuse pe fundul genții, însă chiar și-așa îi desfăcu ambalajul și și-l aruncă în gură. Aromă de cireșe. Preferata ei.

— Tu? îl întrebă, la rândul ei.

— Tata și-a găsit o iubită, răspunse el, fixând podeaua cu ochii mari, fără să clipească.

OK. Asta mai lipsea. Ultimul lucru care s-o ia razna.

— De când? se interesă, tot cu privirea în podea.

Paul se rușina foarte ușor și părea extrem de predispus să facă o criză, așa că i se păru abordarea cea mai sigură.

— Păi... nu știu. Cred că se cunoșteau... știu că se cunoșteau... e fata unor prieteni de-ai părinților mei.

Fata!

— Coreeană?

— Mda. Mult mai... tradiționalistă decât mama. *Și* mult mai tânără, adăugă, cu un zâmbet furios. E noua secretară a tatei.

— Ei, *nu pot să cred*, exclamă Chloe, compătimitoare.

O parte din furie îi mai dispăru lui Paul din zâmbet, care-i deveni mai larg, chiar dacă mai trist.

— Nu cred să fi fost vreo relație între ei, înainte să demareze divorțul... nici măcar nu știu dacă s-o fi culcat cu ea până acum. Încă locuiește acasă la ai ei... are treizeci și *doi* de ani!

Rămaseră o vreme tăcuți, stând umăr lângă umăr. Părea că asta își dorea Paul, în realitate:

pe cineva care să-l asculte, să-l înțeleagă și să nu reacționeze. Iar Chloe îi înțelegea mult prea bine această nevoie.

— Vrei... vrei să-mi faci un serviciu? o întrebă el, cu un mic zâmbet.

Ea încuviință.

— Să nu-i spui lui Amy?

Chloe simți că-i îngheață stomacul. Iată începutul unei cu totul alte probleme.

— O să-i spun eu însumi, dar nu încă... abia am aflat, și...

Sigur că era de înțeles: situația devenise deja ciudată între cei doi buni prieteni ai ei. Acum nu era momentul pentru noi complicații, pentru compătimire sau furie. Însă el și-o făcuse pe Chloe confidentă: încă o dată, trioul lor era despărțit, doi contra unu, însă acum Amy devenea cea lăsată pe dinafară.

Iar dacă vreodată ea o să afle că am știut înaintea ei, și nu i-am spus, m-am ars.

— Mda, cum vrei. Sigur, acceptă ea.

Mai stătură acolo câteva minute, fără să rostească o vorbă. Chloe își îndreptă privirea spre coridorul gol care ducea spre aripa rezervată matematicii: era atât de tăcut, încât dădea impresia că deja clădirea ar fi fost evacuată, pentru vacanța de vară, sau de Crăciun. Lungi șiruri de dulăpioare verzi și albastre, recent revopsite, reflectându-și luciul în lespezile podelei și întinzându-se cu vreo doi metri într-un univers mai încețoșat. Uși lăsate deschise, ici și colo, și o aproape insesizabilă boare de aer proaspăt, care izbutise să se strecoare printre străvechile mirosuri de lipici, praf, cărți și coli de indigo.

Foarte curând, își dădu seama Chloe, totul avea să rămână doar o amintire. Indiferent ce s-

o mai întâmpla cu viața ei, fie ca pisică, fie ca om, după mai puțin de trei ani, tot ce va mai rămâne din zilele acestea agitate vor fi amintirile, ca imaginea aceasta mută și nemișcată a ei și-a lui Paul, așezați pe podea.

Se auzi soneria, urmată de foiala generală a celor care avuseseră ore până mai târziu, sau fuseseră pedepsiți să mai rămână în școală, cu toții fiind acum liberi. Chloe se ridică și-l trase după ea pe Paul, cu ușurința pe care i-o dădea puterea ei de Mai.

— Pariez că ai putea să mă duci în cârcă, glumi Paul, cu o voce firavă.

— Nu mă provoca, zise Chloe, zâmbind. Știi ceva, aș putea să aranjez ca iubita tatălui tău să fie asasinată, rosti ea, pe un ton vesel, în timp ce porneau împreună pe coridor. Acum cunosc o întreagă organizație de asasini. De fapt, două organizații.

— Oricât mi-aș dori să nu par un prea simțitor băiat New Age, replică Paul, oftând, *cred* că e posibil ca și tata să aibă ceva de-a face cu asta. Mai știi?

Când ajunseră în holul mare, Amy îi văzu și le făcu semne cu mâna: ținea sub braț ceva care semăna suspect de mult cu o uriașă mapă de prezentare.

— Bună! Ce mai faceți?

Suna forțat. Chiar și pentru Amy.

— Se putea și mai rău, răspunse Chloe.

— Cum mai e Brian?

Chloe își ciocăni ușor dinții cu unghia, aducându-și aminte în ultima clipă să nu-și scoată ghearele. Ar fi fost mult mai plăcut cu ele scoase, însă erau în public. În cele din urmă, se hotărî. Dacă tot nu putea să aibă control asupra

restului vieții sale, măcar putea să fie sinceră față de prietenii ei.

— M-a sărutat, le mărturisi.

Amândoi rămaseră cu gurile căscate, și Chloe își dori ca ei să se fi putut vedea în clipa aceea. La drept vorbind, alcătuiau o pereche destul de potrivită. Și era nașpa că se despărțeau, dat fiind faptul că se obișnuise cu ei, ca un întreg.

— N-a murit, zise, cu o voce tremurată, sperând ca afirmația să-i fie încă adevărată. Trecuseră cel puțin două ore de când vorbise ultima oară cu doctorița Lovsky. Și încă n-a apărut vreun simptom îngrijorător, continuă ea. Îl supraveghează destul de strict, așa că, dacă face vreun șoc anafilactic, să poată măcar să intervină. A fost un *idiot*, adăugă, înainte ca Amy să poată spune ceva. Probabil se gândea că oricum moare... era foarte slăbit, din cauza pierderii de sânge.

— Mama mă-sii, exclamă Paul, pradă unui șoc mai puternic decât controlul asupra expresiilor licențioase. *Taaare* mă bucur că n-am petrecut două minute cu tine în debara, la petrecerea de aniversare a lui Amy, când a împlinit treisprezece ani.

— Viață nașpa, comentă Chloe, lăsându-se copleșită pentru o scurtă clipă de nefericire, în atmosfera de siguranță pe care i-o dădea compania prietenilor săi. Apoi, scutură din cap. Trebuie să aflu ce s-o fi întâmplat cu Xavier, hotărî ea.

Amy ridică din umeri.

— Am tot verificat prin ziare și prin comunicatele online ale poliției, în fiecare zi, de când m-ai întrebat tu, acum vreo două săptămâni: deocamdată, n-a apărut nimic

despre el. Am văzut un anunț mortuar despre un anume Xavier Constantine, dar avea optzeci și șapte de ani.

— Ei, asta-i o veste bună, cred. Nu cu bătrânul, adică.

— O să te duci la apartamentul lui? se interesă Paul. Să vezi dacă o mai sta acolo?

— Astă-seară, nu, răspunse Chloe, clătinând din cap. Sunt... cam obosită. Mă duc spre casă.

În realitate, nu știa precis cum o să suporte vestea, dac-o să afle că, de fapt, Xavier ar fi murit; era unul dintre motivele pentru care-și amânase atât de mult cercetările.

— A, deci ai treabă astă-seară, zise Amy, parcă puțin cam prea grăbită, după care se întoarse spre Paul. N-ai vrea să ne petrecem seara împreună, poate? Să vedem maratonul *Star Trek*?

Oricât i s-ar fi părut că sună a clișeu, Chloe își zise că urmează o scenă catastrofică, la care nu poate participa decât în calitate de spectatoare. Tot ce spera era ca prietenii ei să nu spună inevitabilele cuvinte. *Puteri supraomenești, vedere nocturnă, și nicio șansă de a salva următorul minut de conversație.* Oftă.

Paul își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stânjenit.

— Astă-seară, nu, zise.

Unu...

— Ai alt program? insistă Amy, încă străduindu-se să pară veselă.

Doi...

— Nu, doar că... Nu mi se pare că ar fi o idee bună, în clipa de față.

Și trei!

Date fiind permanenta insistență a lui Amy și stupid de excesiva sinceritate a lui Paul în

momentele nepotrivite, era de mirare că nu se produsese mai devreme o combustie spontană între ei. Chloe se pomeni că închide ochii, tresărind.

— Oh, exclamă Amy, și culoarea îi năvăli în obraji.

— Ei, eu ar trebui să plec, zise Paul, prefăcându-se că nu observă nimic din ce se întâmplase.

Își potrivi mai bine geanta pe umăr — pe ea scria *Aladdin Sane* — și ieși pe ușa de urgență, care nu mai era conectată la sistemul de alarmă încă din anii șaptezeci, în timp ce șuvoiul elevilor începea să se reverse pe alei. *Ieșirea din scenă a eroului laș.*

— Eu trebuie să mă duc la ședința pentru bal, anunță Amy, cu glas tremurat, încă prea șocată și necăjită ca să reacționeze.

— *Tu?* Ești și tu în comitetul de organizare a balului bobocilor? întrebă Chloe, cu o doză de mirare mai mare decât cea strict necesară, în încercarea de a-și face prietena să zâmbească.

— Alek a pus pariu cu mine că n-aș fi în stare să fac o treabă mai bună decât doamna Dinan…

— Merg și eu cu tine, se oferi Chloe, gândindu-se la cât de inteligent putea să fie iubitul ei.

Sala de sport era împodobită de elevi în șosete sau cu tălpile goale — *Fără încălțăminte de stradă* — cu diagrame și mape, cu mici șiruri de punctulețe, arătând când spre tribune, când spre coșul de baschet, alături de ei fiind și profesoara de desen, care-și agita brațul de parcă ar fi vrut să picteze tavanul. Într-un colț zăceau aruncați mai mulți corbi de jucărie, alături de pungi cu mici păianjeni urâcioși și

omizi din plastic fosforescent. Era singura împrejurare când vedea Chloe pe cineva entuziasmat de ceva în sala de sport. Însă, prin ferestre și prin luminatoare, vedea cerul tot mai mohorât, spre apropierea apusului, cu straturi peste straturi de nori albicioși, ca scamele rămase după ce scoți rufele albe din mașina de uscat. Aceasta era partea neplăcută a toamnei: făcând abstracție de Halloween, de frunze, de mere, de cidru, și de începerea sezonului petrecerilor, mai era bucățica de anotimp care începea cam după Ziua Recunoștinței și dura până spre Crăciun: întunecoasă și posomorâtă, rece și lipsită de zăpadă.

Chloe își conduse prietena până la cel mai apropiat șir de trepte, unde putea să plângă într-o relativă liniște.

— Noi n-am... el n-a *zis* nimic clar..., murmură Amy, și lacrimile își făcură, în sfârșit, apariția.

— Eu am impresia că a cam zis, o contrazise Chloe, cu toată blândețea de care era în stare.

Însă, uneori, prietena ei era atât de copleșită de propriile emoții, încât nu era capabilă să vadă limpede ceea ce se petrecea, de fapt, în jurul ei.

— Hei, frumoase domnișoare, zise Alek, sărind frumos peste balustradă, drept pe treapta pe care stăteau ele, cu o ușurință și o grație complet neomenești.

Nimeni dintre cei prezenți în sala de sport nu era atent la ei. Amy se smiorcăi, înghițindu-și o lacrimă; Chloe știa că ei îi făcea plăcere să fie admisă în viețile secrete ale unor Mai, și că până și *Alek* avea încredere să-i permită așa ceva. Cu toate acestea, nu uită să-și ridice repede eșarfa

de un verde aprins, acoperindu-și fața și ștergându-se la ochi.

— Hei, te așteptam, zise ea.

— Mie tot nu-mi vine să cred că faci una ca asta..., murmură Chloe.

Amy tocmai își sufla nasul și încerca să-și ascundă lacrimile, așa că, în locul ei, răspunse Alek.

— Mhî, ne ajută la pregătirile generale. La asamblare, dacă vrei.

Se auzi un smiorcăit și mai zgomotos de după eșarfă.

— Hei, care-i problema? întrebă el, nonșalant. Și unde ți-e micul prieten?

Chloe îl pocni cu dosul palmei.

— Ce, s-a dat, în sfârșit, în vileag? întrebă Alek, cu o prefăcută îngrijorare.

— Nu e *gay*, protestă Amy, suflându-și nasul și mototolind șervețelul. Ar fi fost mai ușor dacă era, adăugă, cu o voce firavă.

— Ei, cam are ceva din băiatul mamei, comentă Alek. Adică, e drăguț, și așa mai departe, dar nu tocmai un *armăsar*. Ei, hai *odată*, exclamă, apucând de capătul cu franjuri al eșarfei lui Amy și trăgând un pic de el. Pun pariu că nu te-a făcut niciodată să te înfierbânți de-a binelea, pe o fată ca *tine*...

O trase pe Amy spre el și-o făcu să se aplece atât de mult, încât părul ei creț ajunse la doar câțiva centimetri deasupra băncilor din lemn, iar fața lui, la câteva degete de a ei.

— Ce tot *faci*? îl luă la rost Amy, cu tristețea alungată momentan de pe chip.

— Te înveselesc. Aș putea să-ți sorb lacrimile cu sărutările mele, dac-ai vrea, însă ți-ar fi fatal... nu-i așa?

Amândoi rămaseră încremeniți așa, prelungind momentul. Nici Alek, nici Amy nu clipiră, nici nu-și îndepărtară privirile. Atmosfera era încărcată de electricitate.

Chloe se pomeni că se holbează la ei. După care își dădu seama că e *cu adevărat nervoasă*.

— Dă-mi drumul, idiotule, se răsti în cele din urmă Amy, rupând vraja.

— Cum poruncește domnița; sluga dumneavoastră, replică Alek.

Și, cu o mișcare elegantă a brațului, o ridică la loc, apoi făcu o plecăciune protocolară.

— Mersi pentru că... ăăă... ai stat cu mine, zise Amy, întorcându-se spre Chloe. Și pentru mica lecție despre cât de nașpa sunt *toți* bărbații, adăugă ea, privindu-l chiorâș pe Alek și pornind apoi spre profesoara de desen, care arăta acum de parcă ar fi dirijat o orchestră invizibilă, în locul baghetei ținând în mână o pensulă găsită pe undeva.

Chloe își urmări cu privirea prietena îndepărtându-se; oricât de nervoși i-ar fi fost pașii, încă o văzu jucându-se cu eșarfa, acolo unde i-o atinsese Alek.

— ASTA CE NAIBA A MAI FOST? îl luă la rost Chloe, întorcându-se spre el.

— Încercam s-o înveselesc, după cum am și spus, răspunse el.

Se așeză cu o treaptă mai sus față de Chloe și luă de jos un fluturaș uitat de cineva acolo, cu un aer de parcă incidentul ar fi fost complet uitat.

— *Alek!*

Chloe îi smulse din mână bucata de hârtie cu un gest într-atât de violent, încât fusese cât pe ce să-i iasă ghearele la iveală.

— N-aveam de gând s-o sărut, zise el, cu nevinovăție. Nu vreau să moară.

— Dar nici nu *glumeai* când vorbeai cu ea despre sărutat, nu-i așa?

Tăcerea care se așternu între ei fu la fel de profundă și de prelungită ca și cea dintre el și Amy... însă din cu totul alte motive.

— Chloe, zise el, până la urmă, zâmbind, știi că n-am făcut decât să flirtez. *Totdeauna* ai știut că-mi place să flirtez. Face parte din pachet.

Chloe îi aruncă o privire mânioasă. Știa că el avea dreptate, însă, orișicât... Una era când se întâmpla cu Keira, și cu Halley, și cu oricine altcineva. El îi *spusese* că, în realitate, nu simțea nimic față de ele... lăsând deoparte realitatea de neocolit a faptului că aparțineau speciei umane. Dar și cu cea mai bună prietenă a ei? Și *chiar de față cu ea*?

— Și dacă ai fi *putut*? se răsti ea, cu gândul la Brian, și la Xavier, și la discuția ei cu Kim. Ai fi sărutat-o?

— Chloe, de ce te-ai enervat așa? o întrebă el, încruntându-se. Nu s-a întâmplat nimic: eu chiar încercam să-ți înveselesc prietena.

Însă ea nu-l crezu. Era, categoric, ceva cu totul diferit între el și Amy, decât în cazul celorlalte fete. În primul rând, că ea îl ura. Și, în al doilea, că opusul dragostei nu e ura. E indiferența.

— Păi, eu...

Dar nu reușea să-și exprime gândurile în cuvinte. Era enervată, și gata. Atât: nu-i plăcuse ceea ce văzuse, și se enervase, și el era *iubitul* ei, ce Dumnezeu?!

— Nu mi-am dat seama că ești atât de geloasă, zise el, puțin cam rece. Chiar crezi că ai

avea dreptul... și-atunci, cum rămâne cu iubitul ăla al tău bolnav?

Replica lui o lovi ca o palmă: el nu-i mai vorbise niciodată așa. Și totuși, încă din ziua în care-și văzuse pentru prima oară ghearele, când vorbea la telefon cu Brian și discuta pe messenger cu Alek, știuse că avea să vină și clipa aceasta. Era distracție și joacă, având doi iubiți, din două rase diferite, unul îndrăgostit de ea și celălalt, mă rog, distrându-se cu ea, însă acum venise și clipa socotelii.

— Mi se pare corect, zise, înghițind în sec și încercând să-și stăpânească lacrimile, exact așa cum făcuse Amy cu doar câteva minute mai devreme, cu Paul.

— Știu ce simți pentru el, continuă încet Alek.

În sfârșit, reușise să treacă dincolo de aparența lui nepăsătoare, glumeață, și *iată-l. Ești mulțumită acum, Chlo?*

— Am tot sperat c-o să te răzgândești, zise el mai departe. Dar, indiferent de ce-ar fi între noi, chiar dacă e numai ceva de fațadă, ar fi drăguț din partea ta dac-ai menține aceleași reguli față de toată lumea.

Fugi.

Era un instinct puternic: o durea, și nu știa ce să facă, sau ce să spună. I se împotrivi: doar era Aleasa, nu? Mai înfruntase și până acum asasini psihopați.

— Perfect, zise ea, printre dinții încleștați. Ai dreptate.

Se ridică și-și săltă geanta pe umăr.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta. Acum plec spre casă.

— Chloe, zise Alek, pe un ton ceva mai blând și mult mai nesigur. N-am vrut să ne

certăm pe tema asta...

— Ba nu, ai dreptate. N-ar fi trebuit să vă țin pe amândoi în suspensie. Nu e bine. Am plecat, noapte bună, zise, pe un ton categoric, și porni spre stația de autobuz.

Chloe nu se dusese la autobuz decât ca să aștearnă ceva distanță între ea și Alek, însă după vreo două stații, coborî. Singurele momente în care putea să se gândească erau atunci când se afla în mers, și voia să le prelungească pe cât posibil mai mult. În aerul rece al amurgului, de una singură, patima aceea irațională i se mai stinse. Sigur, problema cu Alek și Brian oricum trebuia rezolvată cândva, până la urmă, însă nu acesta era adevăratul motiv pentru care se certaseră.

Adevărata problemă era că ea nu *putea* să aibă o relație veritabilă cu Brian. Adevărata problemă era acel blestem stupid, din cauză că ea era Mai, și din cauza a ceea ce făcuseră cei din neamul ei, cu milenii în urmă. Dintr-odată, Chloe se simți copleșită de panică: ea chiar putea să fie răspunzătoare pentru moartea lui Xavier și a lui Brian. Ei chiar puteau să moară, sau să fie deja morți.

Se scutură, își trecu o mână peste față și se scărpină în creștet, întinzându-și ghearele și străduindu-se să se smulgă din starea aceea. *Ar fi mai bine să...*

Chloe se opri brusc, sesizând un aproape-zgomot. Unul atât de ușor, încât până și auzul ei de Mai ar fi putut să nu-l remarce, sau să nu-l ia în seamă, considerând că e un zgomot oarecare — un șoarece, un șobolan, o cutie din tablă mișcată de vânt — însă se încheiase prea abrupt. În momentul în care-l remarcase ea. Un ușor scrâșnet de pietriș, un...

Își reluă mersul, iuțindu-și pașii. Dacă era un tâlhar, sau un violator, sau orice altceva, nu se îndoia câtuși de puțin de faptul că ar putea să se descurce. Însă astfel de monștri erau de domeniul trecutului: temerile ei erau acum mai complicate și mai primejdioase. Scutură din cap și merse mai departe.

Mie îmi trebuie de fapt o vacanță. Mda, asta era. Un loc care să-ți inspire șlapi cu paiete, genți de plajă cu floricele, cremă de protecție solară scumpă, și sucuri din fructe. Ea și mama ei ar putea să se ducă altundeva de Ziua Recunoștinței, nu la bunica și la nebuna de tanti Isabel; poate ar fi bine să-și ia un teanc de cărți de duzină, să zacă întinsă pe plajă, să *înoate*...

Iată-l, din nou.

Perfect sincronizat cu zgomotul pașilor ei.

— OK, ieși la iveală! urlă, proptindu-se pe picioare și strecurându-și degetele mari de la mâini pe sub bretelele rucsacului. E *clar* că ți-ai ales ziua nepotrivită în care să mă calci pe nervi!

O rafală joasă de vânt îi izbi, rece, gleznele, scoțând un sunet sfâșietor în contact cu grilajele, gurile de apă și alte obstacole metalice. Pietricele mărunte se învolburară în jurul picioarelor lui Chloe, parcă prinse de un vârtej invizibil. Un bărbat trecu încet pe o Vespa, holbându-se la adolescenta țicnită de pe stradă. Lanterna bicicletei nu avea putere să străpungă atmosfera cenușie, și nu reușea să se lumineze decât pe sine.

— V-am *avertizat*! Suntem în armistițiu, strigă ea.

Vântul își modifică direcția și-i azvârli cuvintele înapoi, în propria față; nu reușiseră să răzbată decât la câtiva pași de ea.

Nimeni nu-și făcu apariția, nimeni care să se recunoască a fi autorul vreunui zgomot.

— Nașpa, bombăni Chloe. Eu am *plecat*.

Și *atunci* se întoarse și-o rupse la fugă.

Opt

— BUNĂ, MAMĂ, zise Chloe, cu o voce sleită, închizând ușa după ea.

Și nu se prefăcea decât pe jumătate. Își azvârli ghiozdanul pe masa din bucătărie și se duse la frigider, căutând ceva ușor, sățios și reconfortant.

— Ia ghiozdanul de pe masă, îi răspunse mama ei, fără să-și ridice privirea de pe revista din care citea, stând pe canapea: *Utne Reader*. Am luat ceva risotto de la Lixia, pe care putem să-l încălzim la microunde, și o salată, așa că nu-ți strica pofta de mâncare.

Carbohidrați. Drăguți, plăcuți, energizanți. Exact ce-și dorea Chloe. Își luă o Diet Coke cu lămâie verde și se trânti pe canapea, lăsându-și capul în poala mamei și ridicându-și picioarele pe brațul canapelei.

Anna King își ridică privirea, peste revistă, spre fiica ei.

— Ai avut o zi grea? Cum a fost la examen?

— A, acolo a fost *perfect*. Tot restul e nașpa, zise Chloe, începând să enumere pe degete. Paul și Amy se despart. Cred că e posibil ca lui Alek să-i placă de Amy. Tatăl lui Paul deja a început să umble cu secretara lui. Eu am doi iubiți, dar amândoi cam sunt... o povară în clipa asta. Domnul Hyde — care nici măcar nu e profesorul *meu*, atenție — mă vrea în echipa de

matematică. Și, din câte spune Kim, eu ar trebui să-mi conduc poporul leonin spre o nouă epocă de iluminare spirituală.

— Tatăl lui Paul umblă cu *secretara*? repetă mama lui Chloe, stârnită, aplecându-se în față și lăsându-și jos revista.

— Mamă...

— Știu, dragă. Doar că...

Ochii mamei se tulburară, semn că ea încerca să vizualizeze o imagine în minte.

— Ușuratica *aia*? Arată ca un personaj de anime! Și încă unul dintre cele malefice!

— Cu toate că-ți apreciez metafora adolescentină, n-am putea, te rog, să ne întoarcem acum la problemele mele?

— Prezența ta în echipa de matematică ar da *grozav* în dosarul tău, aprecie Anna, începând să se joace cu o șuviță răzleață de păr de-a fiicei sale, răsucind-o pe deget și încercând să i-o aranjeze în creștetul capului, strecurând-o pe sub altă șuviță.

— Da, la fel și faptul că sunt conducătoarea unei rase clandestine războinice de oameni-feline, mormăi Chloe.

— Presupun..., începu mama ei, cu precauție, că dacă am formula totul în alți termeni, așa cum a procedat fata aceea în discursul din *Whale Rider*[27]... La drept vorbind, ar fi un eseu grozav: despre cum ți-ai căutat rădăcinile biologice, ca adolescentă, și ai descoperit cu mult mai multe decât te-ai fi așteptat...

— Mamă, o întrerupse Chloe, ridicându-se în șezut și privindu-și mama drept în ochi. Ei chiar vor ca eu să-i *conduc*. Știi ce-i aia, să-i *conduc*?

Urmă o tăcere prelungită. Mama ei deschise gura să spună ceva, și clipi de câteva ori, nesigură: situație în care Chloe n-o mai văzuse niciodată până acum. Avocatul Anna King nu rămânea aproape niciodată fără cuvinte. Nu i se întâmplase nici măcar atunci când fusese victima unei răpiri.

— Atunci, ar fi cazul să te asiguri că intri la Berkeley, zise, în cele din urmă, cu un zâmbet fragil.

Apoi, însă, își ridică bărbia și expresia feței îi deveni serioasă.

— Chloe, îmi dau seama că nu înțeleg chiar tot ce se-ntâmplă cu tine și cu ceilalți... *Mai*, și nici măcar nu am vreo legătură cu toate astea. E mai mult decât evident ce cred unii dintre ceilalți... *prieteni* ai tăi despre mine, despre mama ta *umană*. Dar, indiferent ce te-ai hotărî să faci, nu neglija educația. Regii străini, și familiile regale, și-au trimis mereu aici copiii, prinți și prințese, la facultăți. Ai fi o mult mai bună conducătoare pentru poporul tău, cu o licență universitară.

Chloe stătu să se gândească la cuvintele ei, lăsându-se moale pe canapea.

— Nu cred că pe Serghei l-ar deranja să rămână el mână forte, până când o să fiu eu pregătită.

— El era cel cu părul roșu, și cu arma?

— Hm, cu arma a fost numai de data aia. De obicei, își folosește ghearele.

— Am avut impresia că voia să mă împuște pe mine. Sau pe Brian. Sau pe celălalt băiat, replică mama ei, pe un ton egal.

— El măcar nu te-a răpit, încercă să replice Chloe, cu un palid contraargument. Și, ai de

gând să-i dai în judecată? Pe cei din A Zecea Lamă?

Mama ei făcu o strâmbătură.

— Și pe cine aș putea să iau ca martori? Care dintre Mai ar fi dispuși să depună mărturie în favoarea mea la tribunal? Iar Brian — care mi s-a părut că ar fi singurul cumsecade din toată adunătura — a dispărut.

Chloe tresări, simțindu-se vinovată. Lăsând deoparte toate treburile pisicești, dacă i-ar fi dezvăluit mamei faptul că „singurul cumsecade din toată adunătura" — și, într-un fel, iubitul ei — fusese bătut până aproape de moarte de propriii lui prieteni... ei bine, asta ar fi tulburat și mai rău povestea cu relațiile ei amoroase, și în mod categoric i-ar fi complicat și mai mult viața lui Chloe.

— Nu pot să cred că ești dispusă s-o lași așa cum a picat.

— Dar n-am zis c-o las așa cum a picat, îi răspunse mama ei, aproape absentă. Doar că am nevoie... să-mi dau seama care ar fi strategia potrivită.

Pentru prima oară în ultimele câteva luni, Chloe se întrebă deodată dacă nu cumva mama ei îi ascundea *ceva*. Ceva neobișnuit, ilegal, sau îngrozitor. *Părinții, să aibă secrete...* Nu era un gând prea liniștitor. Ceea ce-i amintea de alt subiect.

— Hei, tu crezi că tata știa ceva despre ceea ce sunt eu?

Anna King fu smulsă din reveria ei.

— Nu, nu cred...

Dar se întrerupse brusc și începu să se foiască, stânjenită, pe canapea.

— Toate certurile noastre, pe tema creșterii tale... la un moment dat, el chiar voia să te dea

înapoi poporului tău! Iar eu am crezut că se referea la ruși, rosti ea, lent. Era atât de... neclintit în anumite privințe. Mult, *mult* prea protector...

— Și pe urmă a dispărut. Așa că ar exista o posibilitate, o întrerupse Chloe, cu mai multă înverșunare în glas decât ar fi vrut.

Poate că tatăl ei fugise din oraș ca să evite asasinatele, răpirile și toate celelalte nebunii ale faptului de a fi prins între A Zecea Lamă și Mai. Sau poate că doar încerca s-o protejeze pe Chloe: omul care știa prea multe ieșea din scenă, astfel încât ea să poată duce o viață mai normală. *Poate a crezut că mama e mai la adăpost dacă nu știe nimic.*

Dintr-odată, Chloe se simți sleită de puteri. Își lăsă din nou capul în poala mamei.

— Ți-am spus cumva că Paul și Amy se despart?

— Da, și-au ales un moment un pic cam prea bizar, cu divorțul dintre părinții lui, și tot restul, nu crezi?

Mama ei se întinse după cana de cafea din care tot sorbise mai devreme. Spre deosebire de multe alte lucruri din casă, era una veche, a cărei toartă se spărsese și fusese lipită cu grijă acum aproape zece ani. Era într-o nuanță închisă de acvamarin, oarecum distonantă față de mobilierul și accesoriile din casă, încă de la începutul anilor optzeci, total contrastantă cu toate acele piese bazate pe jad și turcoaz potrivite cu stilul New Southwest abordat de doamna King.

Distonantă, veche și nemărginit de liniștitoare. Mama ei tot folosea cana aceasta de când se știa Chloe. Închise ochii, aranjându-și

fundul într-o poziție mai confortabilă pe canapea.

— Așadar, nu mai merg împreună la balul bobocilor? continuă mama ei, după ce sorbi cu zgomot. Poate că el te-ar lua pe tine. Sau ați putea să mergeți toți trei, sau cam așa ceva. Și eu m-am dus la balul bobocilor, când am intrat la liceu, cu cele mai bune prietene ale mele. Ne dădeam drept Îngerii lui Charlie, sub acoperire. Și aveam pistoale cu bile din cartofi.

— Oh, acei nebuni ani șaptezeci, comentă Chloe, străduindu-se să nu se gândească la Alek.

Ea nu mersese împreună cu Amy și cu Paul la baluri decât atunci când insistase Amy. Dacă Brian ar scăpa cu viață — *când s-ar simți Brian mai bine* — chiar va trebui să se hotărască la modul serios ce e de făcut cu el. Cu ei. Cu *noi.* Lucrurile deveniseră mult prea serioase. Desigur, rămânea încă valabilă problema cu nepotrivirea dintre Mai și oameni, și cu toxicitatea sărutărilor; doar pentru că Brian nu murise imediat, nu însemna că n-ar putea exista efecte cu manifestare ulterioară.

Chloe oftă.

Era momentul să-i facă o vizită lui Xavier.

Nu mai fu nevoită să-și scotocească prin dezordinea din camera ei, de data aceasta, căutându-i cu disperare adresa; fie că era vorba despre încă un talent de Mai, fie de o calitate pe care o avusese totdeauna, dar n-o folosise niciodată, Chloe nu avu nici cea mai mică problemă să-și amintească precis unde-și avea el apartamentul. Totuși, numai după anumite puncte de reper și coordonate generale, nu chiar numele străzii și numărul casei.

Se duse a doua zi, imediat după ce termină școala; în după-amiaza aceasta nu avea ore de

recuperat. Era plăcut să se îndepărteze de tot restul. *Chiar am nevoie de ceva mai mult timp pentru mine*, medită Chloe, fără pic de ironie, în timp ce urca în salturi treptele vechii clădiri. *Și nu doar noaptea, pentru alergat pe acoperișuri.* Simțea nevoia unei cărți bune, a unui hobby, sau a unei ieșiri pe bicicleta primită cadou de la mama ei cu ocazia celei de-a șaisprezecea aniversări a zilei de naștere.

Chloe sună la interfon, în timp ce vântul tăios de octombrie îi flutura eșarfa de la gât. Și, fără ca măcar s-o întrebe cine este, Xavier — sau altcineva — apăsă pe chestia care descuia ușa, și Chloe intră.

Doar trei etaje de urcat, și-o să aflu dacă Xavier mai e viu sau a murit.

Se năpusti pe scară, urcând din două în două trepte, și străduindu-se să ajungă cât mai repede, până n-o lăsau nervii. Încă o dată, mirosul de lemn și de soluție de curățat cu aromă de lămâie din casa aceea veche o făcu să-și dorească dureros de intens să fi putut locui și ea într-o astfel de casă, chiar și numai într-un apartament. Își *detesta* casa: arăta la fel ca oricare alt mediocru ranch urban cu etaj de pe-acolo. Unul dintre lucrurile care o atrăseseră în primul rând atunci când locuise la Firebird, cu ceilalți Mai, fusese acela că se trezea într-o bătrână mansardă, cu scândurile strâmbe ale dușumelei și liniștea aceea prăfuită pe care numai casele vechi le pot avea.

Când ajunse pe palierul căutat, ușa apartamentului lui Xavier era deja puțin întredeschisă. Ciocăni totuși, nevrând să intre direct. Nu ca ultima dată.

— E deschis..., se auzi o voce de dinăuntru.

Era o voce de bărbat... dar nu putea să-și dea seama dacă-i aparținea lui Xavier, sau nu. Îi era și greu să mai audă ceva clar în clipa de față, peste bătăile iuți și greoaie ale inimii... iar singurele cuvinte pe care le schimbaseră între ei fuseseră strigate din adâncul plămânilor prin vacarmul din club, sau șoptite, afară, în parcare.

Apartamentul arăta aproape la fel ca în seara în care dăduse peste el căzut pe podea, muribund. Se mai vedeau câteva reviste mai noi împrăștiate ici și colo, și o lumânare nouă, așezată pe pervazul ferestrei. Dar tot un interior sumar, scump, neprotocolar și euro-burlăcesc. După râcâitul unei spatule într-o tigaie, Chloe trase concluzia că-l nimerise în timp ce gătea ceva... Dar el să fi fost?

— Ah! exclamă Xavier, făcându-și apariția dinspre bucătărie, cu un șervet pentru vase legat sub bărbie, tigaia într-o mână și spatula în cealaltă.

Chloe simți că aproape i se întoarce stomacul pe dos de ușurare. Xavier era viu. Și nevătămat.

Mai mult decât nevătămat, la drept vorbind. Chiar fu șocată văzându-l cât de bine arată, chiar și la lumina zilei: părul negru ca pana corbului, tenul adorabil de bronzat, și ochii de un incredibil și uluitor căprui-deschis. Extrem de exotic. Purta blugi și un tricou alb foarte bine călcat, de parcă tocmai s-ar fi pregătit pentru o ședință foto „casual".

— Chloe... nu? zise el, înălțându-și sprâncenele perfect conturate. Fata de la club?

Rămase năucită de faptul că-și amintea. Din câte știa, el nu era decât un student străin, înstărit, amator să agațe la întâmplare eleve americance de liceu. Bătăile inimii i se mai

potoliseră, în sfârșit; pentru o clipă, șansele de a leșina fuseseră jumătate-jumătate.

— Hm, mda, răspunse Chloe.

Practic, nu-și făcuse niciun plan pentru clipa în care chiar va ajunge față-n față cu el, dacă mai era încă viu. Acum, că-l vedea, tot ce-și mai dorea era s-o rupă la fugă și să se ducă la Brian. Exista o speranță.

— Ai mâncat? o întrebă el.

Dacă am mâncat? Era ora două și jumătate. Ce? Prânzul? Ceaiul? Gustarea de la ora unsprezece?

— Ăăă... da, mersi, răspunse ea, cu stângăcie.

O mâncau palmele după telefonul mobil.

— Da, zise el, așezându-și cu grijă tigaia pe o măsuță. Nu te-am mai văzut la The Bank; dar, dacă stau să mă gândesc, nici eu n-am mai trecut prea des pe-acolo, în ultima vreme, adăugă, referindu-se la clubul în care se cunoscuseră, în ajunul zilei în care ea împlinea șaisprezece ani.

— Ai fost bolnav, zise ea, pe cel mai neutru ton de care era capabilă, având grijă să sune atât ca o întrebare, cât și ca o afirmație, în același timp.

— De unde știi? o întrebă, ridicându-și scurt privirea spre ea.

— Păi... am trecut pe-aici la vreo două seri după ce ne-am cunoscut, recunoscu Chloe. Aveai ușa deschisă, și te-am găsit zăcând pe podea... sufocându-te, și plin de bășici și de alte alea. Am sunat la 911.

— *Tu* ai fost? Muream dacă n-ai fi venit tu. Eram singur-singurel aici, zise el, cutremurându-se.

Era ciudat, să-l vadă așa pe tipul sexy de la club... pe tipul cu care aproape că ajunsese să aibă relații sexuale.

— Mi-au spus că eram sub stare de șoc, tot tacâmul, continuă el. Organismul meu începuse să se autodistrugă, și ei nu puteau să-și dea seama de ce.

— Dar au reușit să te trateze, replică ea, la fel de neutru, străduindu-se să nu se observe că dorea să afle cât mai multe informații.

El scutură din cap, însă frumosul păr negru îi rămase la fel de bine aranjat.

— Ei n-au fost în stare să facă nimic. Am intrat în comă... și apoi, într-o zi, pur și simplu, mi-am revenit dintr-odată. M-am trezit, și așa s-a terminat totul. Ei mi-au zis că a fost de parcă organismul meu ar fi devenit subit capabil să se vindece singur, sau cam așa ceva. Fără vreo altă explicație. Pur și simplu, am înviat, pe data de 19 octombrie.

— Atunci, mă bucur că ești bine. De-asta am trecut, doar ca să văd ce mai faci, zise Chloe, și se întoarse să plece, intuind că era momentul potrivit pentru retragere.

El întinse o mână, oprind-o.

— Dar mi s-a spus că nu era nimeni în apartament, când a ajuns ambulanța.

— Mi s-a făcut frică și am fugit. Scuze pentru asta, răspunse Chloe, cu un mic zâmbet.

De ce-i venea mai ușor să spună tot adevărul față de un străin, decât față de prietenii și de mama ei?

— Dacă afla mama, adăugă ea, că am fost în apartamentul unui bărbat străin, noaptea — chiar dacă prin asta i-am salvat viața — cred că s-ar fi zis cu viața *mea*.

Xavier izbucni în hohote: un râs sincer, cu ochii limpezi, care nu mai avea în el nimic din zâmbetul seducătorului din seara aceea, de la club.

— La drept vorbind, acum ar cam trebui, probabil, să plec, zise ea.

OK, deci n-ai murit. Prin urmare, aici se sfârșește povestea dintre Xavier și Chloe. Adio și mult noroc. Gata cu complicațiile.

— Așa cum ți-am spus, continuă cu voce tare, am vrut doar să fiu sigură că ești bine.

— Dar vorbesc serios, Chloe: îți sunt dator, insistă Xavier, ridicându-se odată cu ea, ștergându-și gura cu dosul palmei într-un fel extrem de sexy, masculin. Aș fi murit, dacă n-ai fi fost tu. Dacă ți-aș putea fi de folos cu ceva, cu orice, doar să-mi spui. Chiar dacă, să zicem, ar fi vorba să te ajut să te muți undeva, adăugă, zâmbind și lăsând să i se vadă toată dantura, la fel de albă ca zidul văruit de pe ilustrata din Santorini, lipită de frigiderul lui Chloe.

— Ăăă... o să țin minte, promise ea.

Cu toate că ideea ca un tânăr și bogat playboy european să-i fie dator i se părea tulburătoare — în minte îi răsăriră imagini ale unei vacanțe gratuite în Grecia — Chloe era destul de convinsă că nu avea să-l mai vadă vreodată.

— Hei, o strigă el, în timp ce ieșea. Ne-om mai vedea, poate, într-o seară pe la The Bank?

— Poate! strigă și Chloe, peste umăr.

Însă ajunsese deja cu două etaje mai jos.

27 Film din anul 2002, a cărui eroină principală, o fată maori în vârstă de 12 ani, care - și dorește să devină conducătoarea tribului său, cu toate că o astfel de funcție

le este rezervată numai bărbaților, ajunge să participe la un concurs interșcolar de discursuri, pe care - l câștigă.

Nouă

XAVIER TRĂIEȘTE.

Chloe își tot repetă aceste cuvinte pe drumul ei cu autobuzul spre Sausalito, marcând fiecare secundă cu bătăile nerăbdătoare cu piciorul în scaunul din fața ei.

Rămânea încă în discuție misterul legat de cum „își revenise el dintr-odată", însă, după toate aparențele, sărutul ei nu-i fusese fatal; cel puțin, de data aceasta. Poate că nu va fi nici pentru Brian. Poate că blestemul își pierdea puterea, pe măsură ce treceau secolele, rămânând din el doar o poveste gogonată pentru speriat copiii. Poate că totul avea să fie bine.

Un balon de speranță începu să se umfle, necontro-lat, în adâncul minții lui Chloe, amenințând să explodeze și să-i inunde starea de spirit cu un torent de bucurie. Încercă să-l stăvilească, nevrând să aibă parte mai târziu de o dezamăgire, dacă realitatea i-ar demonstra contrariul. Așa că-și canaliză toată această energie spre mișcare, sărind jos din autobuz la prima oprire și continuându-și în fugă drumul până la Firebird.

De data aceasta, nu mai intră prin spate. Doar era *conducătoarea Semeției*, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai era nevoită să pătrundă pe furiș în propriul bârlog, stânjenită de

prezența iubitului ei uman, și intimidată de Serghei. Așa că se duse drept spre intrarea principală și păși, cu un aer degajat, pe lângă secretară.

— O să-l anunț pe Serghei că ai sosit, îi zise femeia cu chipul colțuros, însoțindu-și cuvintele de o înclinare aproape imperceptibilă.

— Spune-i că mă întorc imediat, zise Chloe, străduindu-se să nu se răstească, și nici să n-o privească peste umăr. Am ceva de făcut, adăugă ea.

Oare cum trebuia să vorbească o conducătoare cu supușii ei? Nu că s-ar fi simțit ea astfel, în realitate... dar nici nu mai avea de gând să se lase tratată, de Serghei și de angajații lui, ca o adolescentă neajutorată. Până când găsea o cale de mijloc, avea să fie destul de complicat.

Oricât de mult și-ar fi dorit — și ar fi *simțit nevoia* — să-l vadă pe Brian, Chloe trebuia să stea de vorbă mai întâi cu o altă persoană.

Se duse drept spre sanctuar, ciocănind ușor în ușă înainte de a o întredeschide și de a intra, fără zgomot. Surprinzător, Kim nu era înăuntru, deși persistența unui miros de tămâie îi indica prezența recentă. În schimb, acolo se afla o altă femeie Mai: Valerie, logodnica lui Igor. Stătea aplecată spre podea, în fața statuilor lui Bastet și Sekhmet, murmurând ceva care suna a jelanie. Era frumoasă, o perfect credincioasă slujitoare a Zeițelor Gemene, și ar fi putut părea desprinsă dintr-o pictură murală egipteană, dacă n-ar fi fost costumul ei într-o aprinsă nuanță de levănțică, și pantofii cu toc cui.

Chloe se retrase de-a-ndăratul până când ieși de tot, fără să închidă ușa de-a binelea, nevrând s-o deranjeze pe femeie. Oare pentru ce

se ruga? Pentru căsătoria ei? Ca să aibă un copil? Sau era doar o vizită de rutină... așa, cum te duci la slujbă, în fiecare duminică? Chloe nu era convinsă că ea ar putea să arate atât de multă credință față de zeițele de la care se presupunea că și-ar fi primit puterile; așa cum, deși budismul i se părea interesant, ea avusese parte de o creștere prea occidentală, prea marcată de monoteismul iudeo-creștin, ca să mai poată trata alte străvechi zeități cu prea multă credință sau respect.

Valerie doborâse o căprioară cu mâinile — și ghearele — goale, cu ocazia vânătorii la care participase și Chloe. Încă un lucru de care Chloe nu era convinsă că ar fi capabilă. *Pe ea ar fi trebuit s-o aleagă*, se gândi, întristată. *Sau pe Kim.* Persoane care chiar meritau să conducă poporul Mai.

Se duse sus, în bibliotecă, în celălalt loc evident în care ar fi putut s-o găsească pe Kim, cu toate că mai întâi verifică și prin sufragerie, și prin mica bucătărioară de la Firebird. Gol, peste tot. *Cu excepția obișnuiților trântori care se umflau cu cafea.*

Chloe se mustră în sinea ei. Mulți ar fi fost cei dispuși să moară pentru șansa de a trăi în America și de a fi — în general — lăsați în pace, cu obiceiurile lor de Mai, să lucreze pentru o companie deținută de Mai, și să mai fie și destul de bine plătiți pentru asta. Chiar era cazul să înceteze să-i mai judece atât pe alții, dacă într-adevăr avea să le fie conducătoare.

Bingo.

Își găsi prietena la capătul unui lung raft cu cărți, întorcând tăcută filele unui volum legat în piele, de dimensiuni monstruoase. Ferestrele lunguiețe erau umbrite și acoperite de draperii

la fel de lungi, din catifea; firișoare de praf pluteau liniștite prin aer, netulburate de vreo rază răzlețită de soare. Asta era pentru protejarea volumelor vechi și rare, înțelesese Chloe, însă întunericul făcea, în același timp, ca sala să cam duhnească, oarecum, a funest.

Kim își ridică privirea drept spre ea, deși Chloe ar fi fost în stare să jure că nu făcuse nici cel mai mic zgomot.

— Bună, îi zise fata cu urechile negre și catifelate de pisică, pe un ton normal, ciudat de nepotrivit cu o încăpere care cerea să vorbești în șoaptă.

— Bună, Kim... am o întrebare pentru tine.

Urechile lui Kim zvâcniră spre spate, și ochii verzi, oblici, se concentrară, așteptând.

— Există vreo șansă...

Chloe își mușcă buza. Ea tocmai punea sub semnul întrebării toată credința celeilalte fete. Încercă să-și formuleze mai repede întrebarea.

— Există vreo șansă ca toată povestea cu blestemul legat de Mai și de oameni să fie un pic, cum să spun, exagerată?

Kim clipi, fluturându-și genele lungi și grele.

— În care parte? Cea cu vechea vrajbă? Cu povestea fetei Mai care a fost omorâtă?

— Nu, cu... ăăă... cu particularitățile biologice. E posibil să fie o gogoașă umflată, povestea că nu sunt posibile interacțiunile dintre oameni și Mai?

— Chloe, spre deosebire de mulți dintre Mai, eu consider că tu ești liberă să-ți alegi relațiile oricum dorești, însă nu te pot sfătui să testezi teoria asta pe orice om de care ți-ar plăcea în mod special.

— Nu, nu, zise Chloe, oftând și așezându-se pe marginea unei mese, gest pentru care, în orice altă bibliotecă din lume, s-ar fi țipat la ea.

Kim, însă, de-abia dacă înălță o sprânceană. Chloe nu se putu împiedica să nu remarce mufele pentru rețea și antenele wireless pentru internet broadband, care răsăreau pe mijlocul mesei, distonând cu lemnul vechi și cu lămpile din alamă mată. La Mai exista un atât de straniu amestec de modernitate îndrăzneață și de totală ancorare în trecut.

— Uite, adăugă ea, deja am sărutat doi oameni... ăăă... doi băieți.

Sprâncenele lui Kim se înălțară chiar și mai sus decât nivelul la care se ridicaseră cele ale doctoriței Lovsky.

— Cel de la club... Olga mi-a pomenit despre el, zise Kim.

— Mda. M-am dus să văd ce e cu el. Acum e *perfect sănătos.*

Kim arăta ca și cum, dac-ar fi avut și coadă, ar fi biciuit aerul cu ea în toate direcțiile.

— Și pe cine altcineva? Pe Paul, cumva?

Chloe tresări.

— Ce? Nu știu, poate când eram copii. Nu, mă refeream la *Brian.* Chiar înainte ca el să leșine.

Ce, Kim nu-și dăduse până acum seama cât de mult îi plăcea ei de el? Și ce legătură putea să aibă Paul cu toate astea?

— Și doctorița Lovsky afirmă că el se reface absolut normal, adăugă ea.

Cele două fete se priviră îndelung.

— Pare că blestemul nostru a fost ridicat, sau și-a mai micșorat puterea, rosti lent Kim, meditând. Și cum anume și-a „revenit" băiatul din club?

— Nu știu. El zice că doar s-a trezit; i s-a spus că, dintr-odată, „a fost mai bine".

— Și când anume s-a întâmplat asta?

— Ăăă... pe 19 octombrie.

Kim făcu ochii mari.

— Adică în seara în care ai murit... la Presidio, cu toată lumea de față.

— Mda, și...?

Chloe încă nu făcuse legătura, și tot nu înțelegea ce-avea de-a face moartea ei cu orice altceva.

— Tu ești cea care ridică blestemul! strigă, practic, prietena ei, speriind-o pe Chloe cu ardoarea manifestată.

— Ăăă... ce?

— Ai murit *salvând o ființă umană*!

— Dar e *mama* mea, Kim...

— Da, dar ascultă... noi am fost blestemați din cauză că am omorât sate întregi de oameni! rosti, entuziasmată, Kim, cu colții sclipindu-i și un licăr un pic cam nebunesc în ochi. Poate, pentru că tu ai murit ca să salvezi un om, ne-ai ușurat prin asta povara. Și Brian? El cum se simte?

— Acum mă duc jos să văd, dar doctorița zice că, până acum, n-a arătat niciun fel de simptome.

Kim strălucea de entuziasm.

— Trebuie să cercetez mai mult, anunță ea, dispărând imediat printre rafturile cu cărți. Te anunț mai târziu, dacă găsesc vreun răspuns!

În timp ce cobora spre salonul de spital, Chloe își zâmbi, în sinea ei, la gândul că *ea* ar fi cea care să ridice un străvechi blestem. Pe lângă faptul că toată lumea ar fi bine... cât de super putea să fie totul? În sfârșit, suna ca un lucru pe care să-l facă o veritabilă conducătoare.

Brian zăcea încă, fără simțire, pe pat, cu tot felul de tuburi și perfuzii înconjurându-i trupul. Nu era aproape nicio schimbare sesizabilă față de alaltăieri, poate doar aceea că rănile păreau să-i fie mai închise, dând impresia că ar începe să se vindece pe la margini. Poate. Nici vorbă de semne ale morții, sau ale vreunui șoc toxic.

— Bună, îi zise încetișor Chloe, luându-i cu blândețe mâna într-a ei.

Și, fără să-și dea seama, ghearele îi ieșiră la iveală, printr-o mișcare lentă și delicată. Și le folosi ca să-i pieptene părul pe spate.

— Ah, exclamă doctorița Lovsky, oprindu-se brusc când intră și-i văzu pe cei doi împreună. Eu... ăăă... să vă las singuri...

— Nu, nu e nicio problemă. A dat vreun semn de... e cumva...? întrebă Chloe, neștiind cum să se exprime.

— N-a existat vreun semn al niciunuia dintre simptomele asociate cu oamenii care... au avut interacțiuni apropiate cu vreun Mai, răspunse doctorița, clătinând din cap. Ba chiar m-am dus să caut prin cele mai vechi documente ale noastre descrierea a ce se-ntâmplă în astfel de cazuri. Umflături. Febră. Vânătăi și zgârieturi ciudate, enumeră ea, pe degetele cu gheare. Neputința de a respira. Ochii închiși. Sânge supurând din pori. Nimic din toate astea. Zero. Ioc. Canci. În afară de faptul că a fost bătut zdravăn, Brian n-are nimic.

Balonul de speranță al lui Chloe mai crescu un pic.

— Nu înțeleg absolut deloc, continuă doctorița Lovsky, oftând neputincioasă. Sunt total entuziasmată pentru pacientul meu, dar... Am *văzut* ce se-ntâmplă când se sărută o Mai cu un om. În orice caz, cel mai bun lucru pentru el

acum ar fi odihna — și o grămadă de antibiotice — care să-i permită organismului să-și vadă de vindecare.

— Antibiotice, pentru ce?

Doctorița Lovsky își miji ochii spre Chloe, ca și cum ar avea de-a face cu o tâmpită, și-și înălță o sprânceană, parcă vrând să-și ilustreze și mai clar sentimentul.

— L-ai *găsit* după ce a fost *rănit* pe *stradă*, într-o *băltoacă*. Vrei să-ți înșir toate mărunțișurile cu care se poate pricopsi un organism deja vătămat?

— Ăăă... nu, am înțeles, se grăbi Chloe să-i răspundă, ridicând o mână. E clar. Mersi pentru tot.

Doctorița Lovsky ieși, iar Chloe se întoarse la loc spre Brian.

El se foi în așternut... cu toate că piciorul pe care-l avea în ghips îi rămase înfricoșător de inert.

— Chloe? șopti, răgușit.

— Sunt aici, îi răspunse ea, tot în șoaptă, sărutându-l pe obraz cât putea de ușor.

Chiar dacă era posibil să nu conteze, nu avea motive să provoace Soarta.

— Unde sunt? întrebă el.

După vreo câteva încercări, izbuti să-și ridice pleoapele rănite. Chloe își înghiți tristețea față de vătămările produse unei alte ființe omenești, de distrugerea frumoasei lui înfățișări. Brian avea ochii roșii, și se vedea o pată de sânge, sau de altceva, care i-l acoperea pe jumătate pe stângul; dreptul îi era cufundat într-o masă de carne tumefiată, purpurie.

Ce prostie, ce prostie *uriașă!* era tot ce putea să-i treacă prin minte.

— Ești la adăpost, zise, fiind de părere că era răspunsul cel mai simplu.

Brian pufni. Apoi, tuși: un acces prelungit, scrâșnit.

— Nu, hârâi el. Serios, insistă, și ochii apoși reușiră să-i sclipească puțin.

Chloe oftă.

— Ești în salonul pentru urgențe al sediului Mai. Nu-ți pot dezvălui locul exact; e secret.

— Sunt...

Brian mai tuși de câteva ori. Saliva îi țâșni din gură și începu să i se scurgă pe bărbie. De data aceasta, fără sânge, după cum constată, ușurată, Chloe. Și, până să-și dea măcar seama ce face, își apucă marginea bluzei și-i șterse fața cu ea.

— *Unde?* se miră el.

— Păi, unde *altundeva* ai fi vrut să te duc? se răsti ea, cu o iritare prefăcută.

În realitate, doar se bucura fiindcă el era capabil să vorbească atât de coerent.

— Doctorița aceea... doamna...? întrebă el, arătând cu un deget moale spre ușă.

— E Mai.

Brian avu nevoie de atât de mult timp până să mai spună ceva, încât ea se temu că adormise cu ochii deschiși.

— Mama mă-sii, gemu el, în cele din urmă. Ironia...

— Șșșt. Odihnește-te.

— Nu sunt... mort..., își dădu el seama deodată, și în ochi îi pâlpâi o lumină.

Întoarse capul și încercă să-și miște trupul, astfel încât s-o poată privi.

— Te-am *sărutat*! exclamă. Nu-s mort... Cum?

Chloe scutură din cap.

— Nu știu... Kim crede că e posibil ca blestemul să fi fost ridicat deoarece eu am salvat o viață omenească... pe a mamei, îi răspunse, hotărându-se să *nu*-l împovăreze, și mai mult, cu amănuntele despre Xavier.

O lăsă pe mai târziu. Când avea să se simtă mai bine.

— Sărută-mă, îi ceru el.

Ea se conformă.

El o trase, parțial, în pat cu el, și în afara unui singur moment neplăcut, când cotul ei se înfipse în ceea ce probabil era o coastă ruptă, rămaseră așa pentru o vreme...

Chloe fu atât de distrasă de faptul că era posibil ca ipoteza lui Kim să fie corectă — blestemul chiar părea să fi fost ridicat — încât atunci când, în sfârșit, plecă să se întâlnească cu Serghei, uită să fie neliniștită, sau îngrijorată.

— Bună, zise ea, intrând.

Olga și Serghei stăteau amândoi aplecați asupra biroului, cu ochii pe un ziar, sau un contract, sau ceva. Părul femeii, scurt, platinat, contrasta atât de puternic cu portocaliul costumului din tweed, încât Chloe aproape că fu nevoită să privească în altă parte.

Când Olga își ridică privirea și o văzu, zâmbi cu o autentică afecțiune și-și înclină capul.

— Da, Chloe, zise Serghei, zâmbind la rândul lui, însă Chloe mai zări și altceva în ochii lui albaștri-apoși: teamă, neîncredere, nerăbdare, nu putea să-și dea seama exact. A, avem confirmarea pentru marți, 28 octombrie, o anunță el. Prezentarea ta în fața Semeției.

— A, e grozav. Trebuie să-mi verific orarul de la școală și să vorbesc cu mama, dar nu văd de ce n-aș putea.

Dar tot ce-și putea imagina Chloe era Serghei, pe scena unei uriașe săli de spectacole, vorbind de la o tribună drapată cu pânză albastră, în timp ce Chloe stătea lângă el, pe un scaun pliant, așteptând să fie prezentată. Toate perechile de ochi pe care putea să le vadă, dincolo de reflectoarele de la rampă și de sus, erau oblici, și din când în când se auzeau sâsâituri din public.

— Ți-a luat Kim măsurile pentru robă? o întrebă Olga, însemnându-și ceva în agenda electronică PalmPilot din mână.

Dacă femeia asta și-ar da măcar seama cât de ridicol sună cuvintele astea, ieșind din gura ei... Chloe parcă și vedea înscris pe cererile ei de înscriere la facultate: echipa de matematică, franceza pentru avansați, și doi ani de limba și religia unui aproape-dispărut popor înrudit cu egiptenii antici. Ei bine, cel puțin cei de la Universitatea Brown[28] ar fi interesați.

— *Robă?*

— Trebuie să începi să înveți Preceptele poporului Mai și cel puțin câte ceva din limba noastră, înainte de oficierea ritualului.

— *Ritualului?*

Scena din mintea lui Chloe se schimbă, trecând de la o adunare festivă de liceu la un fel de încrucișare dintre un *bat mitzvah*[29] și o secvență desprinsă din *Buffy*.

— Chloe, trebuie să începi să iei lucrurile în serios, îi atrase atenția Serghei, cu severitate. Nu e vorba numai despre distracție și putere.

Deschise gura, vrând să le spună despre teoria lui Kim, cu privire la blestem, și la posibilitatea ca ea să-l fi ridicat... însă ceva anume o determină să se răzgândească. Era ceva din ce-i spusese prietena ei cu urechi de

pisică, în urmă cu câteva săptămâni, la începuturile șederii ei la Firebird, despre faptul că era bine să nu dezvăluie tot ce știe.

Serghei îi interpretă greșit expresia feței și oftă.

— Eu doar încerc să... Faptul de a fi conducător implică mult mai multe decât, în fine, „conducerea", Chloe. Tu ai nevoie să înțelegi, într-adevăr, spiritul poporului nostru. Și, cu toate că te-ai născut cu o mai bună viziune *naturală* asupra obiceiurilor și a religiilor noastre, încă nu ai o legătură cu cei care duc o astfel de viață zi de zi.

— Mda, știu, ai dreptate, recunoscu Chloe.

— Chiar și aceia dintre noi cu mulți ani de experiență pot încă să comită erori oribile... Mă simt îngrozitor pentru ce s-a întâmplat cu mama ta, Chloe, afirmă el, ca din senin, și cu rigiditate, ca și cum n-ar fi fost obișnuit să-și ceară scuze. Precedenta mea hotărâre, de a nu risca viețile unor Mai pentru mama Alesei — sau a *oricărei* Mai — a fost obtuză și nechibzuită și aproape că a dus la o mare catastrofă. Orice s-ar fi putut întâmpla, de îndată ce a fost răpită de membrii Ordinului... iar eu aș fi purtat o parte din vină.

Unde-o vrea să ajungă cu toate astea? se întrebă Chloe.

— Știu câtă importanță au, pentru tine, prietenii tăi umani, și familia ta umană. Cel puțin, acum știu, preciză el, bătând ușor cu degetul într-un dosar din manila de pe biroul său. Consideră că este o ofertă de pace, nu o mită. Am cerut departamentului nostru de resurse umane să-ți găsească tatăl adoptiv.

Dintre toate lucrurile pe care s-ar fi așteptat Chloe să le audă din partea lui, acesta, categoric, nu se număra printre ele. Se simțea de parcă ar

fi fost lovită cu o lopată în plină frunte, prea năucită ca să mai poată vorbi.

— Pe tata? întrebă în cele din urmă, holbându-se la dosar, dorindu-și și nedorindu-și să întindă mâna spre el.

— Deocamdată, n-am aflat nimic, preciză, cu blândețe, Olga. Dar am abordat noi și cazuri mult mai grele: de orfani Mai anonimi, aflați de cealaltă parte a lumii. Îl găsim noi, adăugă.

— Ah, exclamă Chloe, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt. Mersi, zise apoi, ridicându-se și întorcându-se să plece, neștiind ce altceva ar putea să facă. Ne mai vedem, bănuiesc…

— Chloe! strigă după ea Serghei.

Ea își întoarse privirea. Văzu că el avea o expresie îndurerată pe față, ca și cum ar fi încercat într-adevăr să ajungă la sufletul ei, însă nu știa cum.

— Olga și cu mine îți stăm la dispoziție, zise el, pentru orice ai avea nevoie. *Orice.*

— Mersi, repetă Chloe, însă poate de data aceasta chiar gândind-o.

Închise ușa după ea și rămase pentru moment în hol, încercând să conștientizeze ceea ce tocmai se petrecuse. El avea s-o ajute să-și găsească tatăl. Pe tatăl ei *uman*. Era, în mod evident, modalitatea lui Serghei de a-și cere scuze.

— Venerată Conducătoare, o salută Igor, cu răceală, apropiindu-se de biroul lui Serghei.

Ochii lui nu avuseseră niciodată un aspect mai felin decât acum, când lumina îi cădea direct pe irisuri, făcându-le să pară aproape roșii.

— Igor, răspunse Chloe, stânjenită.

Nu mai era nici urmă din fosta prietenie pe care i-o arătase el pe durata scurtei ei șederi la Firebird.

— Am auzit despre marea întrunire... cu ocazia căreia vei prelua conducerea, șuieră el. Serghei și-a dedicat *întreaga viață* Semeției, să știi.

S-a zis cu acceptarea automată a liderului lor spiritual cu har divin, își zise ea, mâhnită. Și nu părea să existe vreo cale de ieșire din asta.

— Eu nu încerc să i-o răpesc. Este vorba doar despre cum m-am *născut*, răspunse Chloe, cu un pic de disperare în glas.

— Da. Dar, ține minte, cât timp tu ai crescut printre *oameni*, Serghei contribuia la salvarea poporului *Mai*.

Și plecă — *în chip cam laș*, se gândi Chloe — fără să-i mai dea vreo șansă de a-i răspunde.

Lucrurile nu fac decât să meargă din ce în ce mai bine, bombăni ea.

Situația păru să revină, în sfârșit, la normal în seara aceea. După ce-și făcu toate temele, Chloe se delectă urmărind un reality-show penibil și răsfoind ultimul număr din *Vogue*. Era cel dintâi răgaz de detașare, agreabil, de care avusese parte de săptămâni încoace.

— Hei!

Mama lui Chloe apăruse dintr-odată lângă ea, îngenunchind lângă canapea, cu o expresie de așteptare pe față. Pentru a doua oară în ziua aceea, Chloe era destul de convinsă că nu avea să-i placă direcția în care se pregăteau să se îndrepte lucrurile.

— Mda? răspunse ea, bănuitoare.

— Tocmai mă gândeam la Paul și Amy, și la tine, și la tot stresul la care ești supusă, și la, hm,

ceilalți prieteni ai tăi... la Alek, și la cea cu urechile...

— Da? repetă Chloe, la fel de bănuitoare.

— Așa, zise mama ei, aranjându-și după ureche o șuviță subțire de păr blond-cenușiu, încă o dată perfect tuns în stil pixie.

Cerceii ei — care-i înlocuiau pe cei lăsați să cadă în ascunzătoarea Ordinului, atunci când fusese răpită — se legănau, ca două pendule hipnotice, de forma unor semiluni argintii.

— Orice s-ar întâmpla, eu am neapărată nevoie să fiu mai bine informată cu privire la viața ta, și să ajung să-ți cunosc mai bine prietenii.

Cu toate că tonul îi era lejer, în ochii Annei King se vedea o expresie care nu permitea vreo contrazicere. Era o Hotărâre Maternă.

Chloe își adună puterile.

— Mă gândeam să dau o mică petrecere cu pizza, pentru voi toți, o informă mama ei, cu un zâmbet strălucitor de alb.

Petrecerea-surpriză pe care o dăduse când împlinise Chloe șaisprezece ani fusese, la drept vorbind, destul de elegantă și de distractivă. Însă aceasta...

— Auuu, mamă! Zău *așa*, exclamă Chloe, disperată. Ar fi fost frumos când aveam, să zic, *zece ani*...

— Ar fi frumos și-acum, insistă mama ei. Putem să facem un concurs, de-a prepară-ți singur pizza... poate chiar să luăm blaturile de la Carlucci. Cu toppinguri diverse... ar fi ceva total retro. Ca o mică petrecere pre-Halloween.

— Asta *nu* mi se pare o idee bună, se rugă Chloe.

— Dar eu chiar aș vrea să-ți cunosc prietenii, rosti mama ei, printre dinții încleștați.

Din moment ce au venit să ne salveze, pe noi două.

— Știi cum se făceau, de exemplu, încrucișările între *Angel* și *Buffy*? Cum ar fi, cu Willow apărând în *Angel*, și Angel având o secvență în ultimul episod din *Buffy*? argumentă Chloe, străduindu-se ca vocea să nu-i sune plângăcioasă. Ei bine, cu *Smallville* și *The O.C.*[30] nu e așa. Și uite cum stau treburile: Paul și Amy se despart. Amy și Alek... aici se întâmplă ceva ciudat. Iar *Kim*? Mamă, tu nici măcar n-o cunoști... e o ciudată. Țin la ea, dar nu e tocmai genul de petrecăreață, și nici nu-i place de Alek, pe deasupra... Pur și simplu, chiar nu pot să mă împac cu ideea asta, de ciocnire a atâtor lumi diferite.

— Eu vreau. Să-ți cunosc. Prietenii.

Poporul Mai ar cam fi avut ceva de învățat cu privire la intimidare din partea acestei femei cu pupilele normale, rotunde, trase concluzia Chloe.

Se lăsă să cadă, îndurerată, înapoi pe canapea. Nimic bun n-avea cum să iasă de-aici.

28 Una dintre cele mai vechi instituții de învățământ superior din S.U.A., cu sediul în localitatea Providence, din statul Rhode Island.

29 Ritual iudaic oficiat atunci când un copil împlinește vârsta legală a maturității și devine, astfel, obligat să respecte poruncile. Conform tradiției, această limită de vârstă este de 13 ani, pentru băieți (*bar mitzvah*), și de 12 ani, pentru fete (*bat mitzvah*).

30 Serial american de televiziune pentru adolescenți.

Zece

— BUNĂ SEARA, doamnă King.

Mama lui Chloe îi deschisese ușa lui Kim, și acum stătea să se holbeze la ea. Avea pe cap o pălărie neagră din fetru, trasă foarte jos, astfel încât să-i acopere urechile, și blugi negri largi, cu un pulover negru, demodat, de parcă ar fi încercat să-și camufleze tot corpul, nu numai capul. Ochelarii de soare rotunzi, în stil John Lennon, cu lentile roșii, groase, îi ascundeau ochii oblici. Ridică o mână *înmănușată* și-i oferi Annei King un buchet de flori.

— Poftiți. Sper că este un cadou acceptabil pentru gazdă. Vă mulțumesc pentru că m-ați invitat la petrecere. N-am mai fost niciodată la vreuna.

Chloe închise ochii, copleșită de oroare și de epuizare. Amy se strădui să-și stăpânească râsul, fiind prima oară din toate timpurile când nu era ea cea mai bizară și mai puțin adaptată social persoană prezentă la o petrecere.

— Poți să-ți scoți toate astea, o îndemnă Chloe, încercând să pară veselă și politicoasă. Mama te-a văzut și la Presidio, și, oricum, știe cine ești.

— Florile sunt *minunate,* Kim, mulțumesc, zise mama lui Chloe, care arbora expresia ei oficială, însă era sincer mișcată de gest.

Începu să scotocească prin dulapuri după vaza cea mai potrivită. Kim își trase, în silă, mănușile din mâini, și-și scoase pălăria.

— Uite, asta cred că merge, zise Anna King, întorcându-se spre ea cu florile frumos aranjate într-o vază din cristal albastru-cobalt, exact la timp cât s-o vadă pe Kim cum își trece ghearele prin păr, scărpinându-se la baza urechilor ei impunătoare, negre și catifelate. Ah, exclamă ea, străduindu-se să nu se arate surprinsă și căutându-și cu disperare acea înfățișare politic-corectă de nu-poți-să-mă-șochezi pe care le-o rezerva de obicei transsexualilor, sau celor cu grave deformații fizice.

— N-am mai interacționat așa cu oamenii până acum... dezbrăcată, adică, încercă să explice Kim, un pic stânjenită.

— Hei, ia ceva de băut, îi propuse Amy, făcându-i semn spre un mic platou cu cocteiluri cu frișcă și suc de ananas, fără alcool, cu „sânge" de rodii scurgându-se pe marginile paharelor.

Uneori, Chloe își dorea să fi avut o soră mai mică, doar ca mama ei să aibă pe altcineva cu care să se joace de-a Martha Stewart.

Kim își alese, cu un aer bănuitor, un pahar din plastic, și limba îi țâșni din gură, gustând foarte puțin din vârf. După toate aparențele, i se păru acceptabil: făcu ochii mari și luă o înghițitură.

— Mare dobitoc mai e, zise Amy, întorcându-se spre Chloe și continuând conversația de mai devreme, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Kim încuviință cu un aer înțelept, ca și cum ar fi știut despre ce era vorba.

— Tocmai mi-a dat naibii înapoi CD-urile pe care i le făcusem cadou, de parcă doar i le-aș fi

împrumutat, sau cam așa ceva. „O, Amy, astea cred că sunt ale tale", se maimuțări Amy, ridicându-se pe vârfurile picioarelor și imitându-l. Ce mai e și cu *asta*?

— Paul și Amy se despart, indiscutabil, o informă Chloe pe Kim, simțind nevoia s-o pună la curent cu noutățile.

În plus, îi găsea și o altă ocupație. I-ar fi fost ușor s-o consoleze pe Amy, dacă băiatul implicat ar fi fost cineva pe care de-abia să-l cunoască; în precedentele cazuri, i se alăturase cu un vesel refren de „poate să se ducă naibii", dorindu-i respectivului felurite bube pe organele genitale.

Acum, însă, chiar n-ar fi vrut să spună nimic de rău despre Paul... cu toate că el chiar *fusese* un dobitoc la faza asta, se gândi Chloe. Totuși, avea ea propriile porcării de care să se ocupe... Și chiar nu știa *ce* să spună, sau ce să facă, în clipa de față.

— Și e de rău? se interesă Kim, cu toată nevinovăția unui psihoterapeut vag interesat.

— El... eu..., începu Amy, dar se întrerupse. Chiar a fost un dobitoc la faza asta! exclamă, până la urmă.

— Tu ai vrea să rămâneți împreună? zise Kim, pe un ton de parcă n-ar fi făcut altceva decât să repete întrebarea precedentă.

— Nu știu. Nu, dacă ar fi să se poarte așa tot timpul.

Chloe se minună de cât de bine dădeau impresia să se înțeleagă Amy și Kim. Păreau să se fi împrietenit încă și mai mult după seara de la restaurant; Amy își punea sufletul pe tavă în fața unei fete pe care, în mod normal, ar fi fost geloasă foc: frumoasă, exotică, și cu mult mai excentrică decât ea.

— Nu știu *cum* să mă despart, recunoscu în cele din urmă Amy, trăgându-și de o șuviță de păr ca să și-o îndrepte. Nu știu dac-o să ne putem întoarce... dacă *eu* o să mă pot întoarce la vremea când eram doar prieteni.

Se întrerupse, mușcându-și, nesigură, buza.

— Eram intimi, știi? Am...

— Termină, interveni Chloe, ajungând la concluzia că venise momentul să revină în conversație. Te rog.

Tăcură toate trei pentru moment, sorbind din cocteiluri.

— Nici nu era prea grozav, nu se putu abține Amy să declare.

— *Termină*, o apostrofară, în același timp, Kim și Chloe.

— Medalionul tău, începu Kim, încercând să schimbe subiectul, e fascinant: o reprezintă pe una dintre Zeițele Gemene ale noastre.

— Pe Bastet, mda. Dar ce vrei să spui prin Zeițele Gemene? se interesă Amy, jucându-se gânditoare cu mica amuletă în formă de pisică pe care o purta zilnic încă de la bat mitzvah.

— Bastet și Sekhmet, zeițele poporului Mai. Al căror sânge divin ne curge prin vene, și pe care noi le cultivăm.

— Fugi de-aici! exclamă Amy, entuziasmată. Sunteți cu *egiptenii*, și politeismul, și așa mai departe?

Chloe scutură din cap, în timp ce prietenele ei se lansară într-o discuție însuflețită despre religie. *Până și Amy ar fi o mai bună preoteasă Mai decât mine.* Pe lângă că era evreică, prietena ei cea mai bună fusese totdeauna cea interesată de poveștile cu Wicca, și cu budismul, și cu panteonurile antice, și cu alte lucruri de genul acesta.

Dar, tocmai când Chloe începea să se mai destindă, sosiră Paul și Alek... împreună. Ceea ce era ciudat, dintr-o serie de motive, nu în cele din urmă fiind acela că ultimul i se adresase primului cu destulă grosolănie, nu mai departe de acum vreo două zile.

— Bună seara, doamnă King, zise Paul, care adusese o salată grecească.

— Mă bucur să vă cunosc, mama lui Chloe, rosti Alek, atât fermecător, cât și nonșalant, politicos și indiferent.

Ăsta e Alek. Ea nu prea vorbise cu mama ei despre el, sau despre Brian, de când fusese prinsă că umblă cu amândoi... pe când nu i se permitea să umble chiar cu nimeni. Ar fi însemnat să vorbească și despre Brian, iar acesta continua să reprezinte un subiect care era mai bine să fie lăsat deoparte, până când și-ar fi revenit el pe deplin.

Și Alek îi adusese flori mamei ei, însă i le oferi cu mai multe înflorituri decât Kim. Încă o dată, Chloe se întrebă dacă unele dintre ciudatele obiceiuri ale noii sale familii erau rezultat al apartenenței la poporul Mai, sau la Europa de Est.

— *Două* buchete într-o singură zi, exclamă mama lui Chloe, instantaneu doborâtă de Alek, ca oricare altă femeie de pe planetă. N-am mai primit atâtea nici măcar de Valentine's Day!

— Chloe, zise Alek, apropiindu-se de ea și sărutând-o pe obraz, pentru mai multă siguranță.

Paul și mama ei făcură schimb de amabilități, după care Paul se pomeni brusc interesat profund de un castron cu mazăre în glazură de wasabi.

— Bună, îl salută Chloe, cu o oarecare nesiguranță.

— Îmi pare rău..., începu Alek. Și ea, cumva, bănui că erau cuvinte pe care el nu prea obișnuia să le pronunțe.

— Nu, ai avut totală dreptate, îl întrerupse Chloe. Eu... nu m-am purtat corect cu tine.

Amy se retrăsese, cu discreție, la vreo câțiva pași mai încolo, examinându-le colecția de CD-uri și, până la urmă, aventurându-se spre Paul. Mama lui Chloe izbutise s-o încolțească pe Kim și o interoga, cu toată politețea posibilă, fără să treacă la stilul avocățesc.

— Așadar, ai locuit toată viața împreună cu... ăăă... *Semeția* ta? o întreba, plină de interes, mama ei, pe Kim, ronțăind din cartofii prăjiți. Nu te-ai dus niciodată la școală?

Ar fi trebuit să sune neutru, ca o întrebare oarecare, ca și cum Anna King ar fi discutat cu o altă persoană adultă. Însă Chloe îi sesiza tonul vocii, îi vedea expresia feței: începea să se manifeste îngrijorarea maternă. Chloe se gândi la sora ei biologică, la cea despre existența căreia aflase abia recent, la cea care fusese asasinată — probabil, de Coțcar — înainte să aibă măcar o șansă de a se cunoaște. Îi povestise mamei sale despre cealaltă fată Mai, dar se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar aduce-o acasă. Ce-ar face Anna King?

Ar da o petrecere, sosise evidentul răspuns.

— Așa, zise Amy, întorcându-se din nou spre Alek. Cum se prezintă muzica pentru bal, domnule organizator al balului?

Își înclină capul într-o parte și se așeză. Cel mai nou look al lui Amy consta în pantaloni scurți până deasupra genunchiului, colanți, jambiere, iar în partea de sus, tricou, cu un

cardigan pe deasupra. Obișnuită de multă vreme să-i examineze ținutele înainte de a-și lua privirea de la prietena ei, Chloe își dădu seama că era o toaletă care chiar ar fi putut să facă onoare unui podium de modă. Amy, cu toate că era drăguță, în felul ei, nu reușea niciodată cu adevărat să fie și un bun model pentru toaletele proiectate de ea. Aspectul ei părea complicat, de frumusețe sesizabilă abia la a doua privire; ar fi trebuit să poarte toalete mai simple.

Și, dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, Chloe ar fi putut crede că Amy interacționa aproape omenește cu Alek, măcar de această dată.

— Nu e un bal oarecare, îi răspunse Alek, arogant. E un *bal al bobocilor*. Și *eu* am reușit să-l agăț pe Xtian Blu, ca să mixeze pentru o oră.

— Hai, *taci*! exclamă Paul, care tocmai venise să se alăture conversației, rămânând cu gura căscată.

— Mhî, confirmă Alek, cu un aer infatuat.

Amy și Chloe își dădură ochii peste cap, neavând habar despre ce DJ era vorba.

— Dar nu mai e la modă acum să se aducă formații? întrebă mama lui Chloe, cu jale. Nici măcar de jazz?

— La balul dumneavoastră cine a cântat? se interesă, politicos, Paul.

— La balul *bobocilor*, îl corectă Alek.

Anna King oftă, amintindu-și cu plăcere.

— The Creepy Sheep.

Chloe nu fu singura care se holbă la ea. Până și Kim făcu ochii mari.

— Erau anii șaptezeci. Era *punk*, protestă Anna.

— Și, se și dansează? întrebă Kim.

Își băuse cocteilul până la ultima picătură, vârându-și inuman de lunga și de îngusta limbă până la fund, ca să lingă toate fărâmelele. Caninii ei colțoși scoaseră mici clinchete în contact cu paharul. Mama lui Chloe se strădui să nu se holbeze prea tare.

— Tema este „Ceva periculos se apropie", doamnă King, zise Alek, fără să-i mai răspundă propriu-zis lui Kim. Am pus pe cineva împătimit de teatru să ne facă luminile: tot decorul să pară că ar fi copaci, și așa mai departe. Iar globul de discotecă, adăugă, cu un aer de mare înțelept, este *luna*.

— Și, toate posturile de DJ sunt ocupate? se interesă Paul, aparent într-o doară, urmărind cu degetul contururile buzei paharului.

Încă plin, observă Chloe, de savurosul cocteil fără alcool.

— Mai avem încă liber de la nouă la zece, pentru cei care vin mai devreme. Vrei să-l iei tu?

— Sigur, răspunse Paul, străduindu-se să-și stăpânească zâmbetul de triumf.

— Eu n-am mai fost niciodată la vreun bal, zise Kim, către nimeni în mod special.

Comentariul ei rămase să plutească prin aer. Până și mama lui Chloe părea o adolescentă stângace, neștiind ce să spună.

— E distractiv? vru să știe Kim.

— Nu...

— Nu tocmai...

— La drept vorbind, e cam plictiseală...

— Total anost...

— Da, dar vă duceți cu toții, remarcă Kim.

Încă o dată, se lăsă tăcere.

— Tu, zise Paul, tușind. Tu... ăăă... ai vrea să mergi?

— Cu mare plăcere. Mersi, răspunse Kim, cu promptitudine.

Încercă să abordeze un ton la fel de inexpresiv ca toți ceilalți, dar tot nu reuși să-și ascundă încântarea de pe chip.

— Hm, scuzați, mă duc să-mi caut eufemismele, zise Chloe, străduindu-se să-și mascheze chicotelile.

Alek îi întinse mâna, cu o mică înfloritură, ca s-o ajute să se ridice de pe canapea. Ea i-o acceptă și se trase în sus, cu o mișcare la fel de lipsită de efort și de grațioasă ca a unei ființe din afara regnului uman. Ca a unei Mai. Alek, la rândul lui, nu arătă nici urmă de încordare, sau de efort: abia își mișcă vârfurile degetelor. Dintr-un oarecare motiv, acest mic gest, acest moment de intimitate care ținu mai puțin de cinci secunde cu totul, se întipări cu o trăinicie și-o limpezime de cristal în mintea lui Chloe. *Ea nu e o ființă umană. El nu e o ființă umană.* Conform vechilor mituri, ei nu puteau avea relații sexuale cu oamenii: doar între ei. Ceilalți membri ai Semeției deja încuviințaseră unirea dintre Aleasa și Alek, ca un cuplu pe viață.

Lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

— Nu *vreau* așa ceva, șopti, după care porni spre baie, deja plângând.

— Mă duc eu să văd ce face, se oferi Alek, luându-i-o înainte lui Amy.

Vocile li se auzeau înfundat prin ușa pe care o trântise în urma ei. Gresia rece și porțelanul din baie i se păreau copleșitor de atrăgătoare; Chloe se așeză pe o margine a căzii și-și cuprinse capul între palme.

— Chloe? zise Alek, ciocănind ușor în ușă. Ești... bine?

Ea începu să hohotească, legănându-se înainte și-napoi.

— Chloe, repetă Alek, cu blândețe, deschizând ușa și venind să se așeze lângă ea.

— Nu vreau... adică, vreau — încercă ea să spună, printre lacrimi — vreau să-mi recapăt *vechea* viață. Vreau ca prietenii mei să se comporte normal. Vreau ca mama să se comporte normal... petrecerea asta e cea mai mare nebunie din câte a făcut până acum. *Și nu vreau să fiu conducătoarea Semeției*, strigă, cu violență. *Nu* vreau. Nu e *corect*. Ei se așteaptă de la mine să accept și, pur și simplu, să-mi schimb viața cu o sută optzeci de grade: să nu mai fiu o liceană obișnuită, și să încep să-i conduc spre glorie.

— Nimeni nu crede..., începu Alek.

— Ba da, cred *to-o-oți*! hohoti Chloe. Toată lumea îmi repetă întruna că pot să am o viață normală și să mă duc la Berkeley sau unde vreau, dar trebuie să mai fac și toate celelalte lucruri: ritualuri și alte chestii în care nu cred. Eu nu pot să conduc pe nimeni. Nu pot să mă conduc nici pe mine. Sunt *nașpa* la condus!

Totul ieși la suprafață, cu violență. Tot ce i se acumulase în adâncul minții, cinisme șoptite și îndoieli tainice, toate erupseră, în sfârșit.

— Am fost rea cu tine, nu te merit, tu n-ar trebui să fii aici...

— Tu nu ești rea cu mine, zise încetișor Alek, cu un mic zâmbet. Poate că ești derutată în multe privințe în clipa asta, Chloe King, dar un lucru tot pot să-ți spun: *rea* nu ești. Poate doar față de tine însăți.

Chloe continuă să plângă.

— Vreau să iau anul de la început, se văicări ea. Vreau ca... toate astea... să înceteze.

— Șșșt!

Alek o cuprinse, în sfârșit, cu brațele, și începu s-o legene ușor.

— Paul a invitat-o pe Kim la bal... la *balul bobocilor*, scuză-mă. Amy e clar că vrea să meargă cu tine. Categoric că vrea. Brian nu poate să meargă, fiindcă e aproape mort. Iar eu oricum n-aș putea să merg, din cauză c-o să fiu *foarte* ocupată cu învățatul limbilor moarte și conducerea Semeției și participarea în echipa de matematică și nici măcar nu mai am impresia că aș face parte din *liceul* ăsta...

Își șterse fața cu dosul palmei, cu usturimi în ochi din cauza lacrimilor și cu nasul evident umflat. *Probabil că arăt ca naiba.* Totuși, în cea mai mare măsură, plânsul părea să-i fi trecut: acum, Chloe mai era doar furioasă.

— Trebuie să fie de-a dreptul derutant pentru tine, în clipa asta, remarcă Alek, strângând-o de umeri. Mi-aș dori să te pot ajuta.

— Relațiile dintre Mai sunt mult mai puțin... *complicate* decât cele dintre oameni, nu-i așa? se interesă ea, oftând.

— Cred că sunt mult mai *spontane*, răspunse Alek, zâmbind. În loc să te superi, sau s-o iei la fugă, dac-ai fi fost educată printre Mai și nu ți-ar fi plăcut să mă vezi cu Amy, probabil că ți-ai fi scos ghearele.

Chloe zâmbi ușor auzind comentariul lui.

— Îmi place că ții la mine îndeajuns cât să fii geloasă, îi zise el, cu blândețe, strângându-i ușor brațul.

Rămaseră timp de câteva minute în tăcere, Chloe lăsându-și capul să se odihnească pe umărul lui.

Era plăcut, dar dacă era să conducă pe cineva, oriunde, trebuia să înceapă cu adevărul.

Și iată un bun loc pentru un început.

— Alek, eu cred..., începu ea.

Trase aer adânc în piept, apoi continuă:

— Nu cred că e tocmai ceea ce mi-aș dori eu, în clipa asta.

El păru un pic necăjit, dar încuviință.

— Și pe mine m-a cam băgat în sperieți, când cu toată povestea aia, despre căsătorie, din bibliotecă...

Se luptă să-și găsească exprimarea potrivită.

— Asta înseamnă o presiune foarte mare, și, dintr-odată, să te trezești că ești cuplat cu Aleasa...

Vocea îi șovăi pentru o clipă.

— Nu că n-aș crede posibil ca, într-o zi... și n-a fost numai de distracție, sau mai știu eu ce... dar n-am crezut, la început, că ar putea s-o considere cineva ca fiind permanentă. Doar *ieșim împreună*, pentru numele lui Dumnezeu! Dar, la Mai există o particularitate: până și opțiunile noastre în privința ieșitului împreună ne sunt limitate, adăugă el, cu o oarecare tristețe.

Spre stânjeneala ei, Chloe fu nevoită să recunoască în sinea ei că nu se mai gândise până acum la nimic din toate acestea dintr-o astfel de perspectivă; dintr-odată, el nu-și mai făcea de cap cu o nouă membră a comunității lor: el ieșea cu Aleasa. În mințile multora dintre cei mai maturi, ei probabil că erau deja logodiți, urmând să aibă copii și să-i conducă împreună pe Mai spre o întreagă nouă eră a păcii și a prosperității. Suspină adânc de ușurare și se abținu să-i dezvăluie faptul că era posibil ca blestemul să fi fost ridicat, și că, până la urmă, ei

chiar ar putea să umble și cu alți oameni; pur și simplu, nu i se păru că ar fi momentul potrivit.

Îi veni în minte o replică din episodul preferat al lui Paul din *Star Trek*: *„Am descoperit că nu-mi doresc căsătoria cu o legendă..."*

Alek, în calitate de prinț consort al ei. Pur și simplu, nu se potrivea.

— Mai e vreo greutate pe care-ai vrea să ți-o iei de pe suflet? o întrebă Alek, blând.

— Păi, să vedem, zise Chloe, ștergându-și ultimele lacrimi. Tocmai am fost numită conducătoarea unui popor despre care nu știu aproape nimic. Și lumea nu se prea înghesuie să mă încurajeze, să știi. La școală încă sunt în urmă, iar relația dintre mine și mama s-a întors cu fundul în sus de când am, hm, devenit Mai cu drepturi depline. Nu-mi mai găsesc locul nicăieri, iar *prietenii* mei — arătă cu degetul mare în direcția bucătăriei — își au propriile probleme. A, și mai sunt *și* urmărită de cineva.

— Ce tot spui? se miră Alek, referindu-se la ultima ei afirmație. Coțcarul e mort; tu ai cam obținut cu forța un armistițiu fragil, atât pentru noi, cât *și* pentru A Zecea Lamă. Și, indiferent de ce-ar crede Igor, sau oricine altcineva dintre sprijinitorii lui Serghei, niciun Mai n-ar fi în stare vreodată să se atingă de tine.

— Nu știu, dar pur și simplu am senzația că mă urmărește cineva; o știu. Dar tipul care-l urăște pe Brian? Rick, sau Dick, sau cum i-o zice, care a fost cu Whitney Rezza în seara aia, la Presidio...

— Nu prea cred că ar fi el în stare să se furișeze după tine: e doar un om obișnuit, și nici pe departe la fel de bun precum Coțcarul.

Felinarul din stradă își răspândea lumina prin geamul jivrat, făcând ca totul din camera

de baie să pară în același timp atât palid, cât și delicat, bine definit, dar cenușiu. Plăcile de faianță ieșeau în evidență pe fundalul tencuielii vechi; obiectele de dimensiuni mai mari, ca oglinda, sau chiuveta, păreau să se estompeze în decorul vopsit al încăperii. Trecu un automobil, spărgând tăcerea pentru câteva clipe.

— Ai aflat cine a încercat să-l omoare pe Brian? se interesă, cu blândețe, Alek.

— Nu, n-am întrebat, răspunse ea.

Rupse puțină hârtie igienică din sul, o împături și-și tamponă nasul cu ea.

— Cred c-ar fi trebuit, zise apoi.

— Eu nu mi-aș face atâtea griji, zise el, cuprinzându-i umerii cu brațul și strângând-o ușor. Tu poți să înfrunți orice le-ar trece lor prin cap să-ți servească, adăugă, mângâindu-i obrazul și împingându-i spre spate o șuviță răzlețită de păr. Ce-ar fi să ne întoarcem la petrecere?

Ea încuviință, smiorcăindu-se. El îi mai rupse o bucată de hârtie igienică, dându-i-o ca să-și sufle nasul, după care se întoarseră împreună în living, Chloe dorindu-și cu disperare să nu arate ca o idioată.

— E totul în regulă? murmură Amy.

— Mhî, răspunse Chloe, ștergându-și din nou nasul și dându-și foarte bine seama cât de clar puteau să-i dea minciuna în vileag nasul ei roșu și fața umflată.

Kim arăta alarmată.

— N-a fost decât... o mică ieșire nervoasă, își continuă Chloe explicația.

Mama ei se postase lângă masa din bucătărie, ținându-se cu mâinile de marginea ei, ca de timona unei corăbii. Articulațiile degetelor i se albiseră, de cât de tare o strângea.

— Sunt, hm, un pic cam prea stresată în momentul de față, adăugă ea, cu un zâmbet șters. Pur și simplu, m-a cam copleșit totul.

Se simțea de parcă ar fi fost din nou de unsprezece ani, când fugise, plângând, în camera ei, în timpul petrecerii aniversare. Toți băieții se hotărâseră să joace fotbal pe stradă, iar Jason Pellerin îi spusese că *ea* nu poate să participe, din cauză că era în rochie. Chloe stătuse o bună bucată de timp în camera ei și plânsese. Când, în sfârșit, ieșise de-acolo, petrecerea se cam răsuflase și era pe terminate.

— Știi ce ți-ar trebui? o întrebă Paul, rupând tăcerea. *O cerere în căsătorie.*

— Paul, îl apostrofă doamna King.

— Ce-ai zice de un maraton *Matrix*? propuse Amy, scotocindu-se prin voluminoasa ei geantă roz, ale cărei cusături i se asortau cu tivul jambierelor. Tocmai voiam să i le împrumut cuiva...

— Sună... *excelent*, zise Chloe, răsuflând adânc ușurată.

Dintr-odată, întreaga tensiune a petrecerii se risipise. *Televizorul: soluția supremă pentru petreceri.* Paul și Alek erau clar interesați, iar Kim deja luase DVD-urile și le sucea pe toate fețele, curioasă, în mâini. Mama ei reîncepu să toace pepperoni.

— Sinceră să fiu, eu nici n-am văzut partea a treia, mărturisi ea, fără să-și ridice privirea de la planșeta pentru tocat și cuțitul de bucătărie.

— A fost *nașpa*, ziseră, concomitent, Alek, Paul, Amy și Chloe.

— La fel ca și balul, comentă, cu șiretenie, Kim. Și, la fel ca și în cazul balului, o să stăm oricum s-o vedem.

— *Acum* te-ai prins, exclamă Paul, bătând-o pe spate.

Chloe își șterse ochii, însă de data aceasta nu se mai simți jenată. Băieții luară în sarcina lor aparent dificila sarcină de a pune DVD-urile și de a pregăti televizorul, iar Amy se ocupă să prepare popcorn la microunde.

— Te simți mai bine? o întrebă, încetișor, Kim.

Chloe făcu un semn de încuviințare și zâmbi.

— Pur și simplu, aveam nevoie de asta... aveam nevoie să plâng.

Încă se simțea inundată de valuri de endorfine și de ușurare. De parcă, de-acum, totul avea să fie bine.

— Și, voi ce-ați făcut, cât timp am lipsit eu?

— Nu mare lucru, mărturisi Kim. Mi s-a părut că aud pe cineva apropiindu-se de casă; asta, pe moment, m-a stârnit puțin. Dar nu era nimeni.

Chloe simți cum se opresc brusc valurile plăcute. Dar, înainte s-o poată întreba mai multe, Kim se întoarse brusc spre Paul.

— Ai de gând să-ți bei asta? îl întrebă, arătând spre paharul din mâna lui.

— Ha? bâigui Paul, smulgându-și atenția, fără tragere de inimă, de la opțiunile pentru ecran lat și sunet Dolby digital.

Iar Alek îi înhăță telecomanda cât timp el își privea, distrat, paharul cu cocteilul încă neatins.

— Hm, păi... Privi spre mama lui Chloe, încercând să-și dea seama ce e de făcut. Nu, răspunse, până la urmă.

Kim se întinse și i-l luă cu ambele mâini, după care începu să leorpăie cu lăcomie.

— Asta, rosti apoi, lingându-și o mică urmă de frișcă de pe buze, chiar e o petrecere grozavă.

Unsprezece

O SĂ FIE *BINE*, se încurajă singură Chloe, a doua zi, dimineață, oarecum crezând, de data aceasta. Mama ei părea satisfăcută — sau, poate, oripilată — și dispusă să renunțe la toată povestea cu nevoia de a fi mai prezentă în viața ei, cel puțin, pentru o vreme. După ce rezistase la toate cele șase ore de *Matrix*, cu Amy sforăind la prima oră din *Revolutions*, Kim oprind derularea la fiecare câteva minute ca să pună întrebări, și Alek cu Paul certându-se în plin *Reloaded* despre motivele pentru care n-a ajuns și Jet Li să apară în film, mama lui Chloe începuse să-i cunoască destul de bine prietenii.

Iar prietenii ei Mai nu se situau, după toate aparențele, în afara sferei comportamentale specifice adolescenților normali; nici măcar Kim, cu urechile ei, și ochii oblici, și ghearele.

— E un pic cam excentrică, fusese singurul comentariu al mamei, după plecarea oaspeților.

Chloe izbucnise în râs.

— Mda, așa e considerată și printre Mai.

Și iat-o acum, o școlăriță normală de liceu, ducându-se la ore. Aproape că ajunsese să fie absorbită de temele și de examenele ei, pusese lucrurile la punct cu Alek, iar Brian se restabilea. Ba chiar se părea că ea s-ar putea cupla cu Brian, fără a se produce consecințe fatale. Cât despre Amy și Paul... ei bine, chiar nu

era problema ei. După seara trecută, cei doi buni prieteni ai ei dăduseră impresia că înțeleg la cât stres era ea supusă, și mai coborâseră un picuț ștacheta bizareriei. Gata cu intonatul mantrei *Eu o să le fiu cea mai tare prietenă*, își zise, în sinea ei, adoptând un alt slogan: *N-au decât să-și spele singuri rufele murdare.*

După ultimul ei test recuperat la franceză, Chloe se simțea nespus de bucuroasă că scăpase și atât de încrezătoare în calificativul pe care avea să-l obțină, încât își semnă lucrarea cu o înfloritură și o floare de crin. O predă cu o mică reverență și un *merci beaucoup*. Madame Sassoon era deja cu cheile automobilului în mână. Mulțumită lui Kim, Chloe era ferm convinsă că va obține un *foarte bine*.

Își verifică mesageria vocală: două mesaje. Unul, de la Alek, care o întreba cum se simte, iar celălalt, de la Serghei.

„Chloe, am descoperit ceva despre tatăl tău. Trebuie să cercetez proprietatea asta, din apropierea școlii tale." Și Serghei îi descrisese exact locul și cum să ajungă acolo. *„E un fost cinematograf. Dacă vii să ne întâlnim acolo la patru, putem să stăm de vorbă."*

— *Sacre bleu*[31], bombăni Chloe, închizându-și telefonul cu un gest violent.

Serghei se ținuse de cuvânt: încerca, într-adevăr, să-i găsească tatăl adoptiv. Normal că avea să se ducă la întâlnirea cu el.

Apropo de franceză: *unde* oare învățase Kim s-o vorbească atât de bine? Ea nu fusese niciodată în Franța, cel puțin din câte știa Chloe. Mulți dintre Mai nu văzuseră ca lumea nici măcar San Francisco, darămite Canada, și cu atât mai puțin Franța. *Oare ei visează măcar să facă și altceva?* Câțiva Mai reușiseră să evadeze,

cum era cazul cu Simone, dansatoarea, însă reprezentau rarități. Acolo era un ghetou autoimpus. Și nu-și dădea seama precis în ce măsură se străduia, în realitate, Serghei să-i țină acolo.

Dar cum rămânea cu visurile ei, dacă tot venea vorba? De a conduce un imperiu al comerțului vestimentar? Oare avea să înlocuiască sclavia lui Serghei cu a ei personală? Oare vor insista toți ceilalți Mai să lucreze pentru ea?

Și, hm, dacă veni vorba despre imperii ale comerțului vestimentar, ți-aduci aminte că ai promis s-o vizitezi pe Marisol…?

Chloe tot amânase această vizită cam de multă vreme, prea sufocată de vinovăție ca să se gândească măcar la asta. Dar acum, în sfârșit, se simțea într-o dispoziție îndeajuns de bună ca să-și poată aduna forțele pentru așa ceva și a îndura orice s-ar abate asupra ei, orice ar merita. Deja își bifase relația cu proprietara magazinului pe lista celor încheiate, așa că, în cel mai rău caz, nu s-ar fi putut schimba nimic.

Nici măcar nu mai fusese la Pateena, încă de când se întorsese de la Firebird. Odinioară, acolo fusese limanul ei sigur, casa ei, departe de propria casă și de școală. O cu totul altă categorie de oameni și de probleme, și prima ei muncă într-adevăr solicitantă din câte avusese parte vreodată. Nimic nu te putea face să apreciezi mai mult weekendurile, decât un teanc de blugi cât un fotoliu, cărora trebuia să le sfâșii, artistic, tivurile. Mica perioadă de practică de la Firebird fusese, pentru Chloe, plictisitoare și extenuantă.

Se opri în fața vitrinelor și stătu, pentru câteva momente, să privească înăuntru. Le

amenajaseră ca pentru Halloween: probabil, opera lui Marisol. Avea un simț artistic cu mult superior față de posibilitatea de a și-l exprima. Un manechin era atârnat cu capul în jos, îmbrăcat cu o geacă din piele, arătând ca un liliac; altul fusese înveșmântat complet în portocaliu, ca un dovleac. Un al treilea avea o pereche de apărătoare pentru urechi remodelate astfel încât să arate ca două urechi, și unghii false Lee Press-On Nails, în chip de gheare.

Un motan, își dădu seama Chloe.

Minunându-se de ironia situației, inspiră adânc și intră.

— Ei, ia uite cine s-a întors, exclamă imediat Lania.

Evident că trebuia să fie ea acolo. Cum să nu. Altfel, expediția lui Chloe în căutarea ispășirii — și a umilinței aferente — n-ar mai fi fost întreagă. Cu toate că însemna un pericol pentru comerțul cu amănuntul, că era cu nasul pe sus față de clienți, și că încă nu era capabilă să înțeleagă cum se poate anula o tranzacție efectuată cu cardul de credit, fetei acesteia i se permisese să lucreze la casa de marcat doar pentru că avea cu vreo doi ani mai mult decât Chloe. Și iat-o acum, ajunsă asistent-manager.

— Ai venit să-ți iei lucrurile? insistă Lania, cu mâinile în șolduri și un rânjet de superioritate pe chip.

Arăta ca un personaj dintr-un desen animat difuzat după-amiaza: de genul celor care le îmboldeau pe fete și-i stârneau pe adolescenți să facă gesturi aiurea unii față de alții prin mall-uri. Chloe nu-și putu invoca nici măcar disprețul: ar fi fost ca și cum ar fi strâmbat din nas față de un clovn.

— Mă scuzi, îi zise Chloe, în loc de orice altceva, ocolind-o cu grijă și pornind spre partea din spate a magazinului.

— Ea nu vrea să stea de vorbă cu tine! țipă strident Lania, cu prefăcutul ei accent de fată de cartier pe care-l aborda uneori.

Lania era din La Jolla[32]; părinții ei erau proprietarii unei ferme de cai.

Chloe mai trase o dată aer adânc în piept, oprindu-se pentru o clipă în fața ușilor duble, metalice, rămase din vremea pe când acolo se afla un restaurant. Apoi, se strecură înăuntru și se așeză pe scaunul pliant din fața biroului lui Marisol.

Marisol vorbea la telefon. Își ridică privirea spre Chloe și apoi chiar se holbă la ea, ca și cum i-ar fi fost frică să nu-i fure ceva.

— Iubire, te mai sun eu. A intervenit ceva. Așteaptă puțin.

Femeia aceasta măruntă era mai în vârstă față de cât părea: părul des și frumos, lung până în talie, contribuia din plin la impresia pe care ți-o dădea, că ar fi o studentă la arte plastice. În schimb, în ochi avea o anume duritate, iar în jurul buzelor i se formau mici crețuri când și le strângea pungă.

Chloe își drese glasul, dintr-odată neștiind sigur cum să înceapă.

— De ce te-ai mai întors? o luă la rost femeia. Ca să-ți ceri scuze? Doar ți-am *spus* că, dacă nu apari în miercurea aia, plecată rămâi pentru totdeauna. Ce s-a întâmplat, ai rupt-o cu vreunul dintre cei doi iubiți ai tăi? Ai rămas însărcinată? Dragă, în afară de cazul în care ar fi *murit* cineva, nici măcar nu vreau să aud

— Ei bine, rosti lent Chloe, la drept vorbind, chiar au *murit* mai multe persoane.

Marisol făcu ochii mari.

Chloe se gândi la Coțcar, și la încăierarea de la Presidio: unul dintre membrii Ordinului A Zecea Lamă nu se mai ridicase, când se sfârșise totul. Și, desigur, dac-o puneai și pe *ea* la socoteală, asta însemna doi morți numai acolo.

— Mama a fost răpită de sectanții ăia ciudați. Și ei... l-au trimis pe dementul ăla de asasin în serie după mine. Și pe urmă am fost oarecum ținută prizonieră de oamenii ăia care cam sunt rude cu mine... E o poveste cam lungă. Totuși, dacă vrei, poți s-o suni pe mama și s-o întrebi pe ea.

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Marisol o privi fix în ochi.

— Nu, zise, într-un târziu. Te... cred.

Totuși, nu părea prea bucuroasă, ca și cum n-ar fi *vrut* s-o creadă. Și simți nevoia unei ultime verificări.

— Și nu ți s-a simțit lipsa la școală?

— Li s-a spus că am mononucleoză. Iar cei de la firma de avocatură a mamei au fost anunțați că a plecat în concediu.

— Și tu ești... bine?

— Trăiesc, răspunse Chloe, ridicând din umeri.

Din nou se așternu tăcerea, Marisol străduindu-se în mod evident să-și dea seama despre ce ar fi politicos să întrebe și ce ar însemna să-și vâre nasul unde nu-i fierbe oala, unde se termina preocuparea și unde începea curiozitatea.

Acesta era momentul în care Chloe ar fi putut să-i mărturisească. Acum putea să se scoată basma curată, să-și arate ghearele. Să-i demonstreze lui Marisol cât de mult i se îndepărtase în ultima vreme viața de cea

normală: cum nici că se putea mai departe de muncă și de ea și de veșmintele ei originale, de chitanțe și tivuri și chiar de Lania. *Altădată* îi destăinuia patroanei sale lucruri pe care niciodată nu i le-ar fi spus mamei: era ca și cum ar fi avut o soră mult mai mare, sau o mătușă cu vederi obiective, ceva mai puțin „materne" legate de viața ei.

— Ce-ți mai fac cei doi iubiți? se interesă, până la urmă, Marisol.

Momentul se dusese.

— Acum mai e unul singur. Zace într-un pat de spital, în convalescență, după ce a fost snopit în bătaie pentru că a încercat să mă salveze, îi răspunse Chloe.

Se hotărî să evite o nouă tăcere stânjenitoare, ridicându-se în picioare.

— Ei bine, cam asta a fost, zise, ridicând din umeri. Am venit doar ca să-mi cer scuze și să-ți spun că absența mea nemotivată n-a fost, în realitate, chiar fără motiv.

Trăsăturile feței lui Marisol se îmblânziră, alcătuind acum expresia ei obișnuită din situațiile în care Chloe se mai plângea, uneori, de mama ei, sau de școală.

— Dar de ce nu m-ai sunat, măcar?

— Păi... m-am simțit foarte vinovată, recunoscu Chloe.

Însă acum, că se gândea mai bine, acum, că se afla în fața femeii de care îi fusese groază s-o mai vadă măcar, i se părea oarecum ridicol.

— Tu mi-ai spus să nu mă mai întorc, și așa mai departe, așa că mi-am închipuit c-o să fii supărată pe mine și că n-o să mai vrei să vorbești cu mine niciodată. Mi-ai zis că asta e o afacere, nu un centru medical pentru adolescenți nebuni.

— Of, Chloe, tare *imbécile* mai ești, exclamă Marisol, zâmbind întristată. N-am știut că mama ta a fost răpită, și tot restul. Am crezut doar că ai probleme cu iubiții. Puteai să... *trebuia* să mă fi sunat. Mereu ar trebui să știi că poți să mă suni, orice-ar fi.

— Mersi, răspunse Chloe.

Să nu uiți asta, își zise în sinea ei. Nu că Marisol fusese atât de drăguță, încât s-o ierte, ci că anumite lucruri treceau peste vinovăția personală. Trebuia să înțeleagă unde era ceea ce conta cu adevărat, și unde era vorba doar despre sentimentele ei date peste cap, și unde apărea diferența dintre una și cealaltă.

— Am... tocmai am angajat-o pe fata cealaltă, îi zise Marisol, pe un ton șovăielnic. Nu mai pot să-ți dau postul înapoi.

Chloe ridică o mână.

— Nu-ți face probleme pentru asta. Crede-mă, am atâtea în cârcă, în clipa asta, încât aș ajunge să-ți dau *iar* țeapă, și n-aș vrea să se-ntâmple una ca asta. Plus că, după familia mea biologică, sunt un soi de prințesă, sau de preoteasă, sau cam așa ceva.

Marisol făcu o figură sceptică.

— Și ți se dă vreo coroană?

Chloe izbucni în râs. *Măcar de-ar fi fost așa.*

— Nu, doar o grămadă de porcării de învățat despre poporul din care provin.

— Asta nu sună prea bine. Ar trebui măcar ceva bijuterii. În fine, acum, dac-o să vrei să lucrezi vreo câteva ore, sună-mă. Andy nu e muncitoare ca tine. În schimb, se împacă bine cu Lania.

Chloe își dădu ochii peste cap. Marisol izbucni în hohote zgomotoase.

În drum spre ieșire, se strădui să le evite atât pe Lania, cât și pe fata cea nouă, aceasta din urmă tocmai sporovăind voioasă la telefonul ei mobil în timp ce rearanja umerașele deranjate de clienți. Avea părul vopsit negru, în stil goth, însă atitudinea îi era total neconcordantă, oarecum ca o versiune mai superficială a lui Amy. Chloe oftă și plecă, dar neputând să reziste ispitei de a expedia un zâmbet superior, calm, în direcția Laniei: era evident că fata încercase să asculte conversația dintre ea și Marisol.

Se îndreptă spre locul în care rămăsese vorba să-l întâlnească pe Serghei, așteptându-se, în mod corect, ca el să întârzie cu câteva minute. La Firebird, tot restul mergea ceas, numai unii dintre mai vârstnicii angajați est-europeni, inclusiv Serghei însuși, păreau să aibă dificultăți când venea vorba să ajungă undeva la timp.

Cinematograful reprezentă o dezamăgire: nu rămăsese afară nici măcar o copertină atrăgătoare, sau orice altceva, ci doar panourile goale, pe care odinioară fuseseră expuse afișele. Cu casa de bilete făcută zob și pereții din cărămidă plini de graffiti, clădirea părea un pic *mai mult* decât părăsită și înaintată bine pe drumul spre ruină.

Dac-aș conduce eu Firebird, aș face o chestie tare cu clădirea asta, se gândi Chloe. Posibilitățile erau nelimitate: apartamente cu adevărat mari, un bar formidabil, poate chiar un nou cinematograf. Pentru spectacolele unei trupe locale *și* proiecția unor filme de cinematecă, sau poate o versiune proprie a cafenelei din *Smallville*. Hei, Lana[33] avea doar vreo șaisprezece ani, și ținea cafeneaua; Chloe tot șaisprezece avea, plus că era conducătoarea poporului său, și om-pisică, pe deasupra. N-ar fi

trebuit să aibă *nicio problemă* când venea vorba despre simpla administrare a unei cafenele.

— Chloe!

Tresări; chiar și fără să fie atentă în mod special, cu auzul ei superior, de Mai, Chloe ar fi trebuit să-l audă apropiindu-se. Serghei era destul de masiv și de... greoi, și avea o predilecție spre pantofii care țăcăneau când mergea. Dar, iată-l acolo, la numai doi pași, cu un zâmbet vesel pe chip și mâinile împreunate la spate.

Era îmbrăcat mai neprotocolar ca de obicei, și Chloe fu nevoită să recunoască faptul că asta îl făcea să pară mult mai agreabil. Doar bluza polo și pantalonii kaki erau de-ajuns ca să-i dea o înfățișare mai puțin impozantă, mai umană.

— Nu-mi vine să cred că te-am speriat, zise el, chicotind. Stai cam de mult timp printre oameni.

— Mda, foarte nostim, ripostă Chloe, revenind imediat la postura defensivă.

— Ah, îmi cer scuze, zise bărbatul mai vârstnic, oftând și ducându-și mâna la gură. N-ar fi trebuit să spun așa ceva. N-a fost deloc amuzant. Am vrut doar să fac o glumă, ca să mai destind atmosfera.

Chloe se relaxă un pic.

— Sunt cam sensibilă când vine vorba despre mama, în ultima vreme.

— Total de înțeles. Haide, nu vrei să intrăm, cât timp stăm de vorbă? propuse Serghei, făcându-i semn să intre ea prima, în timp ce scotea un inel mare cu chei din buzunar. Neghiobul de proprietar n-a putut să vină: avea un alt client, pentru un restaurant de lux, așa că aici era un fleac, prin comparație.

— Cam nepoliticos, zise Chloe.

Murea de nerăbdare să afle ce descoperise Serghei despre tatăl ei, sau ce anume urmărea el, însă se hotărî să aibă răbdare.

Serghei ridică din umeri.

— Aici e vorba despre afaceri. Trebuie să înveți, Chloe, că deseori nu e nimic personal. Nu trebuie să pui la suflet. Te alegi cu un ulcer. Ah, uite!

Alese o cheie veche și o introduse în lacătul drugului metalic care trecea prin toate acele toarte din față. Apoi, cu o cheie mai mică, din bronz, descuie ultima ușă dinspre stânga.

— E ca într-un joc video, se hazardă Chloe.

— Știi ce, eu n-am jucat niciodată așa ceva... uite, lasă-mă să intru eu primul, ca nu cumva să fie cineva acolo, la pândă, sau mai știu eu ce, zise, pe un ton de parcă cei care s-ar fi ocupat cu așa ceva ar fi fost șobolani.

Își făcu loc înăuntru și strigă: *Aaallloooooo*, apoi ascultă orice posibil zgomot de mișcare, sau de mișunat. Apoi făcu un semn de încuviințare.

— Doar o mulțime de gândaci. Locul e sigur.

Chloe își dădu seama, cu dezgust, că și *ea* putea să audă insectele, cu zecile, măruntele lor picioare scoțând mici zgomote în timp ce fugeau de lumină. Remarcă, amuzată, că Serghei nu proceda, în viața reală, precum eroii din filmele de la cinematograf, sau de la televizor, adică nu-și agita fasciculul luminos al lanternei, de un galben pal, peste tot pe pereți, și pe podea, și pe uși. El doar înainta, așteptând câte o clipă ca să-și adapteze privirea la bezna aproape deplină. Dac-ar fi fost cu fața spre ea, Chloe știa că i-ar fi văzut ochii micșorându-se ca două fante înguste,

apoi mărindu-se, precum ochii unei pisici prin întuneric, abia zărind-se vreo urmă din iris.

Foaierul nu arăta chiar atât de dărăpănat; de îndată ce și ochii ei se adaptară, Chloe observă că, în realitate, covorul roșu era doar prăfuit și ros, nu rupt și nici mucegăit. Tejgheaua bufetului avea sticla spartă în vreo două locuri, și aparatele de preparat popcorn dispăruseră. Păcat: totdeauna își dorise să aibă și ea unul. Ar fi fost drăguț să-și poată lua un astfel de aparat acasă. Mai exista o cutie cu șervețele, având și șervețele în ea, și un candelabru din imitație de cristal, cu o parte din lămpi și brațe lipsă.

— Ce ai de gând să faci cu clădirea asta? se interesă Chloe, care deja începuse s-o redecoreze în minte.

— Încă nu m-am hotărât, îi răspunse Serghei, ridicând din umeri. Știu că e posibil să te dezamăgesc, dar în afară de cazul în care structura de rezistență ar fi într-adevăr intactă, și am putea să-i găsim o întrebuințare, există varianta ca toată clădirea să fie demolată. Terenul pe care e situată ar fi mai valoros pentru apartamente. Sau pentru o parcare: din astea ies banii adevărați.

Chloe oftă. Ce, rușii — bine, el era abhaz — n-ar fi trebuit să fie mai bine educați și mai intelectuali și cu un simț artistic mai bine dezvoltat decât americanii? Cum era posibil ca el să nu ia în seamă toată această grandoare a decadenței, frumusețea ruinată a acestui loc?

— Și, cum te descurci cu Kim, la învățatul limbii Mai? o întrebă el, ca într-o doară, lungindu-și gâtul peste una dintre tejghele, ca să examineze ce mai rămăsese din mașinăriile slinoase.

— Hm, încă nici n-am început de-a binelea, recunoscu Chloe. Dar eu tocmai mi-am terminat de recuperat restanțele de la școală, și învăț destul de repede.

Bine, e drept că nu era la fel de adevărat și în privința limbilor străine... dar ea era destul de convinsă că nu va fi nevoie decât să memoreze. Nu avea *timp* să învețe toate conjugările, sau cine știe ce alte noțiuni de egipteană veche va trebui să deprindă până mâine.

— Doar să nu uiți de public, îi atrase atenția Serghei, mai mult ca o sugestie, decât ca o mustrare.

Și Chloe își dori ca și mama ei să fi avut o conduită ceva mai asemănătoare cu a lui, măcar uneori.

— Tu, pentru ei, ești ca o a doua venire a Mântuitorului... așa că ai grijă să nu-i dezamăgești.

Chloe suspină din nou. Uite că a venit și asta. Cea de-a doua conversație inevitabilă a zilei. Sări până în locul în care stătea cândva cel care rupea biletele și rămase acolo, pe scândura aceea lată de zece centimetri, într-o poziție imposibilă pentru orice ființă omenească, excepție făcând, poate, doar Jackie Chan sau Jet Li.

— Serghei, eu nu mi-am dorit asta niciodată, mărturisi ea, punându-și tot sufletul în cuvinte. Cred că mi-aș fi dorit să-mi termin mai întâi liceul, să merg la facultate, și, eventual, să-mi pun bazele propriului imperiu comercial, cu magazine de îmbrăcăminte. Nimic din ce mi-am dorit vreodată nu implica gheare, urechi de pisică sau conducerea poporului Mai.

— Da, dar ești cine ești, preciză Serghei, întrerupându-și inspecția ca s-o fixeze pe fată cu ochii lui oblici. Își lăsă capul într-o parte, exact ca un motan. Nu poți să schimbi nimic, adăugă el.

— Ce-am vrut eu să spun — Chloe inspiră adânc — este că nu *vreau* să preiau Semeția de la tine.

Afară, firește, de cazul în care s-ar dovedi că tu ai trimis într-adevăr pe cineva ca să-mi omoare mama. Dar, și în acest caz, Chloe și-ar fi ales pe cineva care să conducă, alături de ea. Pe Igor, sau pe Olga, sau pe altcineva.

— Chloe, e foarte drăguț ce spui, replică Serghei, cu sinceritate. Dar, în realitate, tu nu mi-o iei. Și, oricum, tu ești Aleasa: e dreptul tău.

— Nu-i așa, zise Chloe, un pic ezitantă, nu-i așa că e un pic ciudat, în zilele noastre, în epoca noastră, să avem conducători *ereditari*? Adică, doar pentru faptul că m-am născut cu anumite calități, asta chiar să mă facă potrivită pentru conducere?

— Da, e ceva arhaic, *eu* sunt de acord... chiar dacă sunt și singurul. Nu e tocmai o postură bazată pe merite. Eu am clădit compania Firebird din temelii și ador s-o conduc, dar asta n-are nici cea mai mică importanță. Precedenta noastră conducătoare a Semeției, lăsând deoparte orice altceva, chiar a încercat să *realizeze* ceva. Ea a avut ca scop unirea tuturor acelor Mai împrăștiați prin Europa de Est, și a trudit din greu ca să reușească.

Lăsând deoparte orice altceva? Ce-o fi vrut să spună prin asta?

— Numai că Europa de Est a fost — și încă este — un loc foarte primejdios în care să

trăiești, iar vremea noastră acolo trecuse. Prea multe războaie, prea multe prejudecăți, prea multe violențe inutile. Scopul meu a fost totdeauna să plecăm cu toții de-acolo. Să mergem spre vest. Să fugim de noi înșine și s-o luăm de la capăt, într-o lume nouă. Poate chiar să scăpăm și de vechiul blestem, adăugă, un pic întristat. Am trudit din greu ca să-i aduc aici pe toți, să clădesc Firebird, să creez aici un loc sigur în care să putem trăi cu toții. Nu crezi că asta mă îndreptățește să fiu conducător?

— Sigur, răspunse Chloe, neștiind ce altceva ar fi putut să spună.

Serghei oftă.

— Mare păcat că nimeni altcineva nu mai e de părerea ta. Mă întreb dac-o mai fi rămas ceva în sala principală a cinematografului... de obicei, se scot scaunele și se vând la licitație. După tine, o invită, deschizându-i ușa și făcându-i o mică plecăciune în timp ce ea intra.

Întunericul de dinăuntru era de nepătruns, însă Chloe resimțea vastitatea spațiului din jurul ei. Era un loc bun în care să ți se tragă o sperietură. Se simțea de parcă ar fi fost gata să plutească prin aer.

— Hei, unde sunt întrerupătoarele? întrebă ea.

— Îmi pare rău după micile noastre conversații, zise Serghei, și vocea i se auzi deodată de la vreo zece pași distanță de ea, total imposibil de localizat. Și după partidele noastre de șah, adăugă el.

— Și mie, mărturisi, la rândul ei, Chloe. E oprit curentul, sau ce?

Întinse brațele în față, bâjbâind după peretele cel mai apropiat, dintr-odată neliniștită.

— Îmi vor lipsi și mesele noastre împreună.

— Dar nu trebuie să renunțăm la ele doar pentru că eu nu mai locuiesc în prezent acolo, zise ea.

Să fi fost doar frica ei de întuneric, sau chiar existase ceva rău-prevestitor în tonul lui?

— Mă tem că nu va mai fi posibil, răspunse bărbatul mai vârstnic, cu regret în glas. Nu din cauză că tu ești Aleasa, sau de altceva...

Deodată, toate luminile se aprinseră, la întreaga capacitate. Sala cinematografului fu inundată de o lumină galbenă, strălucitoare, și Chloe se simți orbită, acoperindu-și fața cu palmele cu o secundă prea târziu.

— ...ci pentru că tu vei fi *moartă*.

Chloe se forță să-și deschidă ochii, clipind dureros, pe măsură ce mușchii acestora îi contractau pupilele mai repede și mai mult decât fuseseră vreodată.

În fața ei se afla Coțcarul.

31 Înjurătură în limba franceză.

32 Localitate din sudul Californiei, aproape de granița cu Mexicul, situată la aproximativ 20 de kilometri spre nord față de San Diego.

33 Lana Lang, personaj din seria de benzi desenate cu *Superman*, locuind în Smallville în casa învecinată cu cea a familiei Kent, și prietenă din copilărie cu Clark Kent, eroul principal.

Doisprezece

PRIMUL LUCRU CARE-I TRECU prin minte fu: *Oh, Doamne, uite că n-a murit.*

Alexander Smith, zis și Coțcarul, asasinul psihopat din Ordinul A Zecea Lamă, ar fi trebuit să fie mort.

Când Chloe se luptase cu el pe podul Golden Gate, îl văzuse prăbușindu-se spre moarte, sau așa avusese impresia. Când cei din A Zecea Lamă aflaseră, trimiseseră o *armată* de asasini să răscolească orașul în căutarea ei, ca să-i răzbune moartea. Însă adevărul era că, în ultima clipă, ea îi întinsese mâna... ca să-l ajute să se *salveze*, din rațiuni pe care niciodată nu reușise să le exprime cu adevărat în cuvinte, mai departe de „așa mi s-a părut că trebuie să fac".

Era înalt, musculos, poate un pic mai slab decât ultima oară când îl văzuse, cu aceeași coadă de cal blond-alburie atârnându-i peste umăr, aceiași ochi de nebun, același costum negru dintr-un material gen neopren, care fără îndoială conținea aceleași nenumărate pumnale, cuțite, *shuriken* și alte felurite arme tradiționale pentru A Zecea Lamă.

— Chloe King, zise Coțcarul, cu o urmă de zâmbet.

— Arăți bine, îi zise Chloe, fără să se poată abține.

Acum *nu* era momentul să aibă umor. *Și Coțcarul ar fi prea puțin probabil să aibă simțul umorului.*

— Ce se-ntâmplă aici? ceru ea socoteală, întorcându-se cu fața spre Serghei.

— Mă... tem... că timpul petrecut printre noi ți s-a sfârșit, Venerată Conducătoare, îi replică Serghei, cu o mică plecăciune batjocoritoare. Îmi pare rău c-o să lipsești la întâlnirea de mâine.

— De ce faci asta? îl întrebă Chloe, deși știa oricum răspunsul.

— N-ai fost atentă la *nimic* din ce ți-am zis? ripostă Serghei, exasperat. Acum, că ai apărut tu, Semeția o să mă azvârle deoparte. Treizeci de ani de muncă trudnică — din viața *mea* — aruncați, pur și simplu. Nu prea cred c-o să las o adolescentă parvenită, crescută printre *oameni*, să-mi ia totul, indiferent care i-ar fi descendența.

— Descendența...? întrebă Chloe, nedumerită.

— Mama ta a fost precedenta conducătoare a Semeției noastre, o lămuri Serghei.

Și, în timp ce el vorbea, Coțcarul stătea nemișcat ca o statuie, zâmbind din când în când, în anumite momente.

— Sora ta ar fi fost următoarea conducătoare: era mai mare decât tine, știi, și-a fost nevoie de toate cele nouă lame pentru ea. Dac-ar fi supraviețuit, acum am fi avut două „Alese", adăugă el, chicotind. Ceea ce nu s-a mai întâmplat de multă vreme.

Chloe simți o greutate în adâncul stomacului. Închipuie-ți doar... o soră, care și ea putea să moară și să se-ntoarcă la viață, care ar fi putut să-i preia o parte din povară, care chiar fusese crescută în spiritul Mai și-ar fi putut să-i

arate calea... *Ia stai...* două *„Alese”?* Dar cum rămânea cu al treilea, cu fratele despre a cărui existență posibilă îi pomenise Kim? Serghei părea să nu știe nimic despre el... Chloe își ascunse gândul acesta undeva, în adâncurile minții.

— Domnul aici prezent — Serghei făcu un gest cu înflorituri spre Coțcar — s-a ocupat de ea. Biata fată: n-ar fi trebuit să hoinărească pe străzile orașului, noaptea, de una singură...

Prin mintea lui Chloe trecură, fulgerător, imagini ale visului ei repetitiv: cel despre moartea surorii sale. Se cutremură, dar își concentră din nou atenția asupra prezentului. Tot nu înțelegea. Își plimbă privirea de la unul la celălalt. Coțcarul își *dedicase* existența nimicirii poporului Mai... era viața lui. Și el cu Serghei, căpetenia Semeției, *lucrau împreună*?

— Am tot încercat să-ți dăm de urmă, o vreme, povesti Serghei, întorcându-se din nou spre Chloe. Într-un final, am presupus că ai murit în timpul confruntărilor violente dintre georgieni și abhazi. Imaginează-ți mirarea mea, când ai apărut *aici*, chiar sub nasul meu!

— Voi doi colaborați ca să omorâți pe oricine ar putea deveni adevăratul conducător al Semeției?

— Fraza asta chiar nu-mi place, replică Serghei, cu o strâmbătură.

Coțcarul doar zâmbi.

— Dar, da. În această unică privință, drumurile noastre se intersectează: A Zecea Lamă nu dorește să existe conducători puternici, misterioși, ai poporului Mai, capabili să-l unifice și să-l conducă spre victorie — sau spre ce altceva și-or închipui ei că i-ai putea

conduce — în timp ce mie îmi cam place actuala mea postură.

— Lucrezi împreună cu un om care vrea să ne șteargă de pe fața pământului, insistă Chloe, senzația aceea de greutate din adâncul stomacului transformându-se în furie, pe măsură ce deruta i se risipea. Cu cineva care a *omorât* mai mulți Mai! Dacă, într-adevăr, ții atât de mult la ei, cum de ești în stare să-i asasinezi, să *ne* asasinezi? Doar mi-ai tot spus că am rămas atât de puțini! argumentă ea cu disperare, străduindu-se să înțeleagă.

— Da, e o asociere cam bizară, recunosc, zise Serghei, clătinând aprobator din cap. E mare păcat, din punct de vedere genetic, pierderea a două fete ca voi, însă reprezintă un sacrificiu mărunt, când vine vorba să împiedici apariția haosului în cadrul Semeției... care o ducea chiar *perfect* înainte să apari dumneata, domnișoară King.

Chloe deschise gura să mai spună ceva, dar nu găsi ce. Coțcarul era în continuare nemișcat, însă cine putea să știe cât avea să mai dureze până când el va ataca? Timpul trecea.

— Tu ai trimis s-o asasineze pe mama? întrebă, în cele din urmă, încet.

— Pe care dintre ele?

Chloe miji ochii spre el.

— Pe cea adoptivă, răspunse.

Însă acum, dacă se gândea mai bine...

— Da, îi răspunse, prompt, Serghei. Dar asta a fost înainte să aflăm cu toții că tu ești „Aleasa". Atunci, nu erai decât o altă Mai pe care o primeam cu brațele deschise în haita noastră, numai că tu nu păreai încă pregătită să-ți lași trecutul în urmă. Așa că nu făceam decât să grăbim puțin procesul.

— Ați fi avut nevoie să-i omorâți pe mai mulți, nu numai pe mama, ca să mă prindeți cu totul în haita voastră, replică, înfierbântată, Chloe. Ar fi trebuit să-i omorâți pe Paul, pe Amy, pe Brian...

— Eu fac ceea ce trebuie făcut, replică Serghei, ridicând iar din umeri. Nu te măguli singură, considerându-te prima dintre Mai care să fi fost crescută de oameni. Ei sunt șase miliarde, iar noi, numai o mie, Chloe. Ei nu au nevoie de tine. *Noi*, da. Mă rog, adăugă el, pe un ton de scuză, nu de *tine*, evident, dar așa, la modul general.

Coțcarul păru să se încordeze puțin, în fine, plictisit de conversație.

— Dar măcar mi-ai căutat, câtuși de puțin, tatăl? îl întrebă Chloe pe Serghei, deși știa deja răspunsul.

Serghei își vârî inelul mare cu chei înapoi în buzunar, pregătindu-se să plece.

— Nu știu. E posibil să-l fi căutat Olga, din moment ce am pomenit despre asta de față cu ea. Și chiar îmi lipsesc momentele noastre petrecute împreună, adăugă, oftând. În oricare alte condiții, aș fi fost mândru să-ți fiu eu tată.

— Eu m-am săturat să ascult toate astea, mârâi până la urmă Coțcarul. Pregătește-te să mori, târfă Mai.

Începu să-și încrucișeze brațele peste piept, vârându-și mâinile în mânecile opuse, în căutarea câte unei lame.

— Nu vorbi așa cu ea, se răsti Serghei, iritat. Tu doar fă-ți treaba, și-atât.

— M-am săturat și de tine, Demone, ripostă Coțcarul, pe un ton inexpresiv, și imediat azvârli cu precizie o *shuriken* spre el.

Înainte să poată reacționa cumva Chloe, steluța își încheie zborul îngropându-se în gâtlejul lui Serghei. Se înfipse chiar sub barba lui îngrijită, tunsă scurt, și din locul acela începură să șiroiască panglici lungi, de un roșu întunecat.

— Tu..., gâlgâi Serghei, smulgându-și steluța din gât.

Scoțându-și ghearele, se năpusti asupra Coțcarului.

Alexander sări cu ușurință deoparte din calea lui, dar nu îndeajuns de departe încât să evite ca una dintre labele dolofane, pătrățoase, ale lui Serghei, să-i grebleze brațul cu cinci șanțuri însângerate. Se răsuci ca un titirez și înfipse un cuțit lung în spinarea lui Serghei, făcându-l să scoată un sunet situat undeva între geamăt și țipăt, complet neomenesc.

— Și tu ești Mai, Serghei Shaddar, șopti Coțcarul, în timp ce-l ținea cu o mână pe Serghei, ca să-și afunde mai mult lama în trupul lui. Tu nu însemni nimic pentru mine.

Serghei mai scoase un ultim geamăt bolborosit și se stinse.

Treisprezece

CHLOE PRIVEA CU GURA CĂSCATĂ scena din fața ei. Se simțea cumva desprinsă de ea, ca și cum ar fi văzut-o la televizor. Era, pur și simplu, prea mult pentru puterea ei de înțelegere.

Serghei și Coțcarul lucraseră împreună. *Iar acum relația dintre ei părea să se fi, hm, sfârșit.* Serghei contribuise la asasinarea surorii ei, iar acum o ademenise pe Chloe în cinematograful acesta, astfel încât Coțcarul s-o poată omorî și pe ea.

Cine era mai bun dintre ei doi? Asasinul, sau cel care-și trăda poporul?

Hei, Chloe. FUGI!

Se scutură din gândurile ei tocmai când Alexander lăsă trupul lui Serghei să se prăbușească pe podea cu un dizgrațios *buf.* Și, spre deosebire de Chloe, Serghei nu dădu nici cel mai mic semn cum că s-ar întoarce vreodată la viață.

— Ei, ca să vezi, comentă Coțcarul, dar fără prea mare mirare, el chiar nu era adevăratul conducător al Semeției.

Asasinul din fața ei probabil că știa mult mai multe despre Mai decât ea, își dădu seama Chloe.

— Chiar și pentru un Mai, era un trădător mizerabil, continuă Coțcarul, scoțându-și cuțitul

din trupul lui Serghei și ștergându-i lama. Apoi se întoarse cu fața spre ea. Tu, pe de altă parte...

Ar fi trebuit să rămână și să se lupte cu el, sau să fugă? Acea parte din Chloe care o smulsese din gândurile ei adineauri o zorea încă să fugă, însă, fără să-și dea seama precis de ce, nu i se părea că ar fi o mișcare înțeleaptă. *Nu e bine să-ți lași spatele expus... mai ales în fața cuiva dotat cu arme care pot să ajungă departe.*

— Eu, pe de altă parte...? îl îmboldi ea, încordându-se și pregătindu-se să intre în dispoziția pentru luptă, făcând câțiva pași la stânga.

— Tu ai fi o conducătoare cu adevărat măreață; falșii voștri zei au ales bine. Mare păcat că nu ești om. Acesta fiind motivul, adăugă el, pe un ton de scuză și făcându-i o mică plecăciune, pentru care trebuie *neapărat* să fac asta.

— Tu nu trebuie să faci nimic *neapărat*, îi atrase atenția Chloe, deplasându-se astfel încât să fie cu spatele spre ieșirea din sala cinematografului, capul lui Serghei fiind îndreptat spre picioarele ei. Eu n-am făcut niciodată vreun rău cuiva... pentru numele lui Dumnezeu, chiar am încercat să te salvez și pe *tine*, când ai căzut.

— Știu, răspunse Coțcarul.

Și, pentru doar o clipă, expresia lui imperturbabilă se destrămă, lăsând locul nedumeririi. Însă momentul trecu repede, și el îi aruncă un zâmbet încrâncenat, scoțând la iveală două pumnale. unul dintre ele era încă pătat de sângele lui Serghei.

— Probabil că asta se datorează faptului că ai fost crescută de oameni. Ar fi fost un experiment interesant — dacă n-ai fi fost Aleasa,

adică — să vedem ce ai fi devenit. Să vedem pe care dintre tabere ai fi ales-o.

— Nu. Există. Nicio. *Tabără.*

Chloe sări exact când el își aruncă unul dintre pumnalele lungi spre ea; sări drept în sus, și arma trecu pe sub ea, înfigându-se în peretele tapetat cu catifea din spatele ei.

— Există bine și rău, noi și voi, zise Coțcarul, dându-i târcoale și țintuind-o cu privirea.

— Nu, există oameni sănătoși și *dementi* afurisiți, îl corectă Chloe. Sau, în cazul tău, dementi afurisiți și dementi afurisiți *rău*.

La un moment dat, el scosese un al doilea cuțit, ca să-l înlocuiască pe cel aruncat; Chloe constată, iritată, că nu observase când anume. În același timp, el reușise s-o îndepărteze de ieșire, astfel încât să se situeze între ea și ușă: Chloe se afla, acum, în poziția cea mai nepotrivită cu putință pentru salvare.

— Și cu Brian cum e? insistă ea, continuând să ocolească trupul lui Serghei, în sensul acelor de ceasornic. Capul lui parcă arăta spre ieșire. A fost „bine" ce i-a făcut lui Ordinul?

Coțcarul se încruntă.

— Pentru fapta lui, Richard nu are nicio scuză, să trateze așa un om, și încă pe unul de-al *nostru*. Puteau să se găsească și alte modalități de a se ocupa de fiul lui Whitney.

Mâinile i se mișcară atât de repede, încât le mai văzu doar ca prin ceață, și deodată două pumnale zburau, învârtindu-se prin aer, spre ea.

Chloe scoase un sâsâit și se azvârli în sus și înapoi.

Își scoase ghearele și se prinse de spătarul unui scaun, știind că-l va găsi acolo. Picioarele i se lăsară în jos, cu ghearele scoase, apucându-se

de un scaun de pe rândul următor. Dintr-odată, se simțea îngrozită, dar puternică, hăituită, dar stăpână pe sine.

Se lăsă în genunchi pe îngustul spătar al scaunului, abia având nevoie să-și mențină echilibrul cu vârfurile ghearelor.

— A, uite cum apare animalul. Asta-mi ușurează misiunea, comentă Alexander, zâmbind.

Și azvârli un pumnal din argint, care vâjâi spre ea. Și el, la rândul lui, era cine trebuia să fie: vânătorul.

Chloe se răsuci și sări de pe spătarul unui scaun pe altul, și așa mai departe, tocmai până în partea din față a sălii.

Păstrează-ți controlul, se povățui singură. Însă se simțea atât de *bine* în mișcare!

— Sora ta a fost greu de ucis, rosti Coțcarul, vrând s-o necăjească, în timp ce alerga pe intervalul dintre scaune, încercând să țină pasul cu ea.

Sora mea.

Până ca măcar să afle Chloe că avea o soră, fata deja murise. Grație lui Serghei. Și Coțcarului.

Furia îi explodă în suflet, arzându-i membrele. Făcu un ultim salt sălbatic, de pe primul rând de scaune până în avanscenă, răsucindu-se prin aer astfel încât să aterizeze cu fața spre Coțcar. Acum, se afla undeva mai sus: un avantaj vizibil.

— O ultimă întrebare, rosti ea, printre dinți. *Tu* ai fost cel care m-a urmărit tot timpul?

— În afară de cazul în care ar mai fi fost și altcineva, da, răspunse el, sărind de pe podea până pe scaunele din primul rând.

Începu să alerge pe spătarele acestora la fel de sprinten de parcă ar fi fost Mai.

— Numai că tu ești aproape totdeauna înconjurată de oameni. Trebuia să te prindem singură.

Și Coțcarul se avântă înainte, zburând spre scenă și aterizând cu precizie, într-o poziție ghemuită.

Dar Chloe se azvârli asupra lui, mârâind, înainte ca el să ajungă jos. Avu nevoie să-și adune toate puterile ca să se împotrivească instinctului care o îndemna să-l lovească în piept, sau în burtă, scoțându-i mațele, așa cum ar face o pisică veritabilă. Însă își dădea seama că, pe sub neopren, el avea o platoșă Kevlar care-i proteja brațele și pieptul.

Așa că-și întinse rapid ghearele, țintindu-i gâtul, chiar deasupra armurii de un negru mat, unicul loc expus și vulnerabil.

Coțcarul își apropie brațele unul de celălalt și le ridică, ținând un pumnal îndreptat oblic în jos, de-a curmezișul încheieturii, ca să-și apere beregata. Ghearele mâinii ei stângi zăngăniră în contact cu metalul, trimițându-i vibrații în sus pe braț, ca un cui îndoit înapoi. În schimb, ghearele mâinii drepte nimeriră ceva; când se retrase de lângă el, văzu sânge, însă nu putu să-și dea seama dacă-i rănise mâna, sau urechea. Coțcarul nici nu urlase: doar icnise, umplându-și plămânii sufocați cu aer.

Ea făcu două salturi mortale înapoi și ateriză la cincisprezece pași distanță de el. Își ridică mâinile, apărându-și la rândul ei gâtul, și-i așteptă riposta. Dacă i-ar fi întors spatele și-ar fi fugit, Chloe știa că s-ar fi ales cu un pumnal înfipt între vertebre.

Iar cinematograful ar fi putut să se transforme, lesne, în mausoleul ei.

Și s-ar fi trezit cu el aplecat deasupra ei, așteptând, și l-ar fi văzut scoțându-și micul pumnal din argint și retezându-i beregata cu el. De șapte ori. Până când nu avea să se mai trezească.

Chloe fu cuprinsă de panică pentru o clipă, inundată de amintiri care nu-i aparțineau. O fată, alergând prin întuneric. Un oraș, noaptea. O alee. Visul avut de ea... un tatuaj, pe un braț. *Sodalitas Gladii Decimi. Sora ei.*

Coțcarul se ridică, tremurând puțin, însă deja avea o *shuriken* în mâna din care dispăruse pumnalul.

Chloe își pierduse concentrarea.

— NU MIȘCĂ NIMENI!

Se întoarseră amândoi.

Ușile cinematografului se izbiseră de pereți și un polițist își făcuse apariția acolo, cu pistolul calibrul 45 scos din teacă și țintind spre ei. Era greu să-și dea seama spre *care* dintre ei țintea. Dar nu mai avea importanță: un altul apăru lângă el, trăgându-și de asemenea piedica armei. Un al treilea trecu în fața lor, observă cadavrul și fugi să îngenuncheze lângă el.

— Cu amândoi vorbesc. LĂSAȚI-VĂ ARMELE JOS, strigă primul polițist.

Pentru o fracțiune de secundă, Chloe și Coțcarul își avură momentul lor, privindu-se unul pe celălalt. Apoi, concomitent — fără vreun semnal — amândoi porniră în fugă în direcții opuse. Chloe se îndreptă spre ieșirea de incendiu din dreapta scenei.

— AM ZIS: NU MIȘCĂ NIMENI! zbieră din nou polițistul.

Ea sări jos de pe scenă, drept înainte, concentrându-și întreaga forță în brațe și ghemuindu-se, ca o ghiulea. Se izbi de ușă, făcând-o să se deschidă tocmai în timp ce detuna cea dintâi împușcătură. *Tare.* Mai tare decât ar fi crezut, din ce văzuse la televizor.

Chloe țâșni afară pe ușă și se rostogoli pe pavajul de afară, ferindu-se într-o parte și trăgându-și picioarele sub ea înainte ca ușa să se trântească la loc cu putere în urma ei. Își văzu articulațiile degetelor, cu care-și protejase creștetul capului, însângerate și jupuite.

Porni, alergând și sărind și săltându-se de pe un hidrant pe o copertină, apoi pe scara de incendiu și, în sfârșit, pe acoperiș, apucându-se și avântându-se, până când ajunse din nou foarte sus, unde putea să înainteze repede și în siguranță, unde-i era cu adevărat locul.

Paisprezece

ȘI ACUM?

Chloe alerga mai departe, dar se silea să *gândească*: lucru pe care instinctele ei pisicești nu-l agreau.

Își petrecuse ultimele câteva săptămâni acasă, refăcându-se după un precedent atentat asupra vieții ei, integrând relativ subitele manifestări ale noilor sale capacități, două învieri din morți, Ordinul A Zecea Lamă, poporul Mai, precum și relația dintre acestea din urmă, din ultimele milenii, în normalitatea vieții ei de adolescentă.

Dar ce *nu* făcuse?

— Nu m-am pregătit, nu mi-am găsit o cameră sigură, n-am descoperit Grota Pisicii, răspunse Chloe, către cerul nopții, în timp ce sărea de pe o clădire pe alta, ignorând faptul că se afla la vreo treizeci de metri înălțime. Nu m-am antrenat cum trebuie pentru luptă. Nu mi-am alcătuit un fel de strategie defensivă. N-am inițiat un exercițiu de urgență pe care să-l urmăm, eu, Amy și Paul. Și Kim. Și Alek. NU MI-AM FĂCUT UN PLAN.

Se certă singură pentru faptul că nu făcuse toate acestea la timp. *Negarea totală nu salvează viețile*, se gândi ea.

— Un pic cam târziu, Chlo, bombăni.

Bine măcar că, probabil, Coțcarul n-o mai urmărea acum. Oricât de puternic și de îndemânatic ar fi fost, Alexander tot om rămânea, și nu-i erau la îndemână toate salturile și mișcările ei, cu atât mai puțin în ritmul acesta. Pentru o clipă, Chloe își permise să și-l imagineze într-un Coțcaro-mobil, stând la volan cu un rânjet malefic pe față, ca un Joker[34] blond. Oricum, chiar și să fi avut mașină, el probabil că în clipa de față era preocupat să accelereze și să se îndepărteze pe cât posibil mai mult de polițiști, fără să se mai sinchisească de ea.

— Slavă Domnului că există poliția, bombăni Chloe, măcar o dată în viață fără ironie. Dar de unde-or fi știut ce se petrecea acolo? Oare cum de-au știut că e cineva înăuntru?

Se îndreptă spre cel mai înalt punct al orizontului apropiat din fața ei, o antenă mare pentru satelit, de tip farfurie, fixată solid, dar fără pricepere, de vârful unui horn. Dacă o urmărea cineva — poliția, sau Coțcarul, sau oricine altcineva — ar vedea sigur.

De îndată ce se văzu stând în echilibru deasupra farfuriei, strângând cu o mână de marginea acesteia, își scoase singura armă pe care o avea la dispoziție.

Telefonul ei mobil.

Mai întâi, sună la Firebird.

— Alo, aici Firebird L.L.C., se auzi vocea secretarei.

Cineva chiar ar trebui să-i atragă atenția să renunțe la accentul rusesc pentru convorbirile cu exteriorul, se gândi Chloe. *Știa* că Alexandra era capabilă să vorbească engleza aproape perfect; așa, tot restul însemna fandoseală.

— Sunt Chloe. Dă-mi-o pe Olga.

— Este ieșită pentru moment... pot să-i transmit ceva?

— Nu. Dă-mi-l pe Igor.

— Venerată Conducătoare, este într-o ședință, veni răspunsul, respectuos, dar prompt.

— Scoate-l de-acolo, ceru Chloe, dându-și ochii peste cap la auzul straniei neconcordanțe a cuvintelor celeilalte femei. E *foarte* important.

— Da, Venerată Conducătoare, răspunse Alexandra, trecând-o în așteptare.

Chloe era încă uluită: îi fusese evident că fata cealaltă n-o plăcuse de la început, însă acum făcea orice-i cerea, fără ezitare și doar cu o mică notă de sarcasm.

După o surprinzător de scurtă așteptare, Igor răspunse.

— Alo?

Tonul îi era puțin iritat și răstit. *Nu se prea dă în vânt după toată povestea asta, cu conducătoarea spirituală.* Ceea ce avea să facă să sune cu mult mai neplăcut ce urma să-i spună.

— Igor, Serghei e mort.

Urmă o tăcere, ca și cum el s-ar fi întrebat dacă a auzit bine. Engleza lui Igor nu era perfectă, așa că putea fi de înțeles.

— Ce tot spui? o întrebă, în cele din urmă.

— Coțcarul tocmai l-a omorât pe Serghei. Eram cu el la cinematograful de care vă interesați voi.

Avea să-l împovăreze mai târziu cu amănuntele despre faptul că ea se afla acolo fiindcă Serghei voia să fie *asasinată*; deocamdată, nu voia decât să transmită vestea.

— Stai, stai. Coțcarul mai trăiește? Am crezut că l-ai omorât.

— Nu, în realitate, am încercat să-l *salvez*... ah, las-o baltă, oftă Chloe.

Într-o bună zi, avea să lămurească ea și toată povestea asta.

— Se pare că el *n-a* murit când a căzut de pe podul Golden Gate. Cumva, a reușit să scape cu viață. Și adineauri l-a omorât pe Serghei, în clădirea cinematografului.

— Care cinematograf? vru să știe Igor, ridicând tonul.

— Cinematograful pe care voi vă gândeați să-l cumpărați și să-l demolați, ca să construiți apartamente, sau altceva, zise Chloe, exasperată de faptul că el alesese să se fixeze tocmai asupra acestui punct anume.

— Dar noi nu ne gândeam să cumpărăm niciun cinematograf... Nu știu despre ce tot vorbești tu acolo.

Chloe se lăsă în spate pe marginea farfuriei, năucită. Și-așa era destul de grav faptul că Serghei încercase s-o omoare, dar uite până unde mersese el cu planul... Făcuse rost de cheile unei proprietăți despre care nu știa nimeni de la Firebird, doar ca să aibă la dispoziție un loc convenabil în care să fie omorâtă Chloe. O pusese pe Olga să-i caute tatăl lui Chloe, ca să aibă pretextul unei întâlniri cu ea acolo. Oare mai era și ceva în legătură cu care să nu fi mințit Serghei... sau cineva din cadrul semeției față de care să nu fi mințit?

— Unde e cinematograful acela? o iscodi Igor. Ajung imediat acolo...

— Nu, îl întrerupse Chloe. Mișună poliția. Au apărut imediat după ce am început să ne luptăm, eu și Coțcarul. Ține-te la distanță... spune-le *tuturor* să se țină la distanță, și e

valabil și pentru *kizekh*. Nu putem risca să ne expunem.

Nu-i venea să creadă că putea să vorbească astfel.

— Ești sigură că e mort? o întrebă Igor, aproape în șoaptă.

— Sunt foarte sigură, Igor, răspunse ea, cu toată blândețea de care era capabilă. Dacă ar mai fi existat vreo șansă ca el să supraviețuiască, atunci ei l-ar fi dus la spital. Dar părea mort de-a binelea. Îmi pare rău.

Urmă o tăcere prelungită.

— L-ai omorât pe Coțcar? întrebă până la urmă Igor, cu un ton de un calm ucigător.

— Ce? Nu, răspunse Chloe, dându-și seama că face o greșeală de îndată ce-i ieșiră cuvintele de pe buze. De față cu toți polițiștii ăia?

— Dar l-ai urmărit măcar?

— Nu, Igor, am fugit de la locul faptei. Ți-am *pomenit* cumva că veniseră polițiștii? Înarmați?

Se strădui să aibă un ton la fel de calm și de neșovăitor, nu unul laș, așa cum probabil că o socotea el.

— Ascultă, o să vă explic totul mai târziu, bine? Sunt *multe* de explicat. Trec diseară pe-acolo. Dar acum trebuie să închid.

Și închise. *Nu putea să fi fost Olga?* Era îngrozită, ațâțată de adrenalină, iar acum se simțea ca un rahat laș, doar din cauza ultratestosteronizatului Padawan[35] al domnului Serghei.

Exista și cineva care să manifeste *înțelegere* față de ea? Fără s-o acuze, sau să-i pună întrebări?

În timp ce apela următorul număr, o mașină de poliție trecu în goană la treizeci de

metri sub ea, cu sirena urlând. Chloe întoarse capul să privească, dar mașina nu se opri.

— Chloe! se auzi ciripitul vesel al lui Amy. Care-i treaba?

— Ți-aduci aminte de Serghei? Tipul mai în vârstă, care schimba insulte cu celălalt bătrân, la Presidio...

— Conducătorul Semeției voastre, mda, o întrerupse prietena ei. Pe un ton infatuat, mândră că știa toate acestea.

— E mort. Omorât de asasinul care a încercat să mă ucidă pe mine, atunci, pe pod.

— O, Doamne!

— Numai că el, de fapt, încerca să facă astfel încât *eu* să fiu omorâtă de Coțcar; a fost un soi de înscenare...

— Mama mă-sii, o întrerupse din nou Amy. Și tu ce-ai de gând să faci?

— Eu cred...

Chloe se întrerupse, stând să se gândească. N-avea niciun chef să se ducă imediat la Firebird: acolo probabil că era harababură. Și, în beneficiul unei depline dezvăluiri — din moment ce, probabil, oricum avea să apară toată povestea la știri — era, probabil, de preferat ca ea să-i spună totul mamei sale.

— Cred că o să mă duc mai întâi acasă. Dac-o fi să se-ntâmple ceva ciudat, vreau să pot s-o apăr pe mama.

— Bine gândit. O să venim și noi, eu și cu Paul. E mai bine să fim împreună, din moment ce toată lumea știe deja despre noi...

— Păi... bine, mda, bună idee.

— Absolut. Ne vedem în scurt timp.

Și acum, ultimul apel. Era chiar pe apelare rapidă.

— Alo?

— Alek, zise ea, și inspiră adânc. Serghei e mort. Coțcarul l-a omorât.

— O, Dumnezeule! Tu ești bine?

— N-am nimic. Mă duc spre casă, fiindcă vreau să fiu sigură că mama e bine, și așa mai departe. Nu știu *ce* poate să se mai întâmple mai departe.

— Ai nevoie de mine? Eu sunt prins într-o repetiție cu orchestra... dar las totul și vin, dacă vrei...

— Nu, răspunse Chloe, zâmbind și scuturând din cap, uitând că el n-avea cum s-o vadă. N-am nevoie. Sună-mă când ieși.

— OK. Ai grijă de tine, Chloe.

— O să am.

Chloe își închise telefonul și și-l îndesă la loc în buzunar. Mai demult, când începuse să fie hăituită de Coțcar și să-și dezvolte puterile, mereu mergea spre casă pe căi ocolite, ca să deruteze pe oricine ar fi putut s-o urmărească. De când îi fusese răpită mama, devenise evident faptul că *toată lumea* știa unde locuiește: acum, important era doar să ajungă ea prima acolo. Mai privi o dată, prelung, în jur, savurând priveliștea și răgazul de moment față de ororile a ceea ce avea să urmeze.

Pe urmă, sări jos de pe acoperiș și se zori spre casă, pe alei și străzi lăturalnice, invizibilă pentru toată lumea... inclusiv pentru polițiști.

Când își auzi mama zornăindu-și cheile la ușă, îi deschise, dar uită să-și retragă ghearele, și Anna rămase uimită văzând-o. Chloe își petrecuse toată ora în care așteptase ca mama ei să se întoarcă de la muncă patrulând prin casă, asigurându-se că toate ferestrele și ușile sunt ferecate și ascultând orice eventuale zgomote ale intrușilor. Amy stătea în fața televizorului,

comutând mereu între știrile zilei de pe CNN și canalele locale (inclusiv la reluările din *Invader Zim*[36]). Paul încă nu ajunsese.

— Doar n-o să-ți scoți ghearele la mine, nu-i așa? o întrebă Anna King, un pic neliniștită, intrând și așezându-și servieta diplomat pe masă.

— Nu tocmai, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet crispat.

— Hei... o dau iar! strigă Amy, de pe canapea.

Mama și fiica intrară în living. Un tânăr prezentator de știri, cu o expresie de îndârjire pe chip, vorbea, în timp ce cuvintele *Om de afaceri din localitate asasinat* luminau un colț al ecranului în roșu, galben și albastru.

— „Magnatul local din domeniul imobiliar Serghei Shaddar a fost găsit astăzi mort în clădirea unui cinematograf părăsit. Connie Brammeier, aflată în Inner Sunset[37], relatează."

Imaginea se mută pe chipul unei reporterițe, tânără și cu înfățișarea serioasă, urcată pe scena cinematografului. În spatele ei se petreceau tot felul de lucruri, însă era greu de spus ce anume. Se vedeau mai mulți polițiști, plus un detectiv cu oboseala întipărită pe chip, care se încrunta spre mapa din mâna ei, și mai multe blițuri clipind.

— „Astăzi, ceva mai devreme, poliția a fost alertată de o persoană din partea locului, cu privire la desfășurarea unor anumite activități suspecte în această clădire părăsită. Înăuntru, a fost descoperit trupul neînsuflețit al lui Serghei Shaddar, deținător al Firebird Properties L.L.C., victima unui asasinat oribil — și, posibil, ritualic — și plin de plăgi înjunghiate..."

— Plin? Dar n-a fost decât una, exclamă Chloe, înainte de a se putea stăpâni.

— „ ...și, de asemenea, cu beregata tăiată. Dacă a fost victima crimei organizate, sau a unui atac întâmplător, rămâne deocamdată o necunoscută. Shaddar era un om de afaceri retras, dar popular, care dona de fiecare Crăciun câte zece mii de dolari unor diverse societăți caritabile."

Uite ceva nou pentru mine, își zise Chloe, în sinea ei. La fel ca variabilele inverse și persoanele cărora le place Avril Lavigne, îi venea greu să înțeleagă cum de era posibil să fie cineva atât de absolut malefic... dar *și* să facă donații în favoarea săracilor.

— „Investigatorii afirmă că nu dețin vreo urmă a celor doi suspecți care au fugit de la locul crimei, însă poliția continuă să cerceteze. Oricine are vreo informație privitoare la această crimă este îndemnat să sune la numărul afișat în partea de jos a ecranului. Toate informațiile vor beneficia de protecția anonimatului. Bob?"

— Oare de ce am eu senzația că unul dintre suspecți ai fi *tu*, Chloe? o întrebă mama ei, pe un ton care se apropia în chip primejdios de un mârâit.

Amy dădu sonorul mai încet.

Chloe inspiră adânc.

— Serghei m-a chemat să ne întâlnim la cinematograf, fiindcă spunea că ar avea informații despre tata, începu ea să povestească, și mama ei făcu ochii mari. De fapt, era o înscenare, ca eu să fiu omorâtă de Coțcar, care era și el acolo, așteptându-mă.

— Eu crezusem că persoana aceea — Coțcarul — a căzut de pe pod, rosti, lent, mama ei.

— Doi la sută dintre sinucigași supraviețuiesc în fiecare an căderii, declară Amy, fără să-și ia ochii de pe ecranul televizorului.

— Oricum ar fi, el e încă viu, continuă Chloe, sub privirea încruntată a mamei sale. El și Serghei colaborau pentru asasinarea oricăror potențiali „Aleși”... din motive diferite, evident. Ei sunt cei care mi-au asasinat sora biologică, în urmă cu câteva luni. Însă acum Coțcarul s-a supărat pe Serghei și l-a omorât, înainte de a mă ataca pe mine: era doar un alt Mai pe care-l voia mort.

Anna King își privi prelung fiica, fără să clipească, exact în stilul lui Kim. Dar privirea ei era mult mai dură și mai oțelită decât cea a fetei-pisică, și părul blond nu-i stătea la fel de strâns pe cât și-l ținea de obicei. Iar când vorbi, într-un târziu, avea un ton la fel de calm ca al lui Igor.

— Asta a fost. Ne mutăm.

Chloe fu nevoită să-și reia în minte cuvintele ei de mai multe ori până să le înțeleagă.

— *Ce?*

— Ne mutăm. Orașul San Francisco e mult prea periculos. E ridicol, exclamă Anna King, scoțându-și ochelarii și întorcându-se cu spatele, în timp ce lua un carnețel. N-ar trebui să am probleme în găsirea unui serviciu în Seattle, sau în New York...

— Mamă, ce tot vorbești? strigă Chloe, urmărind-o prin casă.

Amy se făcu mică pe canapea, aruncând doar din când în când câte o privire peste spătarul acesteia.

— În ultimele câteva luni, au fost *două* tentative de a-ți lua viața, începu mama ei, enumerând pe degete. *Eu* am fost ținută ostatică, *tu* ai fost, practic, ținută ostatică, eu am fost, personal, martoră la un război între bande, indiferent de cum ai vrea să-l numești.

— Dar nu putem să fugim, pur și simplu... poporul Mai m-a căutat atât de mult timp... ei n-or să renunțe, cu una, cu două. Și nici Coțcarul! protestă Chloe.

— Atunci, ne vom găsi o ascunzătoare. Eu le voi spune autorităților ce mi s-a întâmplat și vom intra într-un program federal de protecție, sau cam așa ceva. O luăm de la început. Nu mă interesează.

— Dar nu pot să *părăsesc* așa pe toată lumea! se văicări Chloe, dorindu-și ca izbucnirea ei să fi sunat mai puțin adolescentin.

— Iar *eu* nu pot să te las așa, să fii omorâtă! ripostă mama ei.

Ochii îi aruncau văpăi, iar maxilarul îi stătea încleștat de iritare.

Dintr-odată, Chloe înțelese. Mama ei se simțea neputincioasă în a-și proteja fiica. Se simțea neștiutoare și lăsată pe dinafară; viața fiicei sale devenise, dintr-odată, potopită de culte străvechi și de rase mitologice, și Anna era supărată din cauză că nu mai avea nici pic de control asupra ei. Iar acesta era unul dintre lucrurile pe care le prețuia mai mult decât aproape orice.

Desigur, întreaga situație era, *cu adevărat*, scăpată de sub control: Serghei murise, Coțcarul era încă în libertate, Brian probabil că se regăsea și acum pe lista celor mai căutați dușmani ai Ordinului, poporul Mai nu avea conducător și se simțea pierdut, și, din câte

începea să-și dea seama Chloe, încetul cu încetul, nu exista decât o singură persoană în măsură să rezolve toate aceste probleme.

Își îndreptă umerii și se strădui să adopte un ton cât mai calm.

— Mamă, știu că totul e tulburător, dar fuga chiar n-ar rezolva nimic. Orice Mai poate să-mi dea de urmă, la fel ca un copoi. Și... eu nu *pot* să-i părăsesc. Acum sunt singura lor conducătoare.

Când mama ei încercă să deschidă gura, Chloe îi tăie vorba, cu toată blândețea posibilă.

— *Tu* m-ai văzut murind și întorcându-mă din morți. Mi-ai văzut ghearele. Aici nu mai e vorba doar despre vreun cerc artistic de la liceu, sau altceva asemănător: e ceva serios. Și eu sunt singura capabilă să oprească tot acest ciclu al violențelor, se trezi spunând Chloe.

Uau, oare chiar cred eu una ca asta? Și, când se gândea mai bine, își dădea seama că *nu* era o „credință": era un adevăr. Ea *trebuia* să fie cea care să-l oprească. Altfel, avea să tot continue. La nesfârșit.

Sau până când mureau toți cei implicați.

— Iar *eu* nu pot să te las să te implici în continuare, zise mama ei, cu glasul tremurat.

Însă Chloe îi simțea hotărârea destrămându-se.

— Nu avem de ales, nici tu, *nici* eu, zise Chloe. Dacă nu mă duc eu la ei, vin ei la noi. Și-ți jur că ție n-o să-ți mai facă nimeni rău vreodată.

— Și eu, de ce nu pot să jur același lucru, pentru fiica mea? șopti Anna, ducându-și degetele la tâmplă.

Nu plângea, nu tocmai, însă era evident că se străduia să se abțină.

Atunci, bătu cineva la ușă, făcându-i pe toți să tresară.

— Hei, urlă voios Paul, prin geamul ușii de la intrare, ridicând la vedere o pungă cu Krispy Kremes. Abia apoi văzu expresiile de pe fețele tuturor. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

* * *

Mama lui Chloe insistă să conducă ea, dacă tot nu putea să interzică deplasarea, nici să indice ea direcția. Paul și Amy se așezară pe bancheta din spate, îndopându-se cu gogoși, ca să mai scape de tensiune.

Aproape ca pe vremuri, se gândi Chloe, cu melancolie. Ceva din faptul că stătea pe locul din dreapta o făcea să se simtă ca și cum ar fi avut iar zece ani. Mama ei își ținea și acum maxilarele încleștate, scrâșnind din dinți; până și cerceii i se legănau cu hotărâre în urechi.

Chloe oftă, urmărind cu degetul micii stropi de ploaie care se adunau pe geam, înainte de a-și croi drum într-o parte, sau în jos, lipiți de sticlă prin puterea vântului. Cineva spusese odinioară despre un conducător că e la fel de bun ca prietenii și sfetnicii de care se înconjura. *Poate că ar trebui să le acord un pic mai multă încredere lui Paul și lui Amy.*

Când ajunseră la Masa — restaurantul era un loc de întâlnire cât mai neutru cu putință — cineva îi conduse cu discreție în spate, unde erau deja așteptați de Olga, Igor și Kim. Mama lui Chloe făcu ochii cât cepele când toți o întâmpinară pe fiica ei cu „Bun venit acasă, Venerată Conducătoare" și se înclinară. Chloe îi adresă mamei sale un zâmbet firav și ridică din umeri.

Masa era dreptunghiulară, și Chloe se orientă imediat spre un loc de pe una dintre laturile mari, chiar lângă Olga, însă mama ei o

înghionti ușor și clătină aproape imperceptibil din cap, arătându-i din ochi spre capul mesei.

— Dacă vrei într-adevăr să pui capăt violențelor și să-ți conduci poporul, atunci trebuie să-l *conduci,* murmură ea. *Preia* controlul, Chloe. Nimeni nu poate să-l preia în locul tău.

Chloe încuviință, zărind în ochii Annei King ceva anume, la care nu fusese cu adevărat atentă până acum. Ceva care implica o slujbă de mare răspundere și calități politice. Ceva legat de faptul de a fi femeie și asociată la o firmă importantă. *Trebuie s-o întreb despre asta într-o zi,* se gândi Chloe, strecurându-se pe scaun și cufundându-se în pielea moale a tapițeriei. Încercă să se concentreze asupra urmelor imprimate de fesele precedentului ocupant în tapițeria scaunului, ca să ignore senzația de nervi la stomac.

Igor și Olga erau, în mod evident, surprinși și stânjeniți de prezența neprogramată a oamenilor.

— Igor, Olga, v-o prezint pe mama mea, Anna King, zise Chloe, arătând cu brațul spre cei numiți.

Olga trecu peste orice șoc ar fi resimțit și-i strânse mâna cu căldură doamnei King.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, zise, cu accentul ei pronunțat... care devenea sesizabil mai pronunțat ori de câte ori era stresată.

— Bună seara, zise scurt Igor.

— Prietenii mei, Paul și Amy.

Cei doi Mai își înclinară capetele în semn de salut spre cei doi adolescenți umani; nici Olga, nici Igor nu fuseseră prezenți la lupta de la Presidio. *Erau ocupați cu munca propriu-zisă,* își

dădu seama Chloe, pufnind mental. Nu se jucau de-a puterea precum cei doi bărbați vârstnici care conduceau cele două tabere.

— Ei sunt Olga și Igor, cei mai importanți doi... ăăă... reprezentanți Mai.

— Mă bucur să vă cunosc, zise mama ei, cu o oarecare răceală.

— Paul, Amy, zise Olga, înclinându-și capul spre ei. Doamnă King.

Kim doar le făcu un semn cu mâna: cumva, total adorabilă, cu ghearele ei pisicești.

— Îi *cunoști* pe oamenii aceștia? o întrebă Igor, uluit.

— Sunt prietenii mei, răspunse Kim, cu nonșalanță.

— Îmi cer scuze dacă am compromis siguranța, zise Chloe, făcându-le semn celorlalți Mai să se așeze, ca și mamei sale.

Toți trei se conformară, dar privindu-se cu oarecare neîncredere.

— Eu... nu știam precis ce avea să se mai întâmple, continuă ea, și am vrut să-i mențin în siguranță.

— Sigur că da, replică prompt Olga. Ei au contribuit la salvarea ta, da? Sigur că sunt bineveniți printre noi.

Igor, în schimb, nu spuse nimic.

— Înainte de a merge mai departe cu orice altceva... Chloe trase aer adânc în piept. Trebuie să aflați că Serghei încerca să-mi provoace moartea când s-a întâmplat totul.

Kim făcu ochii mari, până într-atât, încât păreau gata să-i explodeze din orbite. Olga clătină încetișor din cap.

— E ridicol, zise Igor.

— Din nefericire, nu e, îl contrazise Chloe.

Le istorisi întreaga întâmplare, cu toată acuratețea și toate amănuntele pe care putea să și le mai amintească. În mod special, exact cuvintele lui Serghei.

— Așa că, practic, concluzionă ea, Serghei și Coțcarul colaborau pentru descoperirea și asasinarea tuturor altor posibili Aleși, inclusiv a *surorii mele.*

— Nu avea niciun motiv, pufni Igor, cu dispreț.

— El voia să-și păstreze puterea, și se temea să nu-i fie luată.

— Dar tu ești Aleasa, rosti Olga, neputincioasă. De ce-ar fi făcut el așa ceva?

— *Tocmai* v-am spus, răspunse Chloe, străduindu-se să nu-și piardă răbdarea.

Mama ei scutură aproape imperceptibil din cap. *Calmează-te, Chloe.*

— Eu nu cred, repetă Igor, luând o înghițitură din cafea.

— OK, poți să crezi, sau nu; realitatea este că el e *mort*, iar poliția derulează o investigație. Noi ce facem acum?

Toți cei din jurul mesei rămaseră tăcuți. Olga sorbi delicat din ceaiul pe care i-l adusese chelnerul.

— Vom discuta despre asta la întâlnirea la care vei participa și tu, și toată Semeția, mâine-seară, zise ea.

— Eu o să te învăț principala rugăciune pentru deschidere; cred că va fi de ajuns, deocamdată, se oferi Kim.

— *Rugăciune...?*

Mama lui Chloe își întoarse căutătura furioasă spre fata-pisică. Urechile lui Kim se pleoștiră, și ea se făcu mică sub privirea femeii mai vârstnice.

— Mai degrabă, o... o invocație, bolborosi ea, începutul tradițional al unui discurs.

Chloe se strădui să-și stăpânească zâmbetul.

— Dați-mi voie să clarific în totalitate un aspect: nu sunt în totalitate de acord cu toate acestea, rosti cu hotărâre Anna King, cu toate că respect necesitățile și credințele poporului nativ al lui Chloe. Dar, dacă i se întâmplă *ceva* lui Chloe, țineți minte: spre deosebire și de voi, și de membrii Ordinului, eu nu am nimic împotriva armelor de foc.

Igor se pregătea să-și dea ochii peste cap, însă Olga îl făcu să se răzgândească, trăgându-i o lovitură cu piciorul pe sub masă. Chloe și-o imagină pe mama sa, stând cu o armă automată în mâini, țipând și agitându-și arma într-o parte și-n cealaltă, trăgând rafală după rafală spre inamicii nevăzuți. În viziunea lui Chloe, încă avea pe nas ochelarii pentru citit și în urechi i se legănau cerceii de argint.

— Și acum, ce-o să le spunem tuturor? Despre motivul pentru care nu ești acolo, cu ei? ceru să știe Igor.

— Le spuneți adevărul. *Boule,* fu cât pe ce să adauge Chloe. Că e cu adevărat periculos în momentul acesta, că-l am pe urmele mele pe Coțcar... și c-o să ne vedem cu toții mâine, acolo, în Grota Pisicii.

— Unde? o întrebă Olga, nedumerită.

Ups. E amuzant numai pentru mine, își dădu seama Chloe.

— Ăăă... la Firebird, se corectă ea.

Însă văzu că Paul și Amy zâmbeau.

— Să le mai spuneți *și* că nu va fi nicio *răzbunare.* Nici din partea vreunei persoane individuale, nici din partea vreunui *kizekh.*

— Dar toți cei loiali dintre Mai vor insista, se stropși Igor. Eu însumi, dac-aș fi avut iscusința...

— Tu — le — vei — spune — că — nu — va — fi — *nicio răzbunare*, repetă Chloe, cu glas tărăgănat. Nimeni nu va face nimic, până după marea seară a discursurilor de mâine. Toți sunt avizi de sânge... și cei din A Zecea Lamă vor fi pregătiți și în așteptare, de îndată ce vor afla veștile. Se vor *aștepta* la un atac, preciză ea, sperând că fusese suficient de convingătoare.

— Are dreptate, o susținu Olga.

Chloe încă era năucită de credința absolută a acestei femei mai vârstnice în ea, ca Aleasă. Și ea îi fusese la fel de loială lui Serghei ca și Igor, însă nu avea nici cea mai mică problemă în acceptarea a ceea ce spunea noua și adolescenta lideră spirituală a poporului Mai, oricât de deplasat ar fi părut.

Și e foarte bine, dacă mă gândesc la pumnalele din ochii cu care mă privește Igor...

— Cred că mai avem câteva ore de acalmie înainte de începerea furtunii, adăugă Kim. Ar fi un moment prielnic ca să evaluăm situația și să ne facem planurile.

— Dar investigarea asasinării lui Serghei n-o să-i conducă pe polițiști spre voi? interveni Paul. Adică, să cerceteze la Firebird, și printre toți partenerii lui de afaceri, și angajații nemulțumiți...

— Are dreptate, îl aprobă mama lui Chloe. Voi *aveți* măcar vreun plan pentru genul acesta de investigație?

Igor și Olga se priviră unul pe celălalt, apoi își întoarseră ochii spre Chloe.

După toate aparențele, *nu* aveau.

34 Aluzie la personaje din seria *Batman* și la vehiculul botezat *Batmobil.*

35 Elevul unui cavaler Jedi, în seria *Războiul Stelelor*.

36 Serial american animat de televiziune produs de Nickelodeon și având ca personaj principal un extraterestru pe nume Zim, de pe planeta Irk, care are ca misiune cucerirea și distrugerea Pământului.

37 Partea interioară a Sunset District, important cartier din zona central - vestică a metropolei San Francisco.

Cincisprezece

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, Chloe își dădu seama că era o zi de marți. Numai că, în loc să se ducă la școală, mai rămase pentru un timp în pat și hotărî că, la câte se întâmplau în jurul ei, încă o zi n-ar însemna sfârșitul lumii. În clipa aceasta, nu se simțea în stare să îndure nimic. Nici recuperări după programul de școală, nici întâlniri cu oricine, nici nimic. Nimic, până la șapte seara, când trebuia să se adreseze minusculului trib de Mai, fără casă și fără conducător, unor peste o sută de persoane necunoscute, cu fețele ridicate și ochii mijiți spre ea, în căutarea speranței.

Chloe încercă să trateze această ocazie ca pe un examen oral și să nu-și facă griji pentru ea decât ceva mai târziu. Se întinse și se ridică în capul oaselor, lăsându-și doar pentru câteva clipe ghearele să-i iasă din vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Pijamaua ei consta într-o veche pereche de boxeri și un uriaș tricou Tide pe care-l primise cadou mama ei la Target, sau altundeva. Mare. Portocaliu. Urât.

Alek o plăcea în urâtele și supradimensionatele ei veșminte pentru noapte, își aminti ea, cu o ușoară întristare.

Chloe clătină din cap. Făcuse pace cu el săptămâna trecută, concomitent cu temele ei pentru școală. Făcuse pace și cu Marisol. *Și*

Serghei, hm, odihnească-se în pace. Acum avea nevoie de o zi de pace și de liniște pentru ea însăși, înainte ca rahatul să înceapă iar să se reverse, în seara aceea.

Am nevoie să plec la o plimbare cu bicicleta.

Își îndepărtă sub duș lenea somnului și-și trase pe ea veșminte curate: blugi, un tricou și o geacă pufoasă Patagonia, pe care o purta rareori la școală, de teamă ca Amy să n-o acuze că ar fi stridentă. Mama ei era jos, la masă, sorbind din cafea și parcurgând cu privirea facturile.

— Mă duc să fac o plimbare cu bicicleta, o anunță Chloe, smucindu-și degetul mare în direcția mini-garajului care conținea mult prea multe porcării depozitate încât să mai încapă și mașina în el.

— Să-ți iei casca, rosti mașinal doamna King.

Abia apoi își ridică privirea spre fiica ei.

— Ia stai! Ești sigură că e bine? Dar cum rămâne cu poliția... și cu Coțcarul?

— Dă-i în mă-sa, răspunse Chloe, cu un zâmbet fioros.

Apoi își îndulci expresia văzând groaza întipărită pe fața mamei.

— Mă îndoiesc că polițiștii ar putea să mă recunoască, dacă am casca pe cap. Cât despre Coțcar... îți promit c-o să stau numai în locuri publice. El n-o să facă nimic, dacă sunt acolo persoane nevinovate — oameni — în preajmă. Am mare nevoie să-mi limpezesc mintea, o vreme.

— Și eu, zise Anna King, pe un ton vag. Este... cu adevărat... ceva neobișnuit pentru mine, știi?

— Tu chiar n-aveai habar în ce te-ai băgat când m-ai adoptat, hm? zise Chloe, zâmbind, cu

toate că, pe dinăuntru, se simțea într-adevăr vinovată pentru asta.

— Mi-am dat seama în ce m-am băgat când aveai doi ani și ți-ai dărâmat biblioteca peste tine. Și *pe urmă* ai început să-mi ronțăi toate romanele mele preferate de Tony Hillerman[38], replică mama ei, cu șiretenie. Am mai citit despre alți părinți cu copii care vor să-și restabilească legăturile cu... *etnicitatea* lor originară. Dar niciunul dintre cazurile relatate acolo nu se ocupa de supranatural.

Era un termen neobișnuit. Chloe niciodată nu se gândise la el, cu referire la propria persoană. În fine, ea încerca să nu se gândească deloc la toată povestea cu muritul și întorsul din morți, în general. Era prea bizară. Acum, de exemplu, Serghei o fi în lumea aceea a umbrelor? Exista el alături de celelalte umbre de lei care bântuiau prin întunericul acelei veșnicii? Sau exista un iad pentru Mai, rezervat celor ca el?

— Vestea bună e că, dacă pățesc vreun accident, mi-au mai rămas încă șapte vieți, declară Chloe, zâmbind.

— Nici măcar în glumă să n-o mai spui, replică mama ei, printre dinți.

În unele privințe, mama ar fi o mai bună întruchipare a Zeițelor Gemene, decât Kim, se gândi Chloe, în timp ce pedala prin parc. Ca atunci când își formulase discursul despre apărarea sau răzbunarea fiicei sale, pentru eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva: protectoare ca Bastet, războinică precum Sekhmet. Kim era profund spiritualizată, însă nu etala cu adevărat calități ale niciuneia dintre ele. Dacă exista ceva asemănător cu muzele din

panteonul Mai, atunci cu siguranță că ar fi fost vorba despre Kim.

Aerul era răcoros, perfect pentru o expediție pe bicicletă, și soarele îi încălzea spinarea. Amy obișnuia să se distreze pe seama căștii lui Chloe, când erau încă în creștere: ea mereu și-o lepăda pe-a ei, de îndată ce se îndepărtau de casă la o distanță la care să nu mai poată fi văzute. Însă Chloe considera că o făcea să arate ca o veritabilă biciclistă, ca o participantă la curse, sau, poate, o fată-curier.

Oamenii îi zâmbiră când intră pe aleea din parcul Golden Gate; alți bicicliști o întâmpinară cu „Bună dimineața", sau „Ce zi grozavă pentru plimbare". Chloe era, în același timp, anonimă și recunoscută, salutată și apoi uitată, la fel ca toți ceilalți oameni care se bucurau de vremea frumoasă de-afară. O fetiță pe o bicicletă roz cu rotițe laterale de sprijin încercă să se ia la întrecere cu ea cale de câțiva metri, și Chloe se prefăcu că pedalează cu îndârjire, până când mama își chemă odrasla înapoi.

Era o senzație plăcută să-și simtă picioarele pedalând, și acea stranie poziție cocoșată, când se apleca deasupra ghidonului. Însă nu exista nimic din acea familiară usturime în gambe cu care fusese obișnuită, în mod normal, ceea ce i se părea, într-adevăr, caraghios. Principalul motiv pentru care-și dorise o bicicletă Merida era acela că avea un motor electric asistat de pedale și solicita un efort mai mic din partea ei când trebuia să urce o pantă. Acum, însă, cu forța și rezistența ei de Mai, aceasta nu mai constituia o problemă. *Pun pariu că aș putea acum chiar să particip la triatlon.* Poate, doar, în afară de partea cu înotul: nu era convinsă dacă pisicile se descurcau prea bine cu înotul, și nici

în ce măsură aversiunea lor naturală față de apă i-ar putea afecta performanțele.

Trecu pe bicicletă pe lângă oamenii care se jucau prin parc în fiecare dimineață devreme, și privi cum un tip înalt, șaten, sărea după un frisbee aruncat foarte sus. Ceva mai departe, se petrecea o chestie politică tipică pentru San Francisco: un tip blond, mai scund, care nu părea să fie mai mare ca vârstă decât ea, stătea la o masă și împărțea fluturași despre beneficiile libertarismului[39]. Chloe nu știa prea bine despre ce era vorba, însă judecând după glumele sarcastice ale unor tipi mai zdrențăroși din preajmă, probabil că nu era ceva stângist.

Își întoarse cu o mișcare energică bicicleta spre nord, ieșind din parc la câteva minute după aceea. Destinația care o tot tulbura din adâncul minții ieși în sfârșit la suprafață și deveni cunoscută: podul Golden Gate.

Locul în care se luptase pentru prima oară cu Coțcarul, și-l crezuse mort. Prăpastia simbolică dintre vechea ei viață și traiul printre Mai, ascuns în micul lor conac de peste fluviu, în Sausalito. Ea, cu Amy și Paul — pe vremea când erau doar cu un pic mai tineri, pe vremea când toți erau, încă, „doar prieteni" — obișnuiau să se plimbe de-a lungul lui, și să viseze la lumile noi aflate de partea cealaltă. După atentatele din data de 11 septembrie, brigăzi ale Gărzii Naționale începuseră să fie postate în jurul lui, menținându-i siguranța și incomodându-i pe localnici.

Ceea ce, odinioară, fusese unul dintre locurile ei preferate din întreaga lume, devenise o sursă de tulburare, de frământări și de serioase deranjamente stomacale.

A venit vremea să mi-l iau înapoi. Să-l revendic.

Chloe comută bicicleta pe viteza superioară și pedală cât putu de tare, picioarele ei surclasând motorul. Străduindu-se să nu gândească, se avântă înainte și închise ochii.

Când îi deschise iar, era pe pod.

Era o zi superbă: traversele portocalii străluceau sfidătoare pe fundalul albastru delicat al cerului și albul de vată de zahăr al norilor, o culoare complet nepotrivită în natură. Apa golfului scânteia orbitor dedesubt, un albastru-închis pe care ambarcațiunile de un alb prăfos pluteau nepăsătoare. Dealurile din fața ei aveau diverse nuanțe sclipitoare de verde și verde-închis, ca un afiș în acuarelă dintr-un magazin cu suveniruri pentru turiști.

Chloe simți că-i vine să strige, sau să cânte. Din moment ce nu prea putea să se descurce la acest din urmă capitol, lăsă să-i scape un „IIIUUUUUPIIIII!" care-i sperie pe câțiva pietoni.

Era năpădită de o bucurie a mișcării de care nu mai avusese parte de multă vreme. Nu vâna, nici nu era vânată, nu avea pe nimeni prin preajmă care să i-o tulbure: doar viteza, șuierul vântului în urechi, picioarele mișcându-se și priveliștea superbă.

Rugăciunea este mișcarea.

Chloe își aminti ceva nedeslușit despre dansatorii-șerpi Hopi, care se rugau pentru ploaie ținând în guri șerpi cu clopoței. Rugăciunea lor *era* dansul, nu o recitare separată, sau un cântec, sau versuri rostite. Exact asta simțea ea acum: numai splendoarea și bucuria de a fi, pur și simplu, în viață.

Îți mulțumesc, Cine-oi fi.

Podul i se păru prea scurt, până la urmă; în timp ce trecea de celălalt capăt al lui, Chloe se miră cum de i se păruse interminabil în acele situații în care-l traversase, într-o parte și-n cealaltă, cu mașina, o dată chiar cu Brian aproape mort pe bancheta din spate.

Nu avea niciun chef să se întoarcă deocamdată acasă, așa că trecu mai departe și porni spre promontoriul Marin, așteptând să resimtă oboseala, pe măsură ce dealurile aveau să-și ceară tributul.

Dar nu se întâmplă așa ceva.

Ca și cum ar fi urcat în spirală spre vârful unui gigantic cornet cu înghețată, Chloe înconjură dealul pe la marginile lui și se pomeni în fața ochilor cu o nouă priveliște superbă: podul, văzut de sus, și San Francisco, în depărtare, iar între ele, numai apă și stropi. Nu era decât o mică suprafață pentru parcare și un strat subțire de iarbă învelind promontoriul stâncos; cei mai mulți dintre oameni urcau până acolo, făceau câte o fotografie și plecau. Cei care rămâneau erau respectuoși și tăcuți. Orice zgomot din partea copiilor extaziați care țopăiau în vârful lumii era măturat de vântul dinspre ocean.

Chloe își rezemă cu grijă bicicleta de un bolovan și se sui în vârful lui, îmbrățișându-și genunchii la piept și sorbind priveliștea.

Ce-aș vrea să mă simt așa mereu!

Chloe își dori să fi existat vreo cale de a-și înmagazina întregul moment prezent, nu doar imaginea, doar partea vizuală, ci totul, cu mirosuri, și senzații, și restul. Ca într-o piatră, sau altceva care să poată fi păstrat în cutia cu bijuterii, și scos ori de câte ori simțea nevoia să retrăiască momentul.

Se lăsă pe spate și se întinse, ridicându-și privirea spre cer. În bătaia soarelui și a vântului, și în tăcerea din jur, rotițele din mintea ei începură să se așeze, încetul cu încetul, la locurile lor; cheile universale și toate celelalte unelte care o sabotaseră mental pe durata ultimelor câteva luni dispărură treptat. Vacarmul de fond din creierul ei se stinse. Acum, doar *exista*.

Și iată, acolo, ascunse de mâzgăliturile mentale, văzu răspunsurile care fuseseră totdeauna acolo. Nu era o uriașă revelație, un mesaj trimis de Zeițele Gemene, sau de mama ei de dincolo: era doar mintea lui Chloe. Care vorbea acum deslușit cu ea însăși.

Se ridică în șezut și-și scoase telefonul, plină de regret pentru faptul că momentul se sfârșise, dar și de hotărâre.

Făcu o comandă telefonică, astfel încât să nu i se afișeze numărul ca apelant, și-l ceru pe Whitney Rezza când i se făcu legătura, spunându-i secretarei că e Chloe King.

— Ei, iată un apel la care nu m-aș fi așteptat niciodată, răspunse Whitney, cu obișnuitul lui rânjet ușor, ca și cum ar fi fost la clubul de iahting.

— Domnule Rezza, Alexander Smith l-a omorât ieri pe Serghei.

— Zău? Ei, *asta* chiar este o veste cam neașteptată. Bine i-a făcut.

Chloe își păstră calmul interior, refuzând să izbucnească, sau să devină sarcastică.

— În realitate, ei doi lucrau împreună. Pentru asasinarea tuturor descendenților precedentei *adevărate* conducătoare a Semeției. Ca, de exemplu, a surorii mele. Sau a mea.

— Nu cred așa ceva nici în ruptul capului, replică vârstnicul ei interlocutor.

Chloe se întrebă, pentru o clipă, dacă exista cineva, din *oricare* dintre cele două tabere, care să fi văzut vreodată un film cu spioni. De oricare fel. De parcă ideea ca doi dușmani să lucreze împreună pentru atingerea unui scop comun ar fi fost, pentru ei, absurdă.

— Ei bine, totuși așa a fost. O știu: am fost acolo când l-a omorât Coțcarul. Amândoi au vorbit despre asta. Dar, stați, nu în legătură cu asta v-am sunat.

— Da?

— În calitate de nouă conducătoare a Semeției — de *Aleasă* — vă propun un armistițiu, zise ea.

Inspiră adânc. Nu-și depășea propria autoritate: doar *era* noua conducătoare. Iar cei ca Igor n-aveau altceva de făcut decât să accepte.

Păi, nu?

— Vom lăsa ca moartea lui Serghei să fie ultimul act de violență dintre noi. Pe cuvântul meu, rosti Chloe, cu hotărâre.

— Hmmm... fascinantă idee...

Chloe își ținu respirația.

— ...dar nu, îmi pare rău, nu e chiar atât de interesantă. Este pentru prima oară, după atâția ani, când Ordinul nostru are o cauză demnă de luat în seamă: de ce ne-am opri la un armistițiu, când am putea să mergem mai departe și să vă nimicim de tot? Chiar ar fi cazul să-ți mulțumesc, să știi... Mica înfruntare de la Presidio, pe care ai pus-o la cale, chiar a făcut minuni pentru moralul și scopurile noastre.

Ce voia să spună prin asta? *Există putere în războaie, asta a vrut să spună*, își dădu seama

Chloe, întunecată. Ultima lor manevră strategică importantă împotriva poporului Mai fusese atunci când Whitney își pierduse propria soție, omorâtă de un oarecare membru al unei bande, fără legătură cu niciuna dintre părți... De atunci, Ordinul nu însemnase mai mult decât o adunătură de masoni violenți și puțin cam supraestimați, cu reguli și ritualuri secrete, dar nu prea dibaci în privința unor atacuri cu adevărat orientate.

— Altfel spus, îți doresc succes în calitate de nouă conducătoare, și așa mai departe... dar, sincer vorbind, ai tăi nu vor semăna un pic cu puii cu capetele tăiate, pentru o vreme, cumva?

Părea extrem de sigur pe sine. Chloe mai avea nevoie de un singur lucru, să joace o carte cu care să-l lase tulburat. Să-i dea o temă de gândire.

— Mulțumesc. Apropo, Whitney, ce-ți mai face fiul?

Și, cu aceasta, închise.

Secretul. Aceasta era problema, de ambele părți. Secretul și ritualurile. Dac-ar fi fost după *ea*, dacă *ea* ar fi fost conducătoarea poporului Mai, cu ani în urmă, când ajunseseră în America, la primul semn al atacurilor din partea Ordinului, ea le-ar fi înfipt în coaste pe cel mai tare avocat specializat în crime și delicte rasiale. Le-ar fi aruncat în aer secta, în public. Paul îi arătase odată lista cu „Topul 10 al lucrurilor pe care să nu le faci în calitate de Suzeran al Răului", pe web, iar în acest top zece se afla și sfatul potrivit căruia, atunci când se apropie gașca eroilor, *nu* asmuți asupra lor dulăii iadului: doar suni la poliția locală și faci astfel încât să fie arestați pentru violarea proprietății.

O să spun, se hotărî Chloe, cu cea mai plângăcioasă și copilăroasă voce mentală de care era capabilă. Sună din nou la numărul pentru comenzi telefonice și ceru să i se facă legătura cu numărul aflat de la știri, pentru informații.

— Alo? Bună, am, ceva... ăăă... informații despre tipul care a fost asasinat ieri în cinematograf, da?

— Poți să vii până la secție, ca să-ți luăm o declarație completă? o întrebă interlocutoarea, într-o manieră bruscă și profesională.

— Păi, ăăă, aș prefera să nu. Eu tocmai, ăăă, cumpăram ceva... *marfă* de la un... *prieten*, înăuntru... am văzut toată faza, dar n-aș vrea să fiu implicată.

— Foarte bine, atunci, mormăi femeia, spune-mi ce-ai văzut.

Chloe îi istorisi întreaga întâmplare, ocolind faptul că fusese prezentă în calitate de protagonistă și concentrând relatarea asupra Coțcarului și a lui Serghei. Îi descrise la perfecție pe amândoi... ceea ce, în sfârșit, reuși să-i capteze interlocutoarei întreaga atenție: era evident că nu repeta doar ceea ce se spusese la știri, fiindcă descrisese acea *shuriken* care se înfipsese în gâtul lui Serghei. Le spuse tot ce-și putu aminti despre Coțcar, de la coada lui tâmpită și până la tăieturile de pe braț, și adăugă ceva zvonuri vagi „de pe stradă" referitoare la un tip dement cu tot felul de cuțite și o predilecție spre stilul de luptă specific pentru Hong Kong. Polițista îi mulțumi și închise.

— Așa, zise Chloe, luându-și bicicleta.

Am *spus*. Acum, descurcă-te și cu *asta*, Whitney Rezza.

Fidelă noii sale politici de eliminare a secretelor, Chloe se hotărî să se ducă spre conacul Firebird, cu mașina, în seara aceea fără să se mai sinchisească de încercările de a-și ascunde urmele. Oricum, era ridicol: Whitney știa cine fusese Serghei, și *toată lumea* știa că Serghei condusese compania Firebird. *Și, fiindcă veni vorba, același lucru probabil că se aplica și în cazul Ordinului A Zecea Lamă.* Toți prietenii lui Whitney sigur știau că el este membru al unui anume club privat; nu era nevoie să fii un geniu ca să-l urmărești până acolo, într-o zi.

Ciudat lucru, mama ei nu avu absolut nimic împotrivă să-i împrumute mașina. Teoretic vorbind, deși Chloe nu avea decât permis de începător, Anna King ajunsese la concluzia că fiica ei era mai în siguranță având acces la volan, decât dacă și-ar fi făcut apariția într-un taxi.

— Să mă suni la fiecare jumătate de oră, insistase mama ei. Dacă sari peste un singur apel telefonic, și spun *un singur* apel telefonic, sun la poliție. Ai înțeles?

— Da, mamă.

Și răspunsul ei nu avusese nici măcar o undă de sarcasm. Sinceră să fie, Chloe se minuna că mama ei o lăsa atât de ușor să plece.

— Și hai să stabilim o parolă... am găsit: „David Bowie." Dacă-mi spui asta, atunci sun la poliție... bine? Asta va fi parola noastră de siguranță.

— OK, fu de acord Chloe, întrebându-se cam cum ar putea strecura numele starului rock într-o conversație oarecare, în timp ce ar fi ascultată de răpitorii / torționarii ei. Dar cred că e posibil să fiu nevoită să rămân acolo peste noapte...

— Atunci, mă suni la fiecare trei ore, după unu noaptea, și vorbesc *serios*, Chloe King. Poți să fii tu conducătoarea lor, dar tot fiica mea rămâi, și tot sub optsprezece ani ai.

— Da, mamă, încuviință Chloe, îndatoritoare.

Deja stabilise c-o să-și lase deschis tot timpul telefonul dotat cu GPS. Până în prezent, nimeni dintre Mai, în afara lui Kim și-a lui Alek, nu știa despre el.

Când ajunse Chloe la Firebird, soarele apusese... și știrile de la televizor se schimbaseră.

— Cred că ai face bine să vezi asta, Chloe!

Kim o așteptase pe alee, cocoțată în vârful fântânii ornamentale din marmură care constituia centrul sensului giratoriu din fața intrării. Arăta îngrijorată, ceea ce-i provocă lui Chloe o reacție de panică: de obicei, prietena ei nu reacționa la *nimic*.

Nu mai era nimeni în foaier; nici în vreunul dintre birouri. *Multe* dintre persoanele cele mai importante se aflau în biroul lui Serghei, cu ochii lor oblici acum mari și plini de consternare în semiobscuritate, scăldați în razele emise de uriașul televizor ascuns după o draperie.

Acum, era un alt reporter în fața cinematografului, vorbind, însă fotografiile care apăreau într-un colț, în timp ce el relata întreaga poveste, nu-l mai înfățișau pe Serghei: erau ale celor asasinați de el.

Chloe își concentră atenția asupra televizorului și a reporterului cu înfățișarea solemnă de pe ecran.

— „...acum, că este implicat și FBI-ul. Investigatorii declară că Serghei Shaddar era un creier al criminalității, implicat în unele organizații teroriste din blocul răsăritean.

Informații din partea unor oficialități ale statului Georgia dau de înțeles că numeroase dintre crimele pe care le-a săvârșit în țara sa natală au fost camuflate în spatele confruntărilor civile violente dintre georgieni și statul separatist Abhazia."

Chloe își întoarse privirea spre Kim.

— Ascultă mai departe, îi șopti fata cealaltă. Nebunia abia începe.

— „Shaddar a mai fost implicat și într-un număr de alte asasinate comise pe teritoriul Statelor Unite, printre acestea fiind posibil să se numere și asasinarea unei fete în cazul căreia rănile și modul de operare se potrivesc perfect cu cele ale domnului Shaddar."

În colț apăru fotografia fetei care-i fusese soră lui Chloe.

Acum mă crezi, jigodie? ar fi vrut Chloe să-i strecoare printre dinți lui Igor, însă ar fi fost un gest total nedemn de o conducătoare.

Așa că, în loc de asta, oftă, clătină din cap, după care ridică glasul, în timp ce aprindea luminile.

— V-aș ruga ca toată lumea să iasă din cameră, în afară de Olga, Igor, și Kim.

Toți își întoarseră fețele spre ea, clipind, orbiți de lumina strălucitoare. O duzină de perechi de ochi reveni la forma aproape omenesc de rotundă a pupilelor.

— Și vă rog să pregătiți, hm, sala de spectacole, pentru întrunirea programată la ora șapte. Ar putea cineva dintre dumneavoastră să aranjeze ca în sală să fie un televizor, cu acces la programele de știri, sau un ecran mare pentru proiecții, sau ceva asemănător?

Mai multe capete se înclinară în semn de încuviințare.

— Da, Venerată Conducătoare.

Chloe încercă să nu ia în seamă cât de ușurate și de recunoscătoare și de pline de speranță erau fețele celor care treceau pe lângă ea, privind-o. Până și secretara, care se strecurase în urma lor, ca să vadă știrile, își înclină capul.

După ce ieșiră toți, Kim închise ușa.

— Are cineva ceva de spus? întrebă Chloe, plimbându-și privirea peste cei trei.

Olga profită de ocazie și izbucni în plâns.

— Habar n-am avut! exclamă, tușind. Nu pot să cred...

Ochii îi redeveniră mijiți și ghearele îi țâșniră afară, pe măsură ce emoțiile o copleșeau; Chloe își dădu seama că, dintre toți membrii comunității Mai pe care-i cunoștea, oricât de puțin, pe femeia aceasta n-o văzuse nici măcar o dată transformându-se cât de cât.

— Nici mie nu-mi vine să cred, rosti Igor, moale, însă privirea lui absentă afirma altceva. Pentru mine a fost ca un tată...

— Aș putea să vă propun să privim dintr-o altă perspectivă? interveni Kim, pe unul dintre cele mai glaciale tonuri din câte-o auzise Chloe folosind vreodată. În alte cazuri de orfani, ca al lui Chloe, când părinții umani au dispărut „accidental" sau au fost găsiți morți, cum a fost cu Chase... Doar n-o să-mi spuneți că n-ați bănuit *ceva.*

Niciunul dintre cei doi nu suflă o vorbă. Cu toate acestea, Olga părea vag cuprinsă de rușine.

— Nu întrebi, nu spui, hm? Foarte bine, trecutul e trecut, zise Chloe, luptându-se cu un val de dezgust și unul de furie când se gândi la propria mamă și la urmele prezenței unor Mai descoperite de Kim în jurul casei sale. Declar în

mod oficial un moratoriu și o amnistie, chiar în clipa asta. Pe viitor, *nu vor mai fi alte asasinate*. Și, dacă se întâmplă să aibă cineva vreo bănuială, să și-o rezolve în mod *normal*, prin intermediul poliției... nu s-o acopere, bine? Ascultați, mai zise ea, consultându-și ceasul. Trebuie să-mi sun mama peste, să zicem, cinci minute, dar înainte de asta, vreau să vă dezvălui câteva dintre planurile mele secrete.

Planuri pentru care-și tot făcuse griji și le tot depănase în minte, negăsind nimic în neregulă la ele... dar încă având îndoieli în privința lor.

— Igor, până... mă rog, până la noi ordine, tu ești acum președinte interimar al companiei Firebird. Olga, consideră-te numită director executiv.

Tânărul Mai clipi de vreo două ori într-un fel care nu era total omenesc, șocat până-n măduva oaselor de brusca povară a responsabilității. Chloe continuă.

— Indiferent *ce* s-ar întâmpla, domeniul imobiliar nu face parte din viitorul meu, iar resursele umane nu intră în preocupările mele imediate, oricât de plăcut ar putea fi gândul descoperirii altor Mai răzlețiți. Eu chiar am de gând să mă duc la facultate. Ah, și dați-mi voie să vă repet pentru ultima oară...

Chloe îl fixă cu privirea pe Igor.

— Serghei. Și Coțcarul. Lucrau. *Împreună*. Dezvăluire care, fără îndoială, va apărea, de asemenea, la știri, undeva pe parcursul următoarelor câteva ore, după ce poliția va da publicității informația.

— De unde știi asta? o întrebă Igor, total derutat.

— Pentru că *eu* le-am spus, răspunse Chloe, cu un aer de superioritate.

Și era adevărat: nici într-un milion de ani, niciuna dintre părți nu s-ar fi așteptat ca poliția să primească informații de la cealaltă parte.

Convorbirea telefonică a lui Chloe cu mama ei fu rapidă, iar drumul spre sala de spectacole, și mai rapid. În sfârșit, evenimentele începeau să-și pună amprenta asupra ei, iar liniștea după-amiezii să lase locul nervozității privitoare la ceea ce avea de făcut în următoarea oră. Vorbitul în public *nu* se număra printre principalele talente ale lui Chloe. N-o ajuta nici faptul că prietena ei Kim purta o robă alburie din pânză de olandă și un machiaj oarecum de tip egiptean, cu fard negru în jurul ochilor și sub bărbie. Încercase s-o convingă și pe Chloe să poarte robă.

— Nu e genul meu, o refuzase Chloe, categoric. Poporul nostru trebuie să vadă ce fel de persoană sunt eu în realitate... nu cine mă prefac că aș fi.

Kim n-o contrazisese.

Încăperea era mai mică față de cât s-ar fi așteptat: într-adevăr, nu erau decât vreo sută de oameni-pisică, asemănători publicului dintr-o sală studio, stând zece câte zece, și înghesuiți. Chiar dacă însemna o ușurare, o și întrista oarecum: nu existau decât trei semeții în America, iar aceasta era una dintre ele, și membrii ei erau atât de puțini... Chloe era conducătoarea unui popor muribund, al unei specii pe cale de dispariție.

Cineva instalase ecranul pentru proiecția imaginilor de la televizor, așa cum ceruse ea, și urmăreau cu toții, îngroziți, cum se succedau pe ecran știrile despre fostul lor conducător, prin

vocile reporterilor și a coloratului banner din partea de jos. Când fu de părere că văzuseră destul, Chloe îi făcu un semn tipului din spate — *un Mai pasionat de aparatură audio / video?* — și urcă pe mica estradă, în urma lui Kim.

Prietena ei, acum intrată pe deplin în rolul de preoteasă, își înălță brațele, închise ochii și începu să cânte. La fel ca în noaptea vânătorii, când Chloe auzise pentru prima oară un cântec tradițional Mai, i se păru exact la fel de straniu și de tânguios. Era imposibil de prevăzut spre ce se va îndrepta linia melodică: schimbările de tonalitate și de octavă ale lui Kim se produceau fără vreun avertisment prealabil. Și suna la fel de trist și de dezrădăcinat precum simțea Chloe că arăta poporul ei în clipa de față.

Dintr-odată, îi *simți* chiar atunci.

Pe măsură ce imnul continua, și ea le privea chipurile, Chloe simți emoțiile colective. *Teamă. Tristețe. Așteptări. Suntem atât de puțini! Am pierdut atât de mulți! Iar acum, această...*

Speranță, când o priveau pe ea.

Igor încerca să fie atent, însă sentimentul trădării și cel al durerii erau atât de puternice, încât el nu era cu adevărat conectat la realitatea înconjurătoare.

Chloe simți o căldură stranie, ca și cum toată lumea s-ar fi aflat acolo unde trebuia să fie: Semeția ei, reunită, așteptând-o.

Mai era, totuși, o notă discordantă, un mic amănunt care lipsea, ca și cum cineva n-ar fi fost acolo.

După ce termină Kim, Chloe ieși în față, acum lipsită de orice temeri sau neliniști. Aici era poporul ei. Ea le era conducătoarea. Își drese glasul.

— Pentru cei care nu m-au cunoscut încă, eu sunt Chloe King, conducătoarea Semeției și Aleasa voastră.

Suna atât de bombastic și de ciudat, însă toată lumea o asculta, captivată.

— Serghei Shaddar *nu* a fost adevăratul vostru conducător. Cu toate că a avut intenții bune, și le-a pus în aplicare prin mijloacele răului. Omul pe care ați crezut că-l urmați spre un deznodământ fericit v-a adus numai violență și moarte. Până și cei care-i erau mai apropiați n-au cunoscut până unde i se întindeau activitățile.

Desigur, poate că unii dintre kizekh *aveau cunoștințe destul de temeinice, din moment ce sigur s-a folosit de ei ca să-i pună în aplicare anumite ordine...* Dar nu avea să se abată de la linia pe care și-o propusese, aceea a amnistierii și a iertării.

— Când m-am întâlnit cu el, în fața cinematografului în care a fost omorât, Coțcarul era deja acolo, așteptându-mă.

Nu se auzi niciun zgomot printre atât de rezervații Mai, însă Chloe simți șocul colectiv căruia îi căzuseră pradă o sută de persoane.

— Cei doi lucraseră împreună, pentru omorârea *tuturor* posibililor Aleși, inclusiv a surorii mele. Nu știu dacă Serghei o fi omorât în realitate personal pe cineva, însă el îl informa pe Coțcar cine era persoana și unde avea s-o găsească, iar Alexander se ocupa de restul. Dar, de îndată ce m-a avut în fața ochilor, nici Serghei nu i-a mai fost de vreun folos, motiv pentru care Coțcarul s-a hotărât să-l omoare și pe el.

— Nu-mi vine să cred că un Mai ar fi în stare să omoare alți Mai! Suntem atât de puțini,

se văicări o femeie Mai.

— Există persoane rele chiar și printre noi, la fel cum există persoane bune și printre oameni, așa cum este mama mea. Și Brian. Și Paul, și Amy.

Scrutând cu privirea mica mulțime, îl zări pe Alek. Privirile li se înlănțuiră pentru o clipă, și el îi zâmbi: un zâmbet sincer, fără ca tot ce se petrecuse între ei în ultima vreme să reprezinte un obstacol. El îi oferea sprijinul. Ea îi răspunse la zâmbet, fără să se mai gândească.

— Mama mea, precedenta voastră Aleasă... visul ei a fost să unească tot poporul Mai din Europa de Est, pe toți cei risipiți de războaie, de exil, de violențe, și de blestemul abătut asupra noastră. În calitate de *noua* voastră conducătoare a Semeției, consider că a venit acum vremea, dacă tot suntem împreună, să ne îmbrățișăm pe deplin noua noastră țară.

Aici, avu o mică ezitare: încă *nu* erau toți acolo, și unde avea să ajungă cu asta?

— Serghei a mai avut dreptate într-o privință: voi *nu* sunteți obligați să trăiți aici, ca șobolanii în vizuină. Voi trebuie să fiți liberi să vă urmați propriile destine și să vă întâlniți fiindcă așa vreți, nu fiindcă ați fi forțați. Sunteți acum în America, și din unele puncte de vedere nu vă deosebiți de oricare alți imigranți. De acum încolo, vom respecta legile Americii. Asta înseamnă că *s-a terminat* cu răzbunările și războaiele cu A Zecea Lamă. Dacă ei încalcă legea, vor fi pedepsiți în conformitate. După cum poate ați văzut la știri, Coțcarul este dat în urmărire. Și știți de ce? *Pentru că eu le-am spus că e asasinul lui Serghei.*

De data *aceasta*, icnetul mulțimii se auzi clar.

Kim se retrăsese într-o parte, după cum remarcă deodată Chloe, și stătea să discute cu cel care se ocupa de televizor.

— Poliția îi va da de urmă și-l va aresta. Iar el își va primi pedeapsa pentru crima asta, și pentru celelalte...

— Chloe, murmură Kim, apărând alături de ea, iartă-mă că te întrerup, dar Ivan mi-a zis că s-a dat la televizor o informație pe care ar trebui s-o vedem... a înregistrat ultimele câteva minute...

— Pune-o, zise Chloe, iar Kim făcu un semn afirmativ cu capul spre cel din spate, și proiecția imaginilor de la televiziune reîncepu.

Fără să-și dea seama de ce, Chloe nu fu mirată să vadă o fotografie care-i înfățișa mama biologică apărând lângă chipul reporterului de la CNN, ca una dintre persoanele asasinate din ordinul lui Serghei.

— „...Anastasia Leon, membră și conducătoare a unui obscur trib de nomazi din Europa de Est, originară din Turcia, s-a întors în țara natală a poporului său. Investigatorii au descoperit acum dovezi asupra faptului că ea a fost una dintre primele victime ale asasinatelor politice comise de Serghei Shaddar; sursele noastre nu cunosc cu certitudine motivul..."

Anastasia Leon. Acesta era numele mamei ei. Și iat-o. O fotografie asemănătoare celei ținute de Chloe în mână, acum nu mai departe de vreo două săptămâni, înfățișând o femeie cu părul negru, lung până la mijloc, și un zâmbet larg, neîmblânzit, fruntea brăzdată de cute și privirea hotărâtă.

Făcu un semn să se taie sonorul.

Ceilalți Mai arătau năuciți; unii plângeau, alții comentau cu glas scăzut. Chloe simți un

amestec de milă și de uluire la gândul că *niciunul* dintre ei nu se așteptase la așa ceva.

— Vedeți? *Exact* despre asta vorbeam. Secretele și nevoia de a supraviețui v-au forțat să urmați pe cineva care v-a *asasinat* conducătoarea Semeției. Aceste violențe nejustificate dintre noi și A Zecea Lamă încetează *acum*. Tot ceea ce fac ele este să nască noi și noi violențe, și lupte pentru putere în rândurile noastre… priviți ce i-a făcut Serghei surorii mele, și priviți ce-a pățit Brian din cauza oamenilor *lui*. Eu sunt noua voastră Aleasă, și vă voi conduce către siguranță și prosperitate… dar numai prin mijloace pașnice.

Urmă tăcerea. Oare aveau să aplaude? S-o dea afară? Ce-o să se-ntâmple? Chloe se strădui cu disperare să simtă acea stranie empatie de mai devreme, însă aceasta se estompase acum, până la o bătaie surdă a inimii.

Deodată, Alek sări în picioare și scoase un răget. Singura dată când mai auzise Chloe așa ceva fusese atunci când își pierduse ea cumpătul, cu Keira… și-o băgase în răcori pe fată. Era un sunet profund, înfricoșător, care părea mult prea răsunător și prea adânc ca să poată izvorî din statura lui umană. Ochii îi erau mijiți, înspăimântători; ghearele, scoase.

Valerie fu următoarea care se ridică și-i urmă exemplul.

În scurt timp, toată lumea era în picioare, urlând, răgând, într-un vacarm asurzitor care ar fi trebuit s-o înfricoșeze pe Chloe, dar nu reușea. Pentru doar o clipă, legătura se refăcu, și ea le putu simți întreaga energie, și putere, și dragoste: sprijinul pe care i-l oferea Semeția.

Kim nu apelă la răgete, preferând să-i ofere un straniu de omenesc semn aprobator, cu

degetul mare ridicat.

Când se retrase să-și sune la repezeală mama, și s-o înștiințeze despre cum decurseseră treburile, Chloe se simțea istovită. *Tot nu sunt bună de vorbitoare în public*, înțelese ea. Doar capabilă să se descurce, atunci când era cazul. Igor o așteptă, răbdător, alături, până când termină de vorbit la telefon.

— Venerată Conducătoare...? i se adresă el, politicos.

— Da, Igor? îi răspunse Chloe, în timp ce-și lăsa jos telefonul.

Curând, avea să-și reia munca de convingere prin care să-i determine să-i spună din nou „Chloe". Deocamdată, însă, i se părea că ar fi prea mult.

— Am vrut să spun... cred că ai dreptate, zise el.

Și nu părea că s-ar forța să afirme așa ceva; dădea impresia că e plin de liniștea și împăcarea pe care ea însăși le resimțise în acea după-amiază.

— Poate e din cauză că am de-a face — am avut de-a face — cu oamenii mai mult decât Serghei, dar sunt de părere că ar trebui să le respectăm legile. Cu atât mai mult dacă rămânem aici. Și chiar dacă nu rămânem: nomazii nu trebuie să se facă de râs peste tot pe unde merg. Altfel, n-am mai fi primiți înapoi, zise, și pe buzele lui se zărea un zâmbet aproape imperceptibil.

— Mulțumesc, Igor. Asta chiar înseamnă foarte mult pentru mine, îi zise.

Și, asta era: se terminase. Toată tensiunea dintre ei, din ultimele câteva zile, toată iritarea lui la adresa ei. În schimb, tristețea era încă prezentă, și Chloe știa că el avea să se tot

gândească destul de mult la Serghei, pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, amintindu-și de toate lucrurile bune și cernându-le, căutând îndărătul lor semne ale nemilosului asasin.

— Eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl biologic, adăugă ea, încet. Iar tatăl adoptiv m-a părăsit când eram mică. Serghei a fost al treilea tată pe care l-am pierdut... și, în anumite privințe, cel de care am fost mai apropiată.

Igor făcu un semn de încuviințare, nefiind sigur că ar fi în stare să vorbească.

— Hei, exclamă Chloe, schimbând subiectul și amintindu-și de absența pe care o remarcase când își începuse discursul. Unde e Dmitri, apropo?

Era vorba despre bodyguardul pe care i-l repartizase Serghei, atunci când ea se răzvrătise împotriva traiului printre Mai, cel care mersese cu ea, ca s-o apere, când plecaseră să vadă *Războiul Stelelor*. Împreună cu Ellen, o altă *kizekh*... și, după cum era destul de convinsă, iubita lui.

Se aștepta să primească un răspuns rapid, de genul: *A, patrulează la etaj și păzește Semeția pe timpul întrunirii.*

Însă chipul lui Igor, nedumerit și dezorientat, îi spuse cu totul altceva.

Un alt fir desprins, își dădu ea seama, epuizată. *Unul dintre acele lucruri inexplicabile care se vor întoarce și mă vor ciupi de fund mai târziu.* Devenea cu mult mai înțeleaptă, atât de repede... și, totuși, asta n-o făcea să se simtă mai fericită.

38 Scriitor american de romane cu detectivi (1925–2008), multe fiind adaptate pentru marele ecran sau pentru televiziune. Cele mai cunoscute dintre ele aveau ca personaje membri ai tribului de indieni navajo.

39 Curent asemănător anarhismului, promovând libertatea absolută a individului.

Șaisprezece

PÂNĂ LA URMĂ, Chloe reuși să se desprindă în liniște din mulțime și să se strecoare spre salonul de spital. Brian tocmai citea ceva, sub o singură lumină care plutea prin întuneric.

— Bună, îi zise ea, zâmbindu-i.

— Bună.

Își lăsă jos cartea și-și ridică privirea nerăbdătoare spre ea. Acum, nu mai avea decât un pansament subțire în jurul capului, în cea mai mare parte alb, nepătat.

Părul îi stătea ceva mai bine, ca și cum ar fi fost spălat, și ochii îi erau mai strălucitori, cu toate că aveau încă în jur vânătăi și tăieturi.

Însă în mod categoric avea mai multă *viață* în el, prinsese culoare și arăta mai sănătos, și Chloe simți un mic val de mândrie la gândul că poate, doar poate, ea ar fi cea care să ridice străvechiul blestem dintre oameni și Mai.

Cartea, după cum observă Chloe când se mai apropie, era intitulată *Meridianul sângelui*[40]. Arăta ca un roman western.

— Nu sunt prea multe posibilități de alegere în privința lecturilor, pe-aici, zise el, ridicând din umeri. Totuși, asta e destul de bună.

— Ești tratat cum trebuie? se interesă ea, trăgându-și un taburet metalic.

— Ce, *glumești*? pufni Brian. Indiferent ce păreri or avea despre mine, și le păstrează doar pentru ei. Totul e numai „Venerata Conducătoare" în sus, și „Aleasa" în jos, și „după cum dorește..." Cu toate că doctorița, după părerea mea, chiar *este* foarte bună. Și oarecum nostimă, pentru o Mai.

— *Asta* ce-ar vrea să însemne? vru să știe Chloe, luându-l de mână.

— Ca o persoană care a fost silită, în cea mai mare parte a vieții, să-i studieze, trebuie să-ți mărturisesc: majoritatea compatrioților tăi nu prea au cine știe ce simț al umorului.

Chloe deschise gura, vrând să-l contrazică, dar se gândi mai bine. Avea dreptate. Ridică din umeri.

— Am avut o mare întrunire sus.

— Am auzit. Mă rog, n-am *auzit* propriu-zis, dar toată lumea vorbea despre asta. A ieșit totul bine?

Chloe oftă și-i povesti despre Serghei, și despre Coțcar, și despre faptul că ea le dăduse informațiile polițiștilor, ceea ce condusese la investigațiile ulterioare, și la concluzia că el părea să-i fi asasinat întreaga familie biologică, în afara tatălui, pe care nimeni nu-l cunoștea, sau nu părea să trezească nimănui interesul. Fu nevoită să se întrerupă la un moment dat, ca să-și sune mama, fapt în legătură cu care Brian o tachină ulterior; în schimb, cât timp vorbi ea, el rămase tăcut, dar cu sclipiri în ochi.

— Bun, zise ea, întinzându-se și căscând. Cam asta e.

— Și-acum?

— Acum?

Își întinse ghearele fără să-și dea seama și-și scărpină un anumit loc din creștetul capului,

în care simțea o mâncărime persistentă. Spera să nu fie cumva mătreață. Sau ce-o mai fi, la pisici.

— Acum, cred c-o să-mi caut vechea cameră, să mă târăsc până în pat și să dorm până la paștele cailor... sau va trebui s-o sun iar pe mama, peste vreo trei ore.

— Dar de ce nu rămâi aici? îi propuse Brian, cu o voce scăzută.

Chloe își ridică privirea spre el. Nu glumea. De fapt, niciodată nu-l văzuse privind-o cu atâta seriozitate. Întinse o mână spre ea, atingându-i buzele: o mână prinsă de un braț de-a dreptul înzdrăvenit, cu o culoare normală și musculos. Își plimbă degetele pe obrazul și pe maxilarul ei, după care i le strecură prin păr.

Atunci, ea se ridică de pe taburet și coborî balustrada metalică a patului de spital.

— O să fie numai o noapte dormită împreună, ca între prieteni, zise el, zâmbind.

— Da, dar n-o să ai parte de bătăi cu perne, murmură ea, trăgând cearșaful în jos și sărutându-l pe gât.

De dimineață, Chloe se trezise înțepenită și somnoroasă.

Nu ratase decât un apel telefonic către mama ei — cel de la ora patru — și Anna King o sunase la fix cinci minute după aceea. Chiar dacă nu-i prea convenea să răspundă, consecințele ar fi fost cu mult mai neplăcute, așa că se forțase să pună mâna pe telefon.

Brian scoase mici murmure de protest când ea se desprinse cu grijă și se strecură jos, peste marginea patului.

— Să te-ntorci repede, mormăi el, încercând să deschidă ochii și nereușind. O să-mi lipsești.

Chloe se aplecă peste el și-l sărută. Brian zâmbi, dar în scurt timp reîncepu să sforăie.

Cum mă simt? se întrebă singură Chloe, culegându-și blugii de pe podea și trăgându-i pe ea. Îi îmbrăcă ușor și i se potriviră numai bine, așa cum se-ntâmplă mereu cu blugii purtați mai multe zile.

Mă simt altfel?

Își croi drum printre dulapurile cu recuzită spitalicească, luând-o prin surprindere pe doctorița Lovsky, care venea ducând tava cu micul dejun pentru Brian.

— O, ăăă, bună dimineața, Venerată Conducătoare, zise femeia, puțin șocată când își dădu seama de faptul că ei doi fuseseră împreună toată noaptea.

Dar fie că șocul ei se datora faptului că el era un om obișnuit, fie că șmecheria asta se petrecuse în micul ei regat steril, Chloe nu putu să-și dea seama.

— 'Neața, răspunse ea, voioasă, după care-și reluă meditația și drumul spre etaj.

Poate că avea să se organizeze un mic dejun ceremonial, sărbătoresc, de a-doua-zi-după-discursul-noii-con-ducătoare-a-Semeției. Ar fi fost teribil de jenant, dar poate că i-ar fi dat și salată de fructe.

Adulmecând aerul și întrebuințându-și auzul de Mai, Chloe fu oarecum dezamăgită când nu auzi niciunul dintre zgomotele care s-ar fi putut asocia cu preparativele unei sărbătoriri, așa că se duse în schimb spre chicinetă, de unde măcar îi venea miros de cafea.

Kim era deja acolo, pregătindu-și ceaiul verde de dimineață.

— Venerată Conducătoare, zise ea, cufundându-și în același timp pliculețul cu ceai

în cană și capul între umeri.

— *Chloe*, o corectă Chloe, morocănoasă, luându-și o ceașcă.

De când nu mai fusese ea acolo, instalaseră un nou automat pentru cafea, la care puteai să alegi dintre zece tipuri diferite de cafea, sau ceai, sau chiar ciocolată caldă... și, dacă apăsai pe anumite butoane, aparatul îți putea prepara aproape orice. Desigur, recipientele cu cafea erau confecționate dintr-un Mylar[41] care nu era biodegradabil, așa că, de îndată ce aveau să se liniștească apele pe-acolo, Chloe urma să înceapă demersurile pentru descotorosirea de așa ceva.

O Aleasă sigur putea să facă asta.

Mâna nu-i era încă prea sigură: când își turnă lapte, cafeaua i se revărsă din ceașcă — bine măcar că nu era una din plastic — și curse pe masă.

— Fir-ar a naibii, mormăi Chloe, ridicându-și ceașca la buze și sorbind preaplinul.

Se simțea aproape ca mahmură.

— Ai dormit bine? o întrebă Kim.

Chloe se încruntă, privindu-și prietena în ochi, însă nu găsi acolo vreun subînțeles. Fusese o întrebare nevinovată.

— Nu... tocmai.

Kim încuviință cu un aer înțelept.

— Tu și cu Brian ați făcut sex?

Chloe se înecă și împroșcă peste tot cu cafea, reușind să mai verse și o parte a lichidului din ceașcă în același timp.

— Ce naiba? se răsti ea.

Fata cu urechi de pisică nu se osteni prea tare să-și ascundă zâmbetul.

— Eram doar curioasă.

Chloe deschise gura, vrând să spună ceva legat de viețile particulare ale Aleselor, când intră Igor în încăpere.

—Venerată Conducătoare, o salută el, însoțindu-și cuvintele de o rapidă înclinare a capului. Ar fi bine să vii repede. S-a întors Dmitri... a omorât pe cineva.

S-a dus finalul fericit care abia începuse. De ce nu putea să fie nimic prea ușor?

Îl urmă pe Igor pe coridor, și apoi în biroul lui Serghei. Kim veni fără zgomot după ea. Dintr-un motiv oarecare, pe Chloe n-o deranja prezența ei permanentă, nici chiar atunci când nu era tocmai invitată. Niciodată nu distrăgea atenția, nu-și dădea cu părerea, nici nu se umfla în pene.

Chloe se așteptă să-l găsească într-o postură impunătoare, impasibilă, înfricoșătoare, amenințătoare: așa cum era el, în mod normal. În definitiv, un *kizekh* era un soldat; și, din ce văzuse ea, cu ocazia confruntării de la Presidio, erau soldați destul de eficienți și disciplinați, în felul lor înspăimântător, felin.

În loc de asta, îl găsi prăbușit pe un scaun și plângând. Olga stătea lângă el, ținându-i o mână pe umăr.

— Venerată Conducătoare! strigă Dmitri, întorcându-se spre ușă; *normal* că-i auzise vorbind.

Simțurile îi erau, probabil, la fel de ascuțite ca ale lui Kim. Impunătorul soldat se aruncă în genunchi la picioarele ei, și-i atinse gleznele.

— N-am știut! zise el. Că a fost *asasinul* unora dintre ai noștri... că el... că el... ne-a *omorât* Aleasa!

Chloe fu derutată pentru câteva clipe, până când își dădu seama de faptul că el se referea la

mama ei biologică. Era destul de matur ca să și-o amintească, înțelese ea, și poate chiar o cunoscuse, înainte de a veni încoace.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Chloe, cu toată blândețea de care era capabilă, dat fiind faptul că avea în fața ei un adult ucigaș și nebun, care se văicărea și se prosterna.

— Când am aflat vestea despre moartea condu... a lui Serghei, m-am înfuriat și am jurat răzbunare!

Chloe își întoarse privirea mânioasă spre Igor.

— El nu era aici când ți-am transmis ordinul de interzicere a răzbunărilor, protestă el. Și, chiar să fi fost, mă rog, tensiunile cam escaladaseră...

— M-am dus într-un loc în care știam c-o să-l găsesc patrulând pe unul dintre mizerabilii oameni ai Ordinului, povesti Dmitri, și în ochi îi apăru un licăr de duritate când își aminti. Și l-am omorât pe lașul acela cu ghearele goale, adăugă el, după care se porni din nou pe plâns. Am crezut că-l răzbun pe conducătorul nostru, pe marele nostru protector... Știam că tu ești Aleasa, însă el ne-a fost ca un tată în zilele de după Aleasa de dinainte...

— Ți-aduci aminte cine era cel pe care l-ai asa... ăăă... l-ai omorât? se interesă Chloe.

Dmitri scutură din cap.

— Toți arată la fel: părul șaten, mirosul oribil... era cel din încăierarea din seara aia.

Vorbește mai degrabă ca un klingonian, decât ca un Mai, constată Chloe.

— Ai aflat noua mea lege? Fără vărsare de sânge, cu excepția cazurilor de legitimă apărare? îl întrebă Chloe.

— Da, Venerată Conducătoare. Desigur. Datoria noastră este să apărăm Semeția, nu să declarăm război, zise Dmitri, ridicându-și privirea spre ea, cu chipul de nebun brăzdat de dârele lacrimilor, însă marcat de o nouă hotărâre.

Chloe nu știa precis dacă el cerea iertare; nu știa precis dacă putea să i-o acorde. Erau alte lucruri mai importante de care să se ocupe imediat. Cum spuseseră la televizor? *Limitarea pagubelor?*

Încercă să-și blocheze imaginea cu bărbatul din fața ei sfâșiind beregata unui om anonim, încercă să uite că la picioarele ei se afla un asasin. *Asasinat*. Viața cuiva se stinsese, din cauză că se nimerise în calea unui om-pisică mânios, răzbunător. Nu că oricine dintre membrii Ordinului A Zecea Lamă ar fi fost tocmai nevinovat, dar dacă era unul ca Brian? Forțat să se ralieze, nu tocmai întru totul de acord cu doctrinele...

Chloe dădu ocol biroului lui Serghei și făcu singurul lucru care i se părea logic: îl sună pe Whitney. Direct.

— Alo?

După tonul respingător pe care pronunțase acest unic cuvânt, ea își dădu seama că știa deja cine-l sună.

— Whitney, trebuie să ne întâlnim *imediat*. Este cel de-al doilea mort, într-o săptămână, din cauza micului război prostesc dintre noi... e necesar să-i punem capăt.

— Care al doilea mort?

Chloe își ridică privirea spre Igor, Olga și Kim. Cu toții ridicară din umeri: indiferent pe cine-ar fi omorât Dmitri, însemna că deocamdată nu fusese găsit.

— Unul dintre oamenii mei l-a omorât pe unul dintre oamenii tăi, ca răzbunare pentru moartea lui Serghei, împotriva ordinelor mele. Nu știu despre cine e vorba, dar poate că vrei să faci apelul...

— Fir-ar al...

— Vezi? Eu te *sun* ca să te *informez*. Sunt deschisă și sinceră în încercarea de a pune capăt acestei... *nebunii.*

Amy avea un termen mult mai bun pentru așa ceva, însă Chloe bănuia totuși că domnul Whitney H. Rezza nu cunoștea limba idiș.

— Dacă tu crezi c-o să-ți *mulțumesc* pentru că ești prima care-mi dă vestea despre moartea unui membru al Ordinului meu, sau c-o să cedez nervos, izbucnind în plâns și implorând un *armistițiu*, domnișoară King, mai ales din partea *dumitale*...

Chloe se întrebă dacă lucrurile ar fi stat altfel, în cazul în care ea ar fi fost bărbat. Sau mai în vârstă. El nu-i spunea „domnișoară" decât atunci când era cu adevărat furios și căuta s-o insulte.

— Ascultă-mă. Ți-aduci aminte când te-am întrebat despre fiul dumitale?

— Ce-are a face...?

— El e la noi. *Viu*. La limită.

În sfârșit, de partea cealaltă se lăsă tăcerea. Era o cacealma: el părea să fie mai mult decât dornic să-l dea pe Brian pe mâna celorlalți membri ai Ordinului A Zecea Lamă, pe care considera că-i trădase ajutând-o pe Chloe. Numai că Brian îi *era* fiu, la urma urmei, și ea era în stare să pună pariu că, indiferent ce soartă i-ar fi dorit Whitney, probabil că nu implica aflarea lui la mila unor Mai.

— Dacă vrei să-l mai vezi, *viu*, vino la — într-un loc public, într-un loc sigur — la Cheiul 39, la ora șapte, cu toți micii dumitale camarazi, sau cum vrei să le spui. Toată povestea se va sfârși *astăzi*, într-un fel sau în altul, domnule Rezza.

Și-i închise, încă o dată, telefonul în nas.

Era destul de plăcut.

Își ridică privirea: Olga, Kim, Igor și Dmitri se holbau cu toții la ea.

— Ce e? vru să știe.

— Păi, ăăă... — Igor tuși, dregându-și glasul — nu semeni deloc cu ucenica pe care am angajat-o acum câteva săptămâni, Venerată Conducătoare.

Chloe nu-i răspunse altcumva decât printr-un zâmbet, economisindu-și energia pentru lucruri mult mai importante decât râsul.

40 Într - adevăr, este vorba despre un western istoric aparținând scriitorului american Cormac McCarthy, apărut în anul 1985 și subintitulat *Amurgul purpuriu al Vestului*. Personajul principal este un adolescent fugar, numit „puștiul", și cea mai mare parte a textului îi descrie întâlnirile cu membrii unui grup istoric de vânători de scalpuri, care au masacrat întregi triburi de indieni nord- americani din zona granițelor dintre Statele Unite și Mexic, în anii 1849–1950.

41 Un tip de poliester folosit în special pentru proprietățile sale izolatoare.

Șaptesprezece

— NICIODATĂ NU I-AM VĂZUT atât de aproape, mărturisi Kim, intrigată de leii-de-mare.

Se aplecă periculos de mult peste balustradă, șapca neagră de baseball și subțirimea de salcie făcând-o să fie lesne de confundat cu un adolescent exagerat de nerăbdător.

— Locuiești în Bay Area *de când te-ai născut*, și n-ai mai văzut până acum leii-de-mare? o întrebă Chloe, uluită.

Brian se străduia să-și păstreze vigilența într-un fotoliu rulant, în apropiere; Dmitri și Ellen stăteau de pază lângă el. Cu înfățișarea lui arătoasă și bizareria prezenței lor, Brian era, din când în când, luat drept o celebritate: turiștii îi făceau fotografii pe nepregătite, crezând că e *cineva*. Și, pe lângă că i se părea amuzant, Chloe se bucura că are parte de martori suplimentari.

Brian nu fusese în totalitate de acord când îi povestise Chloe planul: socotise că e periculos pentru ea... și pentru oricare alt Mai implicat. Dar când Chloe îl întrebase ce altceva ar mai fi putut să facă, lui nu-i veni vreo idee mai bună.

Amy, Paul și mama lui Chloe îl însoțeau, la rândul lor; Chloe voia ca *toți* cei implicați să fie martori la orice ar fi urmat. Alek se prefăcu de vreo două ori că o aruncă pe Amy cu capul înainte în apă, și Paul chiar se oferi o dată să-l

ajute. *Sunt sigură că furia sublimată nu are nimic de-a face cu asta,* își zise Chloe. Olga mânca o înghețată la cornet, chiar dacă, după înfățișarea ei, dădea impresia că însăși ideea de așa ceva ar trebui să-i fie străină. *Mă întreb dacă și ea o fi o pisică de lăptărie.*

Cam la o jumătate de oră după apusul soarelui — era și greu să-ți dai seama, fiind una dintre acele zile cenușii și reci de toamnă din San Francisco — Whitney își făcu apariția, pășind grăbit, cu o umbrelă lucioasă pe care o legăna ca pe un baston din trestie, și cu impermeabilul său scump fluturând în urma lui. Mai erau și alte persoane cu el, majoritatea de vârstă mijlocie, dar și câțiva mai tineri.

— Unde e fiul meu? se răsti Whitney, nerăbdător.

— Sunt aici, tată, răspunse Brian, făcându-i un semn slab cu mâna.

Tatăl lui se albi la față când văzu cât de numeroase erau rănile fiului.

— Ce i-ați *făcut*...? îi luă la rost Whitney, înaintând și înroșindu-se la față de furie.

Igor se strecură cu ușurință între el și Brian, încrucișându-și brațele. Ellen și Dmitri se aplecară amenințători în față.

— *Noi* nu i-am făcut nimic, răspunse Chloe, împotrivindu-se ispitei de a adăuga: *moșule.* Eu l-am găsit, practic la un pas de moarte, pe o alee. Oamenii *voștri* i-au făcut toate astea.

Bătrânul nu zise nimic. N-ar fi vrut nici să nege, nici să confirme.

— Dickless a fost, tată, zise Brian, cu vocea lui subțire aproape pierzându-se în vântul serii și printre vaietele leilor-de-mare. El și cu cățelușii lui m-au luat prin surprindere. M-au lăsat acolo, crezându-mă mort.

Whitney deschise gura și o închise la loc de mai multe ori la rând.

— Richard e mort, rosti el, în cele din urmă. A fost omorât de Mai azi-noapte.

— Oh, exclamă Brian. Pe naiba.

— Vezi, *exact* asta îți spuneam! exclamă Chloe, enervată. Serghei își asasina propriii oameni pentru putere, iar oamenii tăi se omoară între ei doar pentru... nu știu, pentru niște legi vechi. Poate și pentru putere. Și la ce *bun*?

Își roti privirea spre toți cei adunați acolo.

— Care să fie motivul adevărat pentru care tot săriți unii la beregatele celorlalți, de atâtea mii de ani încoace?

— Ordinul A Zecea Lamă există pentru apărarea omenirii de cei mai puternici, care ar putea s-o înfrângă cu ușurință, declamă Whitney, pe un ton dramatic.

— N-ai vrea să arunci o *privire*? strigă Chloe, azvârlindu-și un braț în direcția prietenilor ei Mai. Dacă spionii tăi sunt măcar pe *jumătate* la fel de buni ca ai noștri, știi probabil că suntem mai puțini de o sută în West. *O sută*, Whitney. Asta înseamnă cu mult mai puțini decât amerindienii, sau tibetanii, sau evreii, sau oricare altă minoritate pe cale de dispariție, oprimată!

— Hei, bombăni Amy. Nu cred că noi am fi pe cale de dispariție.

Însă Paul îi trase un ghiont, ca să-i închidă gura.

— Uită de A Zecea Lamă: un cutremur zdravăn, sau un incendiu, sau vreo bombă urâtă, sau un atac terorist, și n-ar mai rămâne picior de Mai la vest de Mississippi. Când s-a întâmplat ultima oară, mai precis, ca poporul

Mai să constituie o amenințare față de permanența existenței umane?

— Noi am fost mereu prezenți, ca să-i împiedicăm, insistă Whitney, adunându-și forțele.

Însă, după privirile membrilor mai tineri ai Ordinului, era clar că nu mai convingea, în realitate, pe nimeni.

— Și să nu uităm de motivul inițial al apariției noastre, interveni o femeie între două vârste, ieșind în față. Satele și orașele care au fost șterse de pe fața...

— Din cauză că ați violat-o și ați asasinat-o pe una dintre surorile noastre! exclamă Igor, făcând la rândul lui câțiva pași înainte.

— Acum. Cinci. Mii. De. Ani. Doamne, *Dumnezeule*, oameni buni, mai lăsați-o baltă! strigă Chloe, privindu-i furioasă când pe unii, când pe ceilalți. Și, dacă mi-e permis să vă amintesc — se adresa delegației Ordinului — că poporul Mai nu este alcătuit din *vampiri* care să-și caute prada printre cei vii. Iar voi nu sunteți ucigași de vampiri, care să-i apere pe cei nevinovați.

— Dar sunt fiare, bestii ticăloase, fătate prin gropi, luă cuvântul un alt reprezentant al Ordinului A Zecea Lamă. Existența lor este o anatemă asupra lui Dumnezeu. De aceea ei sunt pedepsiți să nu aibă niciodată un cămin al lor, și să nu se amestece pe veci cu oamenii.

— Vorbești precum Coțcarul, bombăni Chloe. Care, apropo, e un asasin dement și psihopat. Și, în orice caz, toată povestea asta cu blestemul vechi de cinci mii de ani pare să fie de domeniul trecutului. Brian și cu mine nu doar că ne-am... ăăă... *sărutat* în numeroase rânduri, dar...

N-ar fi vrut s-o spună, însă dacă prin asta ar fi slujit cauzei, ca în situația de față, în fine, aparența castității ei n-ar fi cântărit în realitate prea mult în comparație cu cadavrele.

— Azi-noapte... ne-am... ăăă... Mă rog, în fine, faza e că el *n-are nimic*.

Se alese cu priviri șocate din partea tuturor, mai ales a lui Amy. Chloe îi *jurase*, acum câțiva ani, că ea va fi prima care va afla când va fi să se-ntâmple Treaba. *Practic, „Treaba" nu se întâmplase încă*: nu avea nici cea mai mică dorință de a rămâne gravidă, pe deasupra tuturor celorlalte întâmplări din viața ei prezentă. Însă ceea ce se petrecuse era destul de aproape de Treaba ca să intre la socoteală.

Brian se înroșise violent și se străduia să întâlnească privirea tatălui său.

— De fapt, continuă Chloe, ridicând tonul astfel încât s-o poată auzi *toată lumea* — și sperând că n-o să fie considerată o destrăbălată — m-am pupat cu un alt *om* chiar înainte de a-l cunoaște pe Brian.

— Ia stai, ce-ai spus? sări Brian, arătându-se șocat și puțin întristat.

Chloe nu-l luă în seamă.

— Și nici *el* nu are nimic. Vedeți, faza e că nu există nicio chestie divină împotriva... ăăă... iubirii dintre Mai și oameni. Putem să ne amestecăm și să ne împreunăm și să ne împerechem fără să existe consecințe fatale.

— Blestemul pare să se fi ridicat deoarece noi am ajutat la salvarea a doi oameni, interveni Kim. Mama lui Chloe și Brian.

Chloe nu vru să-l privească pe Alek în ochi, care se făcuseră mari, fiindcă lui nu-i venea să creadă ce auzea. Fără îndoială că ulterior aveau

să existe momente stânjenitoare și explicații, chiar dacă se despărțiseră.

Însă presupunerea cum că el se gândea la ea fu brusc distrusă când Alek o înșfăcă pe Amy și-o sărută, îndelung și apăsat. Puțin cam prea îndelung și prea apăsat — Paul și Kim își întoarseră privirile în altă parte, enervați — însă Amy nu se împotrivi. Chiar deloc.

Când se opriră ca să mai respire, Alek o privi în ochi. Amy trase aer în piept, așteptă o clipă, după care ridică din umeri.

— Nimic. Adică, a fost grozav... dar nu am vreo senzație ciudată, sau altceva.

Nu era tocmai felul în care-și închipuise Chloe că ar putea debuta o mai bună înțelegere între oameni și Mai, însă, ia stai, tot era ceva. Și, dacă se gândea mai bine, prietena ei, de obicei extrovertită, fusese cam tăcută în ultima vreme. Așa că era cum nu se poate mai nimerit ca ea să capteze lumina reflectoarelor pentru o mică scenă a ridicolului din cadrul unei întâlniri, altfel, fatidice.

Edna și Whitney păreau îngroziți, ca și alți membri mai vârstnici ai Ordinului... sau Olga, și unii dintre *kizekh*. Era posibil și să se fi înșelat Chloe, însă unii dintre ceilalți păreau că li s-ar fi stârnit curiozitatea. *Nu oricine poate studia oamenii-pisică sexy, fără să devină măcar un pic curios.* Faza cu contrariile care se atrag, și așa mai departe.

— Apropo, Coțcarul tocmai a fost arestat, anunță Paul, citind știrile pe telefonul său mobil. Acum aproximativ o oră. Era căutat în legătură cu mai mult de o duzină de crime... Hm, oriunde altundeva, aș zice că-l așteaptă pedeapsa cu moartea, pentru ce dovezi au împotriva lui, însă

cred că probabil o să fie condamnat la închisoare pe viață.

— Bun venit în America, dragi copii, li se adresă Chloe, cu dulceață în glas, celor din A Zecea Lamă. Și *voi* toți v-ați născut aici. Așa se face dreptatea, nu cu organizații paramilitare.

— Făcând așa ceva, riști să dezvălui existența propriului tău popor, îi atrase atenția Edna; însă, după expresia ei dezorientată, era evident că niciunul nu se așteptase la o astfel de mișcare.

— Cum? o întrebă Chloe. Chiar aveți impresia că polițiștii ar putea să creadă elucubrațiile unui criminal în serie, când el le-ar spune că toate victimele sale erau, în realitate, pisici, cu gheare și ochii oblici? Știți ce, eu încă vă propun un armistițiu. Un armistițiu *adevărat.* Puteți să vegheați în continuare, dacă vreți să fiți siguri că nu turbează cumva vreo pisicuță și se apucă să omoare în stânga și-n dreapta, dar *gata cu violențele.* Dacă se-ntâmplă ceva — de oricare parte — să se ocupe poliția. Gata cu războaiele între bande, gata cu luptele fratricide, și ghici ce-nseamnă toate astea? *Gata cu nevinovații împușcați colateral*, rosti, privindu-l cu duritate în ochi pe tatăl lui Brian.

— Chiar dacă ți-am lua de bună propunerea cu „armistițiul" acesta, zise Edna, acoperindu-l pe domnul Rezza cât timp își revenea din șocul observației lui Chloe, rămâne încă mica problemă a inechității.

— Cum adică? Serghei e mort, Richard e mort, Coțcarul probabil că va ajunge la închisoare, sau cine mai știe unde, zise Chloe, străduindu-se cu disperare să găsească o soluție. Dar nu-i veni niciuna. Suntem chit, declară ea.

— Nu tocmai, interveni tatăl lui Brian, care-și drese glasul, pregătindu-se să ia cuvântul, redevenit stăpân pe sine. Mai există încă problema membrului Ordinului nostru, pe care l-a omorât Serghei la Presidio. Din câte am cunoștință, niciun Mai nu s-a ales nici măcar cu o vătămare permanentă în cursul încăierării.

— Și ce vreți să fac *eu* în privința asta? o luă gura pe dinainte pe Chloe.

Fiindcă, de îndată ce vorbi, știu că făcuse o greșeală.

— Ceea ce a spus Edna. Restabilirea echității. Atât băiatul pe care l-a omorât Serghei, cât și Serghei, sunt morți. Însă acel, sau acea Mai, care l-a omorât pe Richard, e încă în viață. Sacrifică-l, sau sacrific-o, și atunci vom considera că suntem chit.

Și Whitney îi zâmbi, cu acel zâmbet încrezător și ușuratic al lui. *Am învins,* grăia zâmbetul lui.

— Nu! strigă Ellen, nu cu teamă, ci cu ardoare.

Îl apucă de braț pe Dmitri, și ghearele îi ieșiră la iveală, întinzându-se, ochii i se îngustară, iar caninii alungiți sclipiră amenințători.

Ca unul singur, membrii Ordinului A Zecea Lamă se dădură înapoi. Chloe își dădu seama cum era posibil ca simpla existență a unor Mai să-i îngrozească pe unii oameni. Priviți astfel, ei chiar erau un soi de monștri.

— Ellen, rosti Dmitri, cu calm, dacă asta va alege Venerata Conducătoare, asta trebuie să se facă.

Auzindu-i cuvintele, Chloe intră în panică. Toată echilibristica ei pentru obținerea păcii și a armistițiului o adusese aici: într-o situație din

care nu putea să iasă câștigătoare. *Conducătorii trebuie să facă uneori sacrificii care nu le fac plăcere, sau pe care nu și le-ar dori, ca să-și atingă scopurile.* Dar ea nu putea să ofere, pur și simplu, cu indiferență, viața cuiva — a cuiva împreună cu care văzuse *Războiul Stelelor*, a cuiva cunoscut de ea — care să moară ca să pecetluiască un armistițiu dorit de ea. Ba el chiar părea dispus să se jertfească, părea pregătit să plătească pentru ceea ce făcuse. Sau poate că era doar o expresie a deznădejdii, după aflarea trădării lui Serghei față de Semeție.

Cu un singur cuvânt, Chloe putea să-l trimită înainte, să-i lase pe membrii Ordinului A Zecea Lamă să-l omoare, și să garanteze astfel un viitor durabil, lipsit de fapte sângeroase, pentru Mai și Ordinul A Zecea Lamă. Nu merita acest țel sacrificarea unei singure vieți?

Ba da. Dar nu a lui.

Cu toate acestea, ea *putea* să ofere o altă viață, la schimb.

— Nu, nu Dmitri; el a făcut ce a considerat că era drept, la momentul respectiv, zise Chloe, apoi trase aer adânc în piept. Mă ofer eu în locul lui.

Optsprezece

UN PESCĂRUȘ ALB, răzleț, descrise un arc delicat deasupra capetelor tuturor, înainte de a se îndepărta, peste ape. În acea clipă unică, totul tăcu. După care momentul trecu.

— *Ce?* țipară, la unison, Amy, Brian, și mama lui Chloe.

— În calitate de Aleasă, am nouă vieți pe care să le dăruiesc pentru apărarea Semeției mele, rosti lent Chloe. Cred că situația de față poate fi socotită ca fiind pentru apărarea viitorului nostru. Îmi ofer una dintre viețile mele, în numele „echității", dacă prin asta vom stabili armistițiul.

Greu de spus care dintre tabere era mai marcată de șoc: A Zecea Lamă, sau Mai. Printre Mai se vedeau chipuri mai degrabă îngrozite; în rândurile celor din Ordinul A Zecea Lamă, erau mai derutate.

— Nu prea pot să cred că ar fi corect, strigă cineva din spatele delegației Ordinului. Doar nu înseamnă că o să *moară* cineva definitiv din tabăra lor...

— Ah, ia mai taci, Carlos, se răsti Edna.

Un cuplu de turiști tocmai trecea prin preajmă, suficient de aproape încât să-i poată auzi, arătând spre leii-de-mare.

— Whitney?

— Alegerea îți aparține, domnule Rezza, rosti încetișor Chloe. Poți să lași ca omorurile să continue, sau să rămâi în istorie drept conducătorul care a adus pacea pentru ambele tabere.

— Și, pentru un grup cu o istorie de cinci mii de ani, nu e tocmai rău, adăugă Olga. Pentru *ambele* grupuri.

Asta era. Aici era cheia. Sacrificiul de sânge, sigur, însă ego-ul însemna totul. Whitney îmbătrânea, și devenise evident faptul că Brian nu avea să-i calce pe urme. Dinastia lor, aflată la conducerea Ordinului, se sfârșea odată cu generația lui. Cealaltă opțiune a sa, Richard, pierise.

Cei doi turiști nu păreau să observe ce se petrece și-și tot făceau loc printre Mai și oamenii Ordinului, ca să ajungă mai aproape de leii-de-mare. Atât cei câțiva *kizekh*, cât și soldații Ordinului, începură să se foiască, stânjeniți, însă după vreo două fulgere strălucitoare ale blițurilor, perechea se îndepărtă iar, fericită și neștiutoare.

— Chloe, nu face una ca asta, șopti Brian.

Dar nu se putea spune tocmai că și-ar fi *dorit*. Faptul că murise în două rânduri, și se întorsese la viață era ciudat... și, dacă stăteai într-adevăr să te gândești bine, putea fi chiar explicabil. Căderea ei din Turnul Coit și scăparea cu viață însemnase un miracol. Faptul că fusese împușcată în inimă și-și revenise, mă rog, era cu adevărat bizar, însă nu total neauzit. Iar micile ei excursii pe lumea cealaltă a poporului Mai? Halucinații provocate de insuficienta oxigenare a creierului.

Nu avea la fel de multă încredere în Zeițele Gemene, pe cât avea Kim. Ea nu avea decât

experiență.

Și spera să nu i se observe frica.

Urmă o tăcere prelungită, tensionată, în care toată lumea stătu cu ochii pe tatăl lui Brian, așteptându-i răspunsul.

— Eu cred că ar fi... acceptabilă pentru noi soluția pe care ai propus-o, rosti el, tărăgănat.

Și i se întrezărea ceva ciudat pe chip, în timp ce-și plimba privirea de la Chloe la Brian și înapoi. De parcă și-ar fi dat seama că fiul său, brutalizat de propriii săi oameni, era îndrăgostit de o reprezentantă a rasei pe care o ura.

Ghici cine vine la cină, zise Chloe, în sinea ei, încercând să-și adune curajul.

Whitney făcu un semn către doi dintre membrii Ordinului.

— Aveți grijă să nu vină nimeni... să ne întrerupă, zise el.

Și, imediat, mai mulți bărbați și femei cu înfățișări milităroase se strecurară în tăcere prin mulțimea din ce în ce mai rarefiată care se plimba pe chei.

— Tu chiar vrei să faci asta? o întrebă Kim, apropiindu-se mult de ea.

Fără să-i spună nu, fără s-o încurajeze, doar vrând să se asigure. O briză sărată le învălui pe amândouă, făcând ca vocile să le sune înfundat.

— Eu cred, zise Chloe, străduindu-se să-și țină respirația sub control, fiindcă îi era un pic cam prea precipitată, din cauza pulsului care i-o luase razna, eu cred că păcatul cel mai mare pentru Mai este egocentrismul. Prea marea autoimplicare. Puțin cam prea multă privire introspectivă, nu ți se pare?

Kim înălță o sprânceană, străduindu-se să deslușească gândurile nebunești ale lui Chloe.

— Ce-am făcut noi vreodată pentru oricine altcineva, în afara noastră înșine? continuă Chloe.

Brian își apropie căruciorul de ea.

— Ești *dementă*? țipă strident Amy, încă o dată, apropiindu-se la rândul ei. Nu ești obligată să faci una ca asta.

— Ba chiar sunt, zise Chloe, luându-și prietena de mână.

— Se va săvârși prin ritualul pumnalului, hotărî Whitney, înaintând.

Dar se opri brusc când îl văzu pe Brian ținând-o pe Chloe de mâna cealaltă, precum și groaza din ochii ei.

— Ar putea… Chloe se strădui să-și oprească tremurul vocii. Ar putea să fie Brian…?

Atât tatăl, cât și fiul părură la fel de surprinși.

— Nu văd de ce nu, răspunse, până la urmă, Whitney. Este… *era* o înaltă onoare, să oficiezi o astfel de execuție.

Se auziră sâsâituri și murmure furioase printre Mai.

— Este cum nu se poate mai potrivit ca fiul unei căpetenii a Ordinului s-o facă. Însă noi toți, ceilalți, vom sta aproape, ca să ne asigurăm că *nu vor fi trucuri.*

— Uau. *Mersi*, tată, replică, sarcastic, Brian.

— Brian, eu… Ochii domnului Rezza examinară fiecare rană, fiecare vânătaie, fiecare zgârietură și pansament de pe fiul său. Eu n-am crezut că ar fi în stare…

— *Să încerce asasinarea mea?* se răsti Brian. Dar ce-ai *crezut* c-o să facă Dickless, când i-ai dat frâu liber împotriva „trădătorului"?

Însă, între timp, Dmitri o îndepărtă pe Chloe de această reuniune de familie.

— Venerată Conducătoare, i se adresă el, încetișor, lăsându-se de data aceasta doar pe un genunchi și privind-o drept în ochi. Este îndatorirea mea... este *onoarea* mea să vă protejez. Lăsați-mă pe mine.

Chloe scutură din cap, încercând să zâmbească, dar nereușind.

— Eu sunt conducătoarea voastră, și am hotărât. Prin urmare, așa va fi.

Și dacă te mai rogi de mine o singură secundă în plus, cred c-o să și leșin.

Îngenunche în fața fotoliului rulant al lui Brian, ca să-i faciliteze misiunea, prefăcându-se că-i aranjează veșmintele, sau cam așa ceva, pentru eventualitatea în care celor din A Zecea Lamă trimiși să patruleze le-ar scăpa vreun curios, preocupat să vadă cum i se taie cuiva beregata. Câtă profunzime a ironiei: ea se străduia să-și ascundă propria moarte.

— Eu nu pot să fac una ca asta, anunță Brian, clătinând din cap. Nu poți să mi-o ceri.

— Trebuie, insistă Chloe, în șoaptă. E singura cale de a aduce pacea între Mai și Ordin.

— Nu pot să te omor, rosti el, cu o voce slabă și o expresie deznădăjduită în ochi.

— Nu pot să am încredere în nimeni altcineva, zise Chloe, sărutându-l pe frunte.

Încercă să nu-și audă mama, care plângea ceva mai încolo, înăbușind sunetele și concentrându-se asupra lătratului leilor-de-mare.

— Știu c-o să fii grijuliu. La cicatrice mă refer, înțelegi, adăugă Chloe, cu un zâmbet, cu toate că știa ce va înțelege Brian că însemna, în realitate, acel „grijuliu".

Aceasta era unica modalitate de a aduce pacea, însă Chloe nu putea fi sigură că altcineva,

în afara lui Brian, nu i-ar despica gâtul de încă șase ori, de fiecare dată când s-ar trezi din nou la viață.

Whitney îi înmână fiului său frumosul pumnal din argint. I se păru ciudat de familiar... și, deodată, Chloe își aminti de visul în care ea era sora ei, și Coțcarul îi tăia gâtul. Era același pumnal? Sau unul asemănător?

Toată lumea se strânse în jurul lor, cel mai aproape stând Whitney, care încă arăta tulburat.

— E ceva oribil, protestă, slab, Brian.

— Hei, nu am încredere în bătrânul tău, zise Chloe, cu vocea tremurându-i. Dar în tine am încredere, Brian. Am foarte mare încredere în tine.

— Te iubesc, Chloe, zise Brian, pe un ton aprig, și o singură lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— Și eu te iubesc, șopti Chloe.

Și atunci, el îi tăie beregata cu pumnalul, și ea se prăbuși la pământ, moartă.

Nouăsprezece

CÂND DESCHISE OCHII și văzu strania priveliște a spațiului, a galaxiilor de la capătul timpului și nebuloaselor învârtindu-se deasupra ei, Chloe se simți chiar ușurată.

Tot i se părea un loc înfricoșător, întunecat ca smoala, cu răgete răsunând în depărtări, pe marginea unei faleze, cu umbre pâlpâind pretutindeni în jur, amenințătoare și prea apropiate.

Dar tot e mai bine decât să fiu moartă. Cu adevărat *moartă.*

— Mamă? întrebă Chloe, ridicându-se în picioare și împotrivindu-se tentației de a o rupe la fugă.

Vocea i se pierdu în imensitatea spațiului, sufocată de sâsâiturile din jurul ei, ca o mie de lumânări stingându-se. Se îndepărtă de marginea falezei, îndreptându-se spre locul în care se strângeau umbrele.

Nu pe-acolo. Nu încă, ajunse până la ea o voce, ca un mârâit. Umbra neagră a unei flăcări îi blocă drumul. Era atât verticală, cât și leonină, în același timp, maiestuoasă și animalică.

— Și acum, ce fac? se rugă Chloe. Am procedat așa cum trebuia?

Ai făcut cel mai bun lucru din câte a văzut poporul nostru, în mai mult de cinci mii de ani. Semeția noastră n-a văzut niciodată o

conducătoare ca tine, nici măcar în persoana mea.

— Și, vom avea pace acum? Vom fi în siguranță?

Pentru o vreme... sufletele, atât la oameni, cât și la Mai, sunt schimbătoare, Fiică Aleasă. Tu ai făcut tot ce-ai putut ca să asiguri o pace, cât de cât.

— Mamă?

Cumva, Chloe avea senzația că timpul petrecut cu mama ei se apropia de sfârșit.

— Te deranjează dacă sunt cu Brian?

Ar fi putut să jure că auzise râsete.

Să fii Mai înseamnă o stare mentală, o stare spirituală, în egală măsură cu cea trupească. Și el te iubește, la rândul lui. Ce altceva ți-ai mai dori?

Chloe nu știa precis ce fel de răspuns putea să fie acesta, însă îi era clar că mama ei nu părea deranjată de această unire.

— Mulțumesc, rosti încetișor. Acum, cred c-o să mă întorc.

Du-te cu binecuvântarea mea, Fiică Aleasă.

Nu era nimic care să poată fi îmbrățișat, fiindcă altfel Chloe n-ar fi stat pe gânduri. Umbra mamei sale era alcătuită numai din foc și din aer. Se întoarse cu fața spre muchia falezei. Vânturile a mii de epoci suflau peste ea, făcându-i părul să se ridice și biciuindu-i fața.

Își întinse mâinile, ca Superman, și sări.

Douăzeci

CHLOE SE TREZI, de această dată, calmă, fără să mai tresară, sau să se smucească. *Asta, pentru că eu am ales să fie așa, și am fost pregătită*, înțelese ea. Avea capul în poala lui Brian, lipicios de sânge. Rana de la gât i se usca deja și se închidea, cum stătea acolo. În câteva clipe, nu avea să rămână decât o cicatrice ștearsă. Precum cea de glonț. Sau precum cea de după căderea din turn.

— Chloe! exclamă Brian, cu glasul sugrumat, îmbrățișând-o cum putea mai bine date fiind pozițiile lor dificile.

— A cam fost... nașpa, afirmă Chloe, încercând să detensioneze atmosfera din jurul lor.

Deodată, simți ceva ciudat în stomac. Viteaza conducătoare și martiră se desprinse de Brian exact la timp ca să vomite peste tot, pe pământ. Când îi zvâcnea gâtul, o *durea* precum cele mai rele dintre crampe. O durere care nu murea și învia imediat; chiar și fiind Aleasa, tot exista suferință. Scăpă un geamăt, nereușind să-l țină sub control.

Dmitri și Amy erau lângă ea, primul susținându-i capul, iar cealaltă având grijă să-i tragă părul în spate.

— Acum... acum suntem chit? întrebă Chloe în șoaptă, ridicându-și privirea spre tatăl lui

Brian.

Gâtul o ustura, parcă ros de un acid.

— Suntem, confirmă bărbatul de vârstă mijlocie, cu o voce răsunătoare și autoritară; în schimb, ochii îi erau suspect de umezi.

Epilog

NU ERA NICIDECUM așa cum își imaginase Chloe participarea ei la balul bobocilor.

În primul rând, că rochia ei era cam o improvizație de ultimul minut: Marisol o lăsase să-și aleagă ceva gratuit de pe umerașe, iar Amy se ocupase cu ajustarea. Ferindu-se de dantelă, sau de satin, sau chiar de bumbac, Chloe optase în favoarea unei bustiere din piele și a unei fuste-creion, drepte și strâmte. Se simțea un pic cam îndrăzneață, în ultima vreme. O panglică roșie din catifea îi era legată în jurul gâtului, ca un colier, ascunzându-i cicatricea.

Partenerul ei nu era niciunul dintre elevii școlii, și în plus venise în cărucior. Brian îi promisese că va încerca să se ridice în cârje pentru un singur dans, însă Chloe n-avea de gând să-l oblige să se țină de cuvânt. La drept vorbind, el arăta grozav, extrem de tragic și de romantic, cu geaca lui din catifea neagră, tenul palid și părul bogat, șaten-închis. Amy reușise cumva să șterpelească un cărucior cu aspect de obiect vechi, ceea ce contribuia la crearea imaginii. Cu toate acestea, Brian se împotrivise din răsputeri atunci când ea îi propusese să-i aștearnă și un pled din catifea în poală.

Amy chiar dansa cu Alek. Erau, acum, în mod oficial un cuplu. Și arătau destul de sexy împreună, Chloe se simțea nevoită s-o

recunoască. Prietena ei era absolut splendidă în echipamentul de zombi din secolul al șaptesprezecelea pe care și-l concepuse.

Paul sorbea dintr-un punci alcoolizat lângă Kim, care nu se mai obosise să-și camufleze urechile și ochii; era un bal de Halloween, la urma urmei. Toată lumea o complimentase pentru „proteze". Îmbrăcase o rochie neagră foarte potrivită pentru bal, cu pliseuri și alte prostii, dar care, la drept vorbind, chiar stătea bine pe ea, într-un chip oarecum nepământean.

Paul încă se simțea oarecum agitat în preajma lui Kim, iar Kim încă era în stadiul de a absorbi cultura adolescenților umani normali; arăta ca o orfană căreia i se permisese brusc să participe la un banchet. Cumva, Chloe nu-i vedea pe ei doi cuplându-se. Cel puțin, nu deocamdată.

— A, hei, exclamă deodată Brian, întrerupându-i meditația. Ți-am adus ceva... dar am uitat complet.

— *În afara* florilor? îl tachină Chloe, pipăindu-și orhideele de la încheietura mâinii. A plouat peste mine cu bogății!

În timp ce el bâjbâia prin buzunare, ea încercă să ghicească despre ce-ar putea să fie vorba. O mică figurină în formă de pisică? Numele ei, scris cu hieroglife, ca un cartuș de agățat la gât? Sau niște iarba-mâțelor?

În loc de orice din toate acestea, el scoase la iveală o insignă. Ea își încordă privirea prin lumina slabă, permițându-le ochilor de Mai să stea mijiți doar pentru o clipă.

Prima Femeie Președinte, scria acolo, și era înfățișată Femeia Minune[42], stând, mândră, în picioare, cu mâinile în șolduri.

Chloe izbucni în râs.

— Cred că am deja toate funcțiile de conducere pe care-aș putea să le duc, în clipa de față, zise ea.

Se aplecă spre Brian, astfel încât el să-i poată prinde insigna. În loc de asta, însă, el o trase mai aproape și-o sărută.

— O fotografie a fermecătorului cuplu? propuse Scott Shannon, fluturându-și ademenitor camera foto.

Într-un colț, fusese amenajat un spațiu pentru portrete, cu un fotograf profesionist veritabil, însă Scott se ocupa de instantaneele de „acțiune".

— Ar fi minunat, răspunse Kim, entuziasmată, apropiindu-se și trăgându-l după ea pe Paul.

Îi invită prin semne pe Amy și pe Alek să li se alăture.

— Să ne prinzi pe toți, îi ceru apoi lui Scott. Vreau din cele mititele, care încap în portofel.

— Dar tu *ai* măcar un portofel? bombăni Paul.

Kim doar sâsâi la el.

Toată lumea râse, și blițul se declanșă.

42 Wonder Woman, eroină a serialului omonim de benzi desenate, o prințesă războinică a amazoanelor, dotată cu puteri supraomenești.